

371.1
ก181
ค.1
พ.5
น 286967

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ครบรอบ 50 ปีวันครู 16 มกราคม 2549

ความเป็น
AM
ความเป็น
AS

**ความเป็นคน
ความเป็นครู**

จัดทำโดย

คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จำนวนพิมพ์ 1,500 เล่ม

พุทธศักราช 2549

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย

อาจารย์ถนอม ชามักดี

อาจารย์ดวงจิต-ดีวีวัฒน์

นายสิทธิเดช โรหิตะสุข

พิมพ์ที่

บริษัท กริตส์ ดีไซน์ แอนด์ คอมมูนิเคชั่น จำกัด

142 ซอยพัฒนาการ 46 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

โทร. 0-2722-7694

สารบัญ

สารจากอธิการบดี	5
เราอ่อนการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และสื่อการเรียนรู้	6
ศาสตราจารย์วิรุณ ตั้งเจริญ	
ความเป็นคน ความเป็นครู	9
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย	
มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์	11
(ฟื้นฟูศรัทธา : พัฒนาศักยภาพ : ผลิตครูแนวใหม่)	
อาจารย์ดวงจิต ตี๋วัฒน์	
บูรณาการแห่งองค์ความรู้	24
อาจารย์ถนอม ช่างกดี	
จากบ้านโลก ถึงชาติตระการ	27
"คุณครู 5 ปี" บนเส้นทางการเรียนรู้สู่ชุมชน	
สิทธิเดช โรหิตะสุข	
ชีวิต ประสบการณ์ และความคิดของนิสิตครูหลักสูตร 5 ปี	31-180
"กว่าจะเป็นเด็กทุน"	ศรินทร์ทิพย์ ศิลป์ประพันธ์ 31
TEACHER	สุธิดา อธิกุล 37
กว่าจะมาเป็นครู	วันดี พุทคุณรักษา 42
การพัฒนาเยาวชนจะนำเราไปสู่หนใด	ณัฐพงศ์ ศรีงูงา 47
การศึกษา กับความเป็นครู	วรภัทรา เจียมเจริญ 52
ก้าวหนึ่งของชีวิตนักเรียนทุน	ธิบัติ เพชรสม 58
คน ครู	วิศรุต สมณะ 62
คน... เป็นครู	อรนุช มีเงิน 68
ครู... ผู้ชี้ทางแห่งชีวิต	อิสระ พัฒนพิมพ์พงศ์ 72

สารบัญ

ครูคือ...	วราพร ภาคธรรม	79
ครูที่แท้จริง เหนือกว่าคุณธรรมดาสามัญ	ปรัชญา วงษ์พจน์	82
ครูศิลปะ... อยู่นิ่งในแวดวงศิลปะ	ญาณวรรณ ไชยโย	89
ครูอาชีพ อาชีพครู	พิพัฒน์ เสี่ยงขารี	96
ความคิดของผู้ที่จะเป็นครู	ศุภโชค บุญสร้าง	101
ความหวัง	สันติ พยัฆกุล	107
จิตสำนึก...แห่งความเป็นครู	รุ่งทิพย์ แสงเกตุ	111
ต้นกล้า	ศราวุธ บัวผัน	115
ถ้าธรรมชาติสร้าง...	สุรัชธานี รัตนวรรณ	118
นานาทัศนะ	พิชญ มະโนชัย	124
บุคคลที่จะมาเป็นครูในทัศนคติ	วรัญญา ยะปะตั้ง	130
ประสบการณ์ก่อเกิดครู	ชัยรัตน์ กรุ่มรัมย์	135
ฝันที่จะเป็น..	ปาริษฐ์ ต่อพันธ์	140
มุมมอง ความคิด จิตใจครู	กนกวรรณ อุ่ยสุวรรณ	143
มุมมองวัยเรียน	วัศราภรณ์ ผอมแก้ว	147
เรา คือ ความหวัง (ใหม่)	วันวิษา โจชน์ทอง	152
เริ่มจาก...ศรัทธา	ผชารัตน์ บุญขวัญ	158
เสียงจากบ้านไพร	ธริษตรี ทังมั่งมี	162
ภาคผนวก		
ภูมิหลังเจตนารมณ์ร่วมและหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ (ทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์ และศิลปะการแสดง)		168
ภาพกิจกรรม		177

สารจากอธิการบดี

"จิตวิญญาณความเป็นครู" เป็นสิ่งที่ประเทศชาติปราชญ์ รัฐบาล กระทรวง ศึกษาธิการ และมหาวิทยาลัยโดยทั่วไป ยังขาดความจริงจังในการผลิตครูที่มีคุณภาพ และมี "จิตวิญญาณความเป็นครู" มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีความพยายามเรื่องนี้เป็นอย่างมาก สำหรับคณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้เห็นความพยายามเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง มหาวิทยาลัยฯ ต้องขอขอบคุณผู้บริหาร คณาจารย์ บุคลากร และนิสิตที่เกี่ยวข้องทุกคน ที่ร่วมสร้างสรรค์กิจกรรมต่างๆ เพื่อเสริมหลักสูตรและ กระบวนการเรียนการสอน ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ย่อมเป็นที่หวังได้ว่า นิสิตที่รักทุกคนจะร่วมกันพัฒนาให้เกิด "จิตวิญญาณความเป็นครู" อย่างแท้จริงสืบไป

ขอทุกคนจงพร้อมด้วย **ศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ และปัญญา** อารยวัตร 5 ประการ แห่งความงอกงามของเรา

รักและนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

15 ธันวาคม 2548

เราอ่อนการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และสื่อการเรียนรู้

นับเป็นอีกช่วงเวลาหนึ่ง ที่เราพูดคุยกันถึงเรื่องการศึกษาและเรื่อง การปฏิรูปการศึกษามากขึ้น อาจเป็นด้วยเป็นอีกช่วงเวลาหนึ่งของการเปลี่ยนแปลง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อทอส์ค ออฟ เดอะ ทาวน์ เป็นเรื่องของการศึกษา มากขึ้นก็นับว่าเป็นคนสำหรับสังคม

หลายคนพูดถึงการปรับหรือหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานอีกครั้ง ผมคิดว่าเรื่อง นี้ต้องทำให้ใจให้ว่างแล้วคุยกัน จริงอยู่ หลักสูตรเป็นเสมือน "ธรรมนูญ" เข้มทิศหรือ ทิศทางการเรียนการสอน แต่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานฉบับปัจจุบัน (2544) เพิ่งประกาศใช้ นักการศึกษาและครูอาจารย์มากมายยังสับสน

การปรับเปลี่ยนหลักสูตรแต่ละครั้ง มิใช่เพียง "ประกาศใช้" แต่ต้องมีการปรับหรือ กระบวนการทัศน์สร้างวิสัยทัศน์ร่วม พัฒนาการกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) พัฒนาสื่อการเรียนรู้ (Learning Media) ล่วงหน้าหรือพัฒนาไปพร้อมกัน แต่ที่ผ่าน มาเราเพียงแต่ "ประกาศใช้" หลักสูตรก็เท่านั้น

จริงอยู่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานฉบับปัจจุบัน อาจมีจุดอ่อนหลายประการ หลายคนวิพากษ์วิจารณ์ ผมเองก็วิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นหลักสูตรที่ขาดพลังขับเคลื่อน สังคม แต่การปรับเปลี่ยนหรือปรับหรือควรรอบคอบพิถีพิถันระดมความคิดอย่างกว้างขวาง หลากหลายมิติ หลากหลายแง่มุม อย่าพึ่งเฉพะนักการศึกษาในระบบราชการเท่านั้น

การปฏิรูปการศึกษา มิใช่เพียง พ.ร.บ. การศึกษา มิใช่เพียงการปรับหรือโครงสร้าง กระทรวง ทบวง กรม การปรับเปลี่ยนนักการเมือง ผู้บริหาร การปรับเปลี่ยนหลักสูตร การพิมพ์แบบเรียนเล่มใหม่ มิใช่เพียงเท่านั้น

จุดอ่อนของการปฏิรูปการศึกษาและความล้มเหลวของหลักสูตรคือการที่เรา ขาดกระบวนการพัฒนานักการศึกษา พัฒนาครูประจำการทั้งระบบ รวมทั้งการสร้างครู เพื่ออนาคต คนคือทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ "ศักยภาพของครูคือทุกสิ่งทุกอย่างของ การปฏิรูปการศึกษา"

คำถามมากมายที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพของครู ทั้งความเข้าใจการศึกษา เข้าใจ ทิศทางสังคม การปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ การมีวิสัยทัศน์ร่วม การเป็นผู้ประสาธ สัมผัสได้ ศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง "ครูที่เป็นนักเรียนตลอดชีวิต" ศักยภาพ

การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ใหม่ บนฐานความคิดใหม่ ในสังคมร่วมสมัย สังคมหลังสมัยใหม่ รวมทั้งศักยภาพในการสร้างสรรค์หรือการสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพก้าวหน้า ฯลฯ

ครูอาจารย์วันนี้คงไม่ใช่เพียงผู้สอนเท่านั้น การสร้างหรือพัฒนาผู้เรียนให้แสวงหาความรู้ความสามารถและ "รักการแสวงหาความรู้ความสามารถ" ด้วยตัวตนของเขาเอง ให้การศึกษาคือชีวิตของเขา ไม่ใช่การศึกษาเพื่อชีวิต มีสติและปัญญาในการคิดค้น เป็นคนดี มีความสุข มีจิตสำนึกสาธารณะ ฯลฯ

เราต่างรู้ดีว่าไม่ง่าย แต่เราได้ทุ่มเทแก้ไขที่สำคัญยิ่งนั้นหรือยัง "ความรัก" เป็นนามธรรม ชีวิตก็ต้องแปลงความรักให้เป็นรูปธรรมด้วย ศักยภาพของครูเป็นนามธรรมก็ต้องแปลงสภาพของครูให้เป็นรูปธรรมด้วย

เมื่อกล่าวถึงสื่อการเรียนรู้เราคุ้นชินกับคำว่า "แบบเรียน" คุ้นชินกับป้ายนิทรรศการหน้าห้องเรียน วันนี้เราคงจะต้องลบคำว่า "แบบเรียน" ที่หมายถึง หนังสือเรียนเล่มหนึ่งสำหรับหนึ่งวิชาของกระทรวงศึกษาธิการ (ในอดีต) หรือของสำนักพิมพ์เอกชนที่มีหนังสือบางประการจาก ศธ. อยู่บนปกหลัง แล้วสำนักพิมพ์เอกชนก็ไปไล่ล่าเหยื่อด้วยกระบวนการต่างๆ

เราคงต้องมอง "สื่อการเรียนรู้" ในมิติที่กว้างและหลากหลายยิ่งขึ้น

แบบเรียน ชุดการเรียนรู้ หนังสืออ่านประกอบ เอกสารที่เปิดประตูความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ที่กว้างหลากหลาย เพื่อให้เขามีโอกาสเลือก มีโอกาสตัดสินใจ มีโอกาสวิพากษ์วิจารณ์ทางสติปัญญา ในแต่ละรายวิชาและนอกรายวิชามากขึ้น

ระบบห้องสมุดของโรงเรียนที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน หนังสือและสรรพความรู้ความคิดที่ต้องหมุนเวียน มีชีวิตชีวา มีอ็อกซิเจนงบประมาณต้องชัดเจน และโรงเรียนก็อย่างอมืองอเท้าเพียงเพื่อรองรับประมาณเท่านั้น

สื่ออิเล็กทรอนิกส์มากมายที่พัฒนาให้เป็นสื่อการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของโลก เทปเสียง CD, CD-ROM, VCD, DVD

สื่อการเรียนรู้ที่เป็นคอมพิวเตอร์หรือ ICT ถ้ามองว่าเพียงคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ฮาร์ดแวร์เพียงเท่านั้น ไม่ได้มีค่าต่างไปจากจอบ เสียม ค้อน ตะปู เพียงแต่มีไว้รอดกันเล่นเกมส์ หรือปล่อยให้ฝุ่นจับ เราได้เตรียมการที่จะป้อนความรู้ที่ก้าวหน้าหลากหลายทันสมัยเข้าสู่ระบบ เข้าสู่กระบวนการ E-Learning เราได้ตระหนักถึงซอฟต์แวร์มาก

น้อยเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สื่อการเรียนรู้ที่เป็นภาษาไทยควบคู่ไปกับภาษาสากล

เมื่อสักสามสิบปีที่แล้ว เราได้มีโอกาสใช้ห้องสมุดประชาชน ห้องสมุดของธนาคารต่างๆ วันนี้สูญหายไปหมดแล้ว จะมีภาคเอกชนอย่าง “ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” สักก็รายที่จะลุกขึ้นมา ช่วยพัฒนาสื่อการเรียนรู้และเปิดห้องสมุดที่ทันสมัยทำหายคนหนุ่มสาว

เรามีแหล่งการเรียนรู้ที่เป็นศาสนสถาน แหล่งการเรียนรู้ที่เป็นชุมชน ภูมิปัญญาของชุมชน วันนี้เรากำลังใช้แหล่งการเรียนรู้เหล่านี้เพื่อช่วยการศึกษาในระบบห้องสี่เหลี่ยมมากยิ่งขึ้น ในขณะที่เรามีแหล่งการเรียนรู้ที่เป็นพิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ หอนาฏยลักษณ์และดนตรี ศูนย์ศิลปะวัฒนธรรม ฯลฯ น้อยเกินไป ถ้าความรับผิดชอบเกี่ยวกับแหล่งการเรียนรู้เป็นสำนึกรับผิดชอบของรัฐบาล องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น สถาบันการศึกษาทุกระดับ ภาคเอกชน สื่อการเรียนรู้ที่เป็นแหล่งการเรียนรู้ดังกล่าว ย่อมมีอนาคตอย่างแน่นอน

วันนี้ ชาวครวจากรัฐบาลในการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้สมัยใหม่มากมาย ชาวก็ยังคงเป็นชาว ก็หวังว่าเด็กและเยาวชนไทยจะได้มีโอกาสประเทืองสติปัญญา มากขึ้น และไม่อยากเห็นแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ วนเวียนอยู่ในเฉพาะกรุงเทพมหานคร และเมืองใหญ่ เพื่อต้อนรับผู้ใหญ่อายุเท่านั้น

เมื่อเกี่ยวข้องกับภาครัฐหรือรัฐบาลก็ต้องช่วยการเรียกรองสื่อวิทยุและโทรทัศน์เพื่อการศึกษาให้จริงจังชัดเจนขึ้น สื่อมวลชน ภาพ เสียง อักษร ที่ต้องจริงจัง และมีสำนึกสาธารณะ เพื่อร่วมพัฒนาสื่อการเรียนรู้ พัฒนาแหล่งการเรียนรู้ด้วย ลดข่าวการเมือง ลดข่าวบันเทิง ลดข่าวความรุนแรง ลดทะเลาะตึงตึง ลดสำนักทางโศกทรัพย์ ลงบ้าง เชื้อต่อการศึกษามากขึ้น สังคมนี้อาจจะน่าอย่า น่าภิรมยยิ่งขึ้น

เลยมาถึงสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ต้องตระหนักต่อการศึกษาพื้นฐานมากขึ้น ผลិតครูที่มีศักยภาพสูง มีสำนึกในวิชาชีพ มีความเป็นครู เป็นครูที่เป็นความหวังของประเทศชาติในอนาคต พัฒนาให้คมชัดยิ่งขึ้น รวมทั้งการพัฒนา มหาวิทยาลัยให้เป็นแหล่งการเรียนรู้เพื่อชุมชน เพื่อสังคม “เปิดประตู มหาวิทยาลัยให้กว้างขึ้นด้วยเช่นกัน”

ความเป็นคน ความเป็นครู

มีเรื่องที่จะต้องชี้แจงที่มาที่ไปของหนังสือ " ความเป็นคน ความเป็นครู " ให้ทุกท่านได้รับทราบดังนี้ สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้ทำหนังสือถึงมหาวิทยาลัยลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2548 โดยแจ้งให้มหาวิทยาลัยดำเนินกิจกรรมให้นิสิต โครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) โดยคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2548 อนุมัติให้กันเงินไว้เบิกเหลือมปีถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2548

มหาวิทยาลัยรับเรื่องวันที่ 25 พฤศจิกายน 2548 แล้ว บันทึกข้อความ ให้คณะศิลปกรรมศาสตร์ ดำเนินการจัดกิจกรรมให้นิสิตดังกล่าวภายใน 23 ธันวาคม 2548

คณะศิลปกรรมศาสตร์รับเรื่องวันที่ 6 ธันวาคม 2548 แล้วนับวันที่จะต้องทำกิจกรรมให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาถึงวันที่ 23 ธันวาคม 2548 นับได้ 17 วันเพื่อเหลือเวลาให้มหาวิทยาลัยดำเนินการด้านเอกสารตามระบบราชการให้ทันเวลาตามกำหนด หากทำไม่ได้หรือไม่ทันก็ต้องคืนเงินงบประมาณ

เวลา 17 วัน จึงเป็นเวลาของการคิดและวางแผนทำกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนิสิต โครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ที่ปีบรัดคนทำงานมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม คณะศิลปกรรมศาสตร์ได้เรียกประชุมคณะอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน เฉพาะสาขาศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา (ทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์ และ ศิลปะการแสดง) เป็นกรณีเร่งด่วนในวันที่ 7 ธันวาคม 2548 เพื่อระดมความคิดเห็นว่า จะทำกิจกรรมอะไรจึงจะใช้งบประมาณที่เป็นเงินภาษีจากประชาชนให้คุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดภายในเวลาอันจำกัด

กล่าวโดยสรุป ที่ประชุมมีความเห็นร่วมที่จะทำกิจกรรม 3 โครงการ คือ กิจกรรมลงพื้นที่เพื่อศึกษาโครงการในพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช โครงการลงพื้นที่เพื่อศึกษากระบวนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และโครงการการจัดทำหนังสือ " ความเป็นคน ความเป็นครู "

กล่าวเฉพาะหนังสือ ความเป็นคน ความเป็นครู คณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้ร่วมกับคณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะพลศึกษา ในการร่างหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา เพื่อตอบสนองของการปฏิรูปการศึกษาในความหมายที่มากกว่าการปฏิรูปเทคนิค เพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ไม่แยกตัวออกจากปัญหาวิกฤติชุมชน สังคม ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเพื่อให้รู้เท่าทันต่อศิลปกรรมศาสตร์ศึกษากระแสหลักและศิลปกรรมศาสตร์ศึกษาทางเลือก

นอกจากนั้นคณะศิลปกรรมศาสตร์ ยังให้ความสำคัญต่อการพัฒนาจิตสำนึกด้วยกิจกรรมต่างๆมากมาย เพื่อให้บัณฑิตหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษามีใช่เป็นแค่เป็นคนและเป็นครู

แต่มีความเป็นคนและมีความเป็นครูทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์และ ศิลปะการแสดง ซึ่งคณะ ศิลปกรรมศาสตร์หวังว่า จะสามารถสร้างครูศิลปกรรมศาสตร์ศึกษาในมิติใหม่ เพื่อสร้างเด็กและเยาวชนในมิติใหม่ และเพื่ออนาคตของประเทศชาติในมิติใหม่ ที่มีใช่มิติของการเป็นเครื่องมือของการพัฒนาที่เอาตัวเงินตราเป็นจุดหมาย

เวลาที่ผ่านแม้จะยังไม่ครบ 2 ปี ของนิสิตรุ่นแรก แต่การประมวลทรรคนะ และความคิดของนิสิตศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา หลักสูตร 5 ปี ก็คงจะทำให้ผู้อ่านทุกท่านเริ่มจะมองเห็นท่าทีและจุดยืนของนิสิตกลุ่มนี้ นิสิตทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์ และศิลปะการแสดง ที่เป็นผลจากหลักสูตร ผลจากกระบวนการเรียนรู้ทั้งในแบบและนอกแบบ ซึ่งคณะศิลปกรรมศาสตร์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่อนิสิตโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน หลักสูตร 5 ปี ไปประกอบอาชีพเป็นครูแล้ว บัณฑิตเหล่านี้ ก็น่าจะสร้างพลวัตใหม่ให้เกิดขึ้นในวงการการศึกษาไทยได้

ได้ด้วยความรู้ ด้วยความเท่าทัน

ได้ด้วยความเป็นคน และด้วยความเป็นครู

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

และประธานยุทธศาสตร์การจัดการความรู้เพื่อสังคม

20 ธันวาคม 2548

มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์ (ฟื้นฟูศรัทธา : พัฒนาศักยภาพ : ผลิตครูแนวใหม่)

ความพยายามของรัฐ ที่มาจากบทบัญญัติตาม พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) มาตรา 52 กำหนดเอาไว้ว่ากระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่ส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการผลิต การพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษามีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่ และการพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง

ทำให้เราท่านทั้งหลายพบปรากฏการณ์อภิรมย์ที่ทางรัฐบาลทุ่มงบประมาณจำนวนมากเพื่อปฏิบัติการค้นคว้า คว้าครูดีๆ มาเชิดชูและเป็นต้นแบบแก่สังคม สร้างขวัญกำลังใจ สร้างศรัทธาให้เกิดหลังจากที่เสื่อมถอยมาอย่างสม่ำเสมอ ...ที่ต้องใช้คำว่า “ปรากฏการณ์อภิรมย์ที่ทางรัฐบาลทุ่มงบประมาณจำนวนมาก” เพราะพบเจอได้ยากยิ่งกว่าดาวหางพุ่งชนโลก ปรากฏการณ์นี้เรียกคะแนนนิยมและสร้างกำลังใจได้สักพัก ก่อนที่กลุ่มคุณครูบางส่วนจะออกมารวมพลังชุมนุม (ในวันและเวลาราชการ) เพื่อต่อต้านระบบการบริหารราชการครูที่รัฐมนตรีนโยบายว่าจะเปลี่ยนแปลงในไม่ช้า ...นักเรียนของท่านเหล่านั้นได้หยุดเรียนเป็นของแถม และบ้างก็ได้มีโอกาสพบเจอคุณครูของเขาในโทรทัศน์ โทนมผมประท้วงบ้าง กรีดเลือดบ้าง ร้องเล่นเต้นระบำบ้าง ...คงไม่น่าแปลกใจถ้ามีนักเรียนบางคนเกิดมีไอเดียบรรเจิด นำเอาวิธีการเหล่านั้นมาปรับใช้ในการประท้วงคุณครูของเขาบ้าง หากเด็กๆ ต้องการบางสิ่งบางอย่างจากระบบการเรียนการสอนที่ไม่ถูกใจ หรือจะประยุกต์ใช้วิธีการเหล่านี้กับคุณพ่อคุณแม่และผู้ปกครองของเขา หากพบว่าระบบการบริหารจัดการครอบครัวไม่เป็นที่ถูกใจอีกเช่นกัน

กลับมาในเรื่องของผลบังคับของ พ.ร.บ. ตามมาตราที่กล่าวข้างต้น ส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษา (พ.ศ.2548 – 2551) ขึ้น ประกอบด้วยยุทธศาสตร์สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ยุทธศาสตร์การฟื้นฟูศรัทธาวิชาชีพครู ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพครู และยุทธศาสตร์การผลิตครูแนวใหม่ โดยยุทธศาสตร์ทั้ง 3 ประการนี้ จะเชื่อมโยงกันอย่าง

มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์
(พื้นที่ศรัทธา : พัฒนาศักยภาพ : ผลิตรุ่นใหม่)

เป็นระบบ เพื่อแก้ปัญหาที่มีผลกระทบต่อคุณภาพครูอย่างเป็นองค์รวม

ในบทความนี้จะขอนำเสนอความเคลื่อนไหวในการทำงานของยุทธศาสตร์ การพัฒนาศักยภาพครู และยุทธศาสตร์การผลิตรุ่นใหม่ โดยในช่วงต้นจะเป็น การจับสาระสำคัญบางส่วนจากโครงการผลิตรูการศึกษาระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) หรือ โครงการผลิตรูพันธุ์ใหม่ ที่เกิดวิกฤติศรัทธาขึ้นในโครงการ มาเป็นระยะ ทั้งเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอ ยังผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนแนวคิดจาก หลักสูตร 5 ปี มาเป็นสูตรใหม่ๆ อย่างเช่น 4+1, 4+2

ต่อไปนี้เป็น การสรุปประเด็นสำคัญจากการแสดงความคิดเห็นของผู้ที่เรียนใน โครงการผลิตรูพันธุ์ใหม่ และคณาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ที่ได้มาประชุมกันโดย นัดหมายในเรื่องการประชุมเชิงปฏิบัติการนักศึกษาผู้รับทุนโครงการผลิตรูการศึกษาระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2548 ณ ห้องบอลรูม ชั้น 3 โรงแรมบางกอกพาเลซ (คัดมาจากเอกสารบางส่วน)

“...ในการประชุมเชิงปฏิบัติการฯ ดังกล่าว สำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษาได้รับคำถามและความคิดเห็นจากนักศึกษาและอาจารย์ที่เข้าร่วมประชุม จำนวน 221 ชุด จากผู้เข้าประชุมจำนวนทั้งสิ้น 460 คน (ร้อยละ 48.04) ซึ่งสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ 6 ประเด็น โดยจะนำเสนอตามลำดับความถี่จากมากไปน้อย ดังนี้

ประเด็นที่ 1 : การบรรจรรับราชการ

- ต้องการให้มีการบรรจรรับราชการในภูมิภาคของตนเอง
- ถ้าสถานที่บรรจุไม่เป็นที่พึงพอใจจะขอโยกย้ายได้หรือไม่ สามารถเลือกสถานที่ตามที่ต้องการได้หรือไม่
- ถ้าบรรจุแล้วจะได้เงินเดือนเท่าไร เรียนจบแล้วจะได้บรรจุทันทีหรือไม่
- ต้องสอบแข่งขันในการบรรจุลงพื้นที่หรือไม่
- ไม่ประสงค์จะไปบรรจุใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่ถ้าจะต้องบรรจุในพื้นที่ดังกล่าวจริงสกอ. มีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยอย่างไรบ้าง
- สามารถสอนในสาขาที่ไม่ตรงกับที่ศึกษามาได้หรือไม่
- ระหว่างรอการบรรจุ ไปทำงานอื่นก่อนได้หรือไม่

- ถ้าตำแหน่งในพื้นที่ที่ต้องการบรรจุไม่เพียงพอ จะดำเนินการอย่างไร

ประเด็นที่ 2 : การชดใช้ทุน และการลาศึกษาต่อ

- ในช่วงการชดใช้ทุน สามารถลาศึกษาต่อได้หรือไม่ และสอบเป็นผู้บริหารได้หรือไม่
- ควรให้มีการทดสอบศักยภาพนักศึกษาด้วยหรือไม่ ไม่ควรพิจารณาเกณฑ์การให้ทุนโดยพิจารณาจากเกรดเฉลี่ยเพียงอย่างเดียว
- ขอลาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท แล้วมาชดใช้ทุนภายหลังได้หรือไม่
- กรณีชดใช้ทุนนั้นสามารถไปรับราชการที่อื่น แต่มิได้บรรจุเป็นครูสอนได้หรือไม่
- เมื่อชดใช้ทุนหมดแล้ว สถานภาพจะเปลี่ยนไปหรือไม่อย่างไร

ประเด็นที่ 3 : การได้รับเงินทุนล่าช้า

- ต้องการให้สถาบันฯ จ่ายเงินทุนก่อนเปิดภาคเรียน จะได้มีเงินใช้จ่ายในการศึกษาซึ่งปัญหาการจ่ายเงินทุนล่าช้า ส่งผลกระทบต่อให้ทุนฯ ต้องมีการะการกู้ยืมเงินเรียนจากแหล่งอื่น เพราะได้รับเงินทุนล่าช้ามาก
- ต้องการให้กำหนดการจ่ายเงินทุนเป็นรายเดือนและตรงเวลทุกเดือน
- ได้เงินทุนไม่ครบ ถูกสถานศึกษาหักโดยไม่มีคำชี้แจง ต้องการคำตอบ

ประเด็นที่ 4 : มาตรฐานการเรียนการสอน

- การจัดกิจกรรมนอกเหนือจากการเรียนของแต่ละสถาบันจะมีการประเมินอย่างไร
- มาตรฐานการเรียนการสอนแต่ละสถาบันแตกต่างกัน ใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการวัดมาตรฐาน เรื่องการให้คะแนนหรือเกรดเฉลี่ยให้แตกต่างกันด้วย
- ทำไมบางมหาวิทยาลัยมีวิชาโท บางที่ไม่มี หลักสูตรก็แตกต่างกันด้วย จะปรับให้เหมือนกันทั่วประเทศได้หรือไม่

ประเด็นที่ 5 : การจัดสัมมนาเพื่อชี้แจงข้อซักถาม หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

- ควรมีการเปิด Website ที่นักศึกษาสามารถตั้งกระทู้ถามตอบเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ได้
- อยากให้มีการประกาศเกี่ยวกับทุนให้ทุนฯ ทราบเป็นระยะ ๆ โดย สกอ. เป็น

มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์
(พื้นที่ศรัทธา : พัฒนาศึกษาภาพ : ผลิตครูแนวใหม่)

ผู้ให้ข้อมูลจะได้ทราบข้อเท็จจริงที่เชื่อถือได้

- ต้องการให้ สกอ. จัดประชุมในลักษณะนี้ทุก ๆ ปี เพื่อจะได้รับทราบข้อมูลหรือการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ
- ต้องการคำตอบเวลามีปัญหาให้ชัดเจนและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพราะมักจะได้รับคำตอบที่สับสน
- ควรจัดให้มีการเข้าค่ายของนักศึกษาทุนทั้ง 50 แห่ง เพื่อจะได้มีโอกาสแลกเปลี่ยน
- ต้องการให้ สกอ. จัดที่มณฑลภาคหรือออกประเมินและตรวจสอบสถาบันที่ร่วมกับนักศึกษบ้าง เพียงพอหรือไม่ทุก ๆ ปี

ประเด็นที่ 6 : อื่น ๆ

- หลักสูตรครุ 4 ปี กับครุ 5 ปี ต้องสอบใบประกอบวิชาชีพครูเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
- สถานศึกษาไม่มีหอพักให้ นักศึกษาจำเป็นต้องพักอาศัยภายนอก ต้องพบกับภาวะเสื่อมโทรมจะช่วยจัดการอย่างไรบ้าง
- การผลิตครูถ้าจะให้ได้ดี ควรจะมีสถาบันที่ผลิตครูเพียงอย่างเดียว จะได้ผลดีกว่า ตัวอย่างเช่น สถาบันผลิตทหาร ตำรวจ เป็นต้น

ข้อมูลจาก: กลุ่มวางแผนกำลังคน สำนักงานนโยบายและแผนการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ข้อมูล ณ วันที่ 5 ตุลาคม 2548..."

หลังจากที่สำนักงานนโยบายและแผนการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้จัดการประชุมฟังเสียงจากผู้ที่อยู่ในโครงการฯ และผู้ที่เกี่ยวข้องเมื่อปลายเดือนกันยายน 2548 ไปแล้ว ก็มีการจัดประชุมปรึกษาหารือเพื่อทบทวนโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน (หลักสูตร 5 ปี) ต่อวันที่ในวันศุกร์ที่ 7 ตุลาคม 2548 ระหว่างเวลา 10.00 -12.30 น. ณ ห้องประชุมอิลเดทรอนิกส์บี ชั้น 6 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สาระสำคัญของการประชุมสรุปได้ ดังนี้ (คัดจากเอกสารทั้งหมด)

1. วัตถุประสงค์ของการประชุม

เนื่องจากพบปัญหาในการดำเนินงานโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน

(หลักสูตร 5 ปี) รัฐบาลจึงให้ สกอ. ทบทวนว่า มีแนวทางอื่นในการผลิตครูหรือไม่ โดยนำประเด็นที่เป็นข้อถกเถียงใน 3 ประเด็น มาพิจารณาพร้อมด้วย ได้แก่

1) การผลิตครูให้มีความเข้มข้นทางวิชาการและวิชาชีพ จะต้องดำเนินการในคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์เท่านั้น หรือสามารถนำผู้สำเร็จการศึกษาสาขาต่าง ๆ ที่ต้องการเป็นครูมาให้ความรู้และฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมได้

2) การแก้ปัญหาขาดแคลนครู จำเป็นต้องรอถึง 5 ปี เพื่อผลิตครูใหม่ หรือใช้วิธีจูงใจผู้ที่จบการศึกษาแล้วและนักศึกษาที่ยังอยู่ในขบวนการผลิต ให้เข้าสู่ขบวนการพัฒนาต่อยอดเพื่อเป็นครู ซึ่งจะใช้เวลาสั้นกว่า

3) ความเป็นไปได้ของการนำนักศึกษาไปช่วยสอนในโรงเรียนที่ขาดครู

โดยการประชุมครั้งนี้ เป็นการระดมความคิดในเบื้องต้นก่อนที่จะจัดประชุมสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในวงกว้างต่อไป

2. ความเห็นผู้เข้าร่วมประชุม

1) การให้ทุนช่วยให้ได้นักศึกษาที่มีคุณภาพดีกว่า และตั้งใจเรียนมากกว่าการรับนักศึกษาตามปกติ เนื่องจากต้องทำเกรดเฉลี่ยให้ได้ตามเกณฑ์

2) การที่นักศึกษาในโครงการได้เกรดเฉลี่ยไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด โดยเฉพาะในสาขาวิทยาศาสตร์

คณิตศาสตร์ และภาษาต่างประเทศ เป็นผลมาจากการจัดให้นักศึกษาเรียนและตัดเกรดร่วมกับนักศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์

3) การให้ทุนเรียนหลักสูตร 5 ปี เป็นการผูกพันให้ครูทำงานอยู่ในโรงเรียน นานกว่าการให้ทุนต่อยอด 1 ปี โดยเฉพาะผู้จบการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ที่พบว่ามักเป็นครูเพียงระยะหนึ่งและจะย้ายไปเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยหลังจบการศึกษาระดับปริญญาโท

4) เนื่องจากการปรับหลักสูตรเป็น 5 ปี เพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน จึงยังไม่ควรปรับเปลี่ยนโดยไม่ทราบสัมฤทธิ์ผลที่ชัดเจน

5) ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการผลิตครูด้วยหลักสูตร 5 ปี และหลักสูตรต่อยอด 1 ปี จากผู้จบการศึกษาด้านอื่น เพื่อให้ทราบว่า แนวทางใดสามารถผลิต

มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์
(พื้นที่ครุฑ : พัฒนาศักยภาพ : ผลิตรุ่นใหม่)

ครูที่มีความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพมากกว่ากัน โดยในปัจจุบัน โครงส่งเสริมการผลิตครูที่มีความสามารถทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ (สกวค.) ดำเนินการผลิตครูทั้ง 2 แบบนี้อยู่แล้ว

6) การผลิตครูหลักสูตรต่อยอด 1 ปีจากผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่เหมาะสำหรับการผลิตครูระดับประถมศึกษาที่ต้องมีความสามารถในการสอนแบบบูรณาการ

7) การที่ครูจะอยู่ในวิชาชีพได้นานมีปัจจัยเกี่ยวข้องหลายอย่าง โดยเฉพาะระบบบริหารงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาระงานครู และความขาดแคลนในโรงเรียนขนาดเล็กการผลิตครูจะต้องตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้ และหาวิธีสร้างแรงจูงใจเพื่อรักษาครูให้อยู่ในวิชาชีพ เช่น แนวทางที่ปฏิบัติในโครงการ สกวค. ที่ให้ครูทำงานชดใช้ทุน 2 ปี แล้วศึกษาต่อระดับปริญญาโท เมื่อจบแล้วให้ทำงานชดใช้ทุนต่อ และคัดเลือกผู้ที่มีผลการเรียนดีเด่น 30 คน ศึกษาต่อระดับปริญญาเอก

8) แนวอื่น ๆ ที่เป็นทางเลือกในการผลิตครู

8.1 การผลิตครูด้วยหลักสูตรต่อยอด 1 ปี จากผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ควรดำเนินการคู่ขนานกับโครงการผลิตครูหลักสูตร 5 ปี

8.2 การนำหลักสูตรพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในปัจจุบัน มาใช้พัฒนาครูที่มีอยู่ในระบบเพื่อแก้ไขปัญหาคาดครูสอนภาษาอังกฤษ

8.3 การใช้ประโยชน์จากหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาบริหารงานศิลปกรรมของสถาบันราชภัฏในการผลิตครูสอนงานพื้นฐานอาชีพ

3. สรุป

1. การผลิตครูระยะต่อไป ควรดำเนินการด้วยวิธีที่หลากหลาย

2. สกอ. จะจัดการประชุมสัมมนาในวันจันทร์ที่ 31 ตุลาคม 2548 โดยเชิญคณบดีคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมาระดมความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อเสนอการพัฒนาระบบการผลิตครูเพื่อนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

และเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2548 ก็เกิดการประชุมสัมมนาเพื่อทบทวนแนวทางการผลิตครูขึ้น ณ ห้องคอนเวนชั่น โรงแรมแอมบาสเดอร์ กรุงเทพมหานคร กำหนด

การประชุมจะมีการบรรยายพิเศษเรื่อง "นโยบายการปฏิรูประบบการผลิตครูและบุคลากรประจำการ" โดย ฯพณฯ จาตุรนต์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และมีการนำเสนอเรื่องผลการดำเนินงานโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) โดย นางสาวพรสวรรค์ วงษ์ไกร ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จากนั้นก็เป็นการประชุมกลุ่มย่อยซึ่งแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม อันได้แก่ กลุ่มแนวทางการผลิตครูคณิตศาสตร์ กลุ่มฯครุวิทยาศาสตร์ กลุ่มฯครุภาษาต่างประเทศ กลุ่มฯครุศิลปะ และกลุ่มฯครุสาขาอื่นๆ ...เป็นที่น่าสนใจว่ารายชื่อของผู้ที่ส่งเข้าร่วมการประชุมกลุ่มย่อยในสาขาศิลปะจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ มากมาย ปรากฏรายชื่อนามเพียง 3 ชื่อ เป็นตัวแทนจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2 ท่าน และ จากคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากรอีก 1 ท่าน ในขณะที่กลุ่มคณิตศาสตร์มีรายชื่อนาม 20 ท่าน, กลุ่มวิทยาศาสตร์ 39 ท่าน, กลุ่มภาษาต่างประเทศ 23 ท่าน และกลุ่มสาขาอื่นๆ 55 ท่าน ...ประจวบกับสถานการณ์การประชุมฯ ที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงกำหนดการตามความเหมาะสม ทำให้บรรยายภาคการประชุมดูไม่คึกคักเท่าที่ควร

ส่วนท่านที่สนใจข้อมูลผลการดำเนินงานโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ฉบับเต็ม สามารถดาวน์โหลดอ่านเพิ่มเติมได้ที่เว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี (<http://www.mua.go.th/teacher5y.php>) ที่มีทั้งข้อมูลสาระสำคัญของโครงการ, สรุปการประชุมนักศึกษาทุน 48, การติดตามผลปี 2547 และข้อมูลนักศึกษาเรียนงานตัวและรับทุนครู 5 ปี

อีกฝากฝั่งของการดำเนินงานในยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพครู ขอยกตัวอย่าง 1 โครงการที่เป็นการเพิ่มศักยภาพให้กับครูผู้สอนศิลปะ (ทัศนศิลป์) ที่ยังจัดได้ว่าเป็นครูพันธุ์เก่าเช่นเดียวกับผู้เขียนบทความนี้ (เพราะไม่ได้เรียนในหลักสูตรครูพันธุ์ใหม่) ...พบสิ่งที่น่าสนใจมากมายจากการสัมมนาใน **โครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ทัศนศิลป์) สังกัดกรุงเทพมหานคร** เมื่อวันที่อังคารที่ 18 - 19 ตุลาคม 2548 ณ โรงแรมบางกอกพาเลซ กรุงเทพฯ และ

มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์
(พื้นที่ครุฑท่า : พัฒนาศักยภาพ : ผลิตภัณฑ์ใหม่)

เห็นได้ชัดเจเนียงขึ้นจากการตอบแบบประเมินโครงการที่ได้ให้กับครูผู้เข้าสัมมนาทั้งสิ้น 433+ คน ซึ่งเป็นครูสอนศิลปะ (ทัศนศิลป์) ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ได้รับแบบประเมินคืนทั้งสิ้น 156 ชุด (คิดเป็น 36%) มองภาพรวมง่ายๆ จะคิดไปได้ว่า ครูที่เข้าอบรม 3 คน จะตอบแบบประเมินผลและส่งคืนเพียง 1 คน อีก 2 คน เข้าร่วมสัมมนาแต่ไม่ได้ส่งแบบประเมินผลคืน (ไม่สามารถสันนิษฐานได้ว่าท่านจะกรอกข้อมูลในแบบประเมินหรือไม่!) ส่วนประเด็นที่น่าสนใจ จากผลการสำรวจครูผู้ตอบแบบประเมินผลและส่งคืน มี 3 เรื่องใหญ่ๆ ดังนี้

1. พบว่าคุณครูที่สอนศิลปะ (ทัศนศิลป์) 3 คนจากโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จะเป็นครูที่จบด้านการสอนศิลปะจริงๆ 1 คน จบด้านศิลปะแต่ไม่ได้เรียนวิชาชีพครู 1 คน และไม่ได้เรียนศิลปะเลยแต่ต้องมาสอนศิลปะ 1 คน ตัวเลขนี้มาจากคำถามข้อที่ 3 จากแบบประเมินที่ถามถึงระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ตอบ แบ่งตามสาขาวิชาได้ดังนี้

วิชาเอกด้านศิลปะ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	อื่นๆ
ศิลปศึกษา	1	41	4	
ศิลปะสมัยใหม่ทัศนศิลป์			1	
ศิลปะ/ศิลปกรรม	5	26		
จิตรกรรมไทย		4		
ภาพพิมพ์		1		
ประติมากรรมไทย		1		
ประติมากรรมสากล		1		
หัตถกรรม		6		
อุตสาหกรรมศิลป์		5		
นาฏศิลป์		1		
ออกแบบ		1		
รวม	6	87	5	
รวมทั้งสิ้น 98 คน				

วิชาเอกด้านศิลปะ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	อื่นๆ
บริหารการศึกษา		2		
หลักสูตรและการสอน/ พื้นฐานการศึกษา			4	
การศึกษาผู้ใหญ่			1	
เทคโนโลยีการศึกษา/ โลดทัศนศึกษา		7	4	
ประถมศึกษา		6	2	
ไทยคดีศึกษา		1		
เกษตรกรรม		2		
ภาษาอังกฤษ		2		
ภาษาไทย		3		
พลศึกษา		1	1	
นิติศาสตร์		1		
สุขศึกษา		1		
คณิตศาสตร์		1		
ฟิสิกส์		1		
วิทยาศาสตร์ทั่วไป		3		
คหกรรมศาสตร์		3		
สังคมศาสตร์		4		
ไม่ระบุสาขาวิชาที่จบ		6	1	1
			(ม.ปลาย)	
	รวม	44	13	1
รวมทั้งสิ้น 58 คน				

คิดเป็นเปอร์เซ็นต์และแบ่งกลุ่มได้ดังนี้

ครูสอนศิลปะที่จบการศึกษาด้านศิลปะ 62.82% (แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย)

1. จบศิลปศึกษาโดยตรง (เรียนมาทั้งวิชาศิลปะและวิชาชีพครู) 29.49%

2. จบศิลปะอย่างเดียว ไม่ได้เรียนวิชาชีพครู 33.33%

ครูสอนศิลปะที่จบการศึกษาด้านอื่นที่ไม่ใช่ศิลปะ 32.05%

ครูสอนศิลปะที่ไม่ระบุว่าจบการศึกษาด้านใด 5.13%

2. ทั้งครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ที่จบศิลปศึกษา, จบศิลปะอย่างเดียวแต่ไม่ได้เรียนวิชาชีพครู, จบด้านอื่นๆ และไม่ระบุว่าจบการศึกษาด้านใด ต่างก็มีความเห็นใกล้เคียงกันว่าได้รับความรู้ ความเข้าใจจากการสัมมนาทัศนศิลป์(ทัศนศิลป์) และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (การตอบแบบประเมินแบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ คือ 5=มากที่สุด 4=มาก 3=ปานกลาง 2=น้อย 1=น้อยที่สุด) ทั้งนี้ในการสัมมนามีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงความรู้ด้านทัศนศิลป์กับสาขาวิชาอื่นๆ เช่น ดนตรี นาฏศิลป์ ศิลปวิจารณ์ พัฒนาการศิลปะเด็ก ศิลปะหลังสมัยใหม่, เนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาด้านศิลปะทั้งในระบบ นอก ระบบ และตามอัธยาศัย, ความรู้ด้านโครงการสอน แผนการสอน, การปฏิบัติการทางศิลปะ, การสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษและเด็กด้อยโอกาสทางสังคม

3. จากแบบประเมินฯ ตอนที่ 3 ได้เปิดให้ผู้เข้าร่วมสัมมนาและตอบแบบสอบถามเสนอแนะความเห็นเพิ่มเติมอย่างเสรี การแสดงความคิดเห็นมีสิ่งน่าสนใจดังนี้

ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ที่จบศิลปศึกษา 46 คน

24 คน ไม่แสดงความคิดเห็น

7 คน เห็นว่าควรมีการจัดอบรมแบบนี้อีกบ่อยๆ อย่างสม่ำเสมอ

เนื้อหาที่น่าสนใจและอยากให้ขยายเวลาอบรม

5 คน อยากให้เน้นเรื่องกิจกรรมศิลปะปฏิบัติหลากหลาย เช่น เซรามิกส์ สีน้ำ และอยากให้มีสื่อให้ดูมากๆ

- 3 คน อยากให้มีวิทยากรและผู้เข้าอบรมจากสถาบันอื่นๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด
- 2 คน อยากให้นำผลงานเด็กนักเรียนไทยจริงๆ ที่กำลังเรียนอยู่มาเป็น ตัวอย่างประกอบการบรรยาย
- 2 คน เห็นว่าใช้เวลาอบรมมากเกินไป ควรรวบรัด
- 1 คน เห็นว่าเรื่องอุปกรณ์เป็นปัญหา เพราะถ้าเด็กไม่มีอุปกรณ์ก็ปฏิบัติงานไม่ได้
- 1 คน เห็นว่าวิทยากรวิพากษ์วิจารณ์มากเกินไป แต่ก็ยังมีมุมมองค่อนข้างแตก ฉานดี
- 1 คน เห็นว่าเนื้อหาที่อบรมไม่สอดคล้องกับการเรียนศิลปะเลย
- ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ที่จบศิลปะอย่างเดียวแต่ไม่ได้เรียนวิชาชีพครู 52 คน**
- 37 คน ไม่แสดงความเห็น
- 6 คน อยากให้เน้นเรื่องกิจกรรมศิลปะปฏิบัติหลากหลาย และอยากให้มีสื่อ ให้ดูมากๆ
- 3 คน เห็นว่าควรมีการจัดอบรมแบบนี้อีกบ่อยๆ และอยากให้ขยายเวลา อบรม
- 2 คน เห็นว่าผู้เข้าร่วมสัมมนาจากต่างสถาบัน ควรได้พูดคุยแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ เพื่อนำไปพัฒนาการสอน
- 2 คน อยากให้อบรมเรื่องการเขียนใบงานและแผนการสอนศิลปะระดับ ประถมศึกษา ในแบบที่สามารถนำไปใช้ได้จริง และบูรณาการกับวิชาอื่นได้
- 1 คน เห็นว่าเรื่องอุปกรณ์เป็นปัญหา เพราะถ้าเด็กไม่มีอุปกรณ์ก็ปฏิบัติงานไม่ได้
- 1 คน เห็นว่าผู้เข้าร่วมขาดความรับผิดชอบเป็นส่วนใหญ่ ควรมีการ พิจารณาให้เห็นคุณและโทษ เพื่อให้เป็นตัวอย่างในรุ่นต่อไป
- ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ที่จบด้านอื่นที่ไม่ใช่ศิลปะ 50 คน**
- 32 คน ไม่แสดงความเห็น
- 8 คน อยากให้เน้นเรื่องกิจกรรมศิลปะปฏิบัติหลากหลายและอยากให้มีสื่อ ให้ดูมากๆ

มีอะไรเกิดขึ้นในยุทธศาสตร์
(พื้นที่สุทธาทา : พัฒนาศักยภาพ : ผลิศจรรยาบรรณใหม่)

- 3 คน อยากให้อบรมเรื่องการจัดการเรียนการสอน การเขียนใบงาน แผนการสอน และหลักสูตรศิลปะระดับประถมศึกษา
- 2 คน เห็นว่าควรมีการจัดอบรมแบบนี้อีกเพราะได้รับมุมมองใหม่ และประสบการณ์เพิ่ม
- 2 คน อยากให้จัดอบรมเทคนิคใหม่ๆหลากหลาย เพราะไม่รู้วิธีไม่ได้ จบศิลปะแต่ต้องมาสอนส่วนอีกท่านผู้บริหาร ส่งมาอบรมแทนครูสอนศิลปะ
- 2 คน เห็นว่าใช้เวลาอบรมมากเกินไป ควรเลิกตามเวลาราชการ
- 1 คน อยากให้บอกแผนที่การเดินทางมาสัมมนา เพราะไม่รู้จักเส้นทาง
- ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ที่ไม่ระบุว่าจะมาการศึกษาด้านใด 8 คน**
- 6 คน ไม่แสดงความเห็น
- 1 คน อยากให้มีศิลปะปฏิบัติมากกว่านี้ ให้ฝึกหลายๆ ด้าน เพราะอยากรู้ และไม่มีพื้นฐาน
- 1 คน เห็นว่าสถานที่จัดสัมมนาไม่เอื้อต่อการทำกิจกรรมศิลปะปฏิบัติ

ประเด็นที่น่าสนใจจากการให้แสดงความคิดเห็นในแบบประเมินคือ

- 3.1 ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ส่วนมากไม่ชอบแสดงความคิดเห็น ข้อมูลจากแบบประเมิน 156 คน ไม่แสดงความคิดเห็น 99 คน คิดเป็น 63.46% คือถ้ามีครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) 3 คน จะไม่แสดงความคิดเห็น 2 คน
- 3.2 ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) อีก 20 คนที่แสดงความคิดเห็น คิดเป็น 12.82% อยากให้เน้นการอบรมเรื่องกิจกรรมศิลปะปฏิบัติที่หลากหลาย และอยากให้มีสื่อให้ดูมากๆ
- 3.3 ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) อีก 12 คนที่แสดงความคิดเห็น คิดเป็น 7.7% เห็นว่าควรมีการจัดอบรมแบบนี้อีกบ่อยๆอย่างสม่ำเสมอ เนื้อหาน่าสนใจ และอยากให้ขยายเวลาอบรม

3.4 จากการแสดงความเห็นพบสิ่งที่สอดคล้องกันว่า ครูสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) ที่ไม่ได้จบด้านศิลปะศึกษาโดยตรง อยากให้มีการอบรมเรื่องการจัดการเรียน การสอน การเขียนใบงาน แผนการสอน และหลักสูตรศิลปะระดับประถมศึกษา

น่าเสียดายที่ประเด็นทั้งหลายทั้งปวงอันล้วนแล้วแต่น่าสนใจ เป็นเพียง แค่เสียง 156 เสียง จากครูศิลปะ(ทัศนศิลป์)ที่มากกว่า 433 คน คิดเป็นแค่ 36% หรือกล่าวง่าย ๆ เป็นเพียงแค่เสียงครูเพียงคนเดียว จากครู 3 คน แถมหนักเข้าไปอีกก็ตรง ที่ครู 1 คนนั้นมีโอกาสที่จะไม่แสดงความเห็นอะไรถึง 2 ใน 3

ฝากให้ครูพันธุ์ใหม่ได้คิด เพราะท่านเอง (บางส่วน) ก็ได้เข้าร่วมในการสัมมนา ครั้งนี้ด้วย ได้เห็นสภาพจริง ความเป็นไปในวิถีคุณครูศิลปะ ...ฝากไว้ให้พวกเขา จงกล้าคิดในสิ่งที่ดี กล้าพูดในสิ่งที่ถูกต้อง กล้าทำสิ่งที่ดีและสวยงามให้เป็นความจริง ครูเองจะทำทุกวิถีทางให้ท่านเป็นครูสายพันธุ์ใหม่ที่ส่ง่างามอย่างเต็มภาคภูมิ เป็น ความหวังที่สวยงามของสังคม และขอขอบคุณนิสิตที่รักทุกท่านที่ได้ให้ประสบการณ์ เป็นบทเรียนที่มีคุณค่าสอนครู เท่าที่เราได้เรียนรู้ร่วมกันมา 2 ปี... ขอขอบคุณจากใจจริงๆ

บูรณาการแห่งองค์ความรู้

ตลอดระยะเวลาที่การศึกษาเรียนรู้ของประเทศไทยได้มีการนำเอาแนวคิด วิธีการ ระบบการศึกษาแบบตะวันตกเข้ามาเป็นแกนหลักสำคัญในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของคนในชาตินั้น เชื่อว่าผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการจัดการทุกๆ ระดับ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันคงจะมีความรู้สึกเจ็บปวดกับสภาวะการล้มลุกคลุกคลานของระบบการศึกษาของประเทศนี้ไม่น้อย การปรับเปลี่ยนหลักสูตรการเรียนการสอน เพื่อหวังจะให้สอดคล้องกับความเป็นไปในสังคมมีมาทุกยุคทุกสมัย แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่สามารถจัดการแก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมนี้ได้ ในทางกลับกันระดับและคุณภาพของปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ในขณะที่เราต่างก็กล่าวกันว่า ผู้คนมีโอกาสรู้ศึกษาในระบบมากขึ้น มีโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอื่นๆ อีกมากมาย แต่ทว่าการศึกษาก็ไม่สามารถชี้วัดคุณภาพ หรือยกระดับคุณธรรมจิตสำนึกของพลรัฐนั้นๆ ได้

กลายเป็นว่ายิ่งมีการศึกษาสูงขึ้นกลับทำให้ผู้ที่ได้รับการศึกษาสร้างโอกาสในการซื้อโง่ ทูจริต ไร้คุณธรรม ไม่มีจิตสำนึกต่อสาธารณะชนมากขึ้น แล้วการศึกษาในระบบที่เป็นอยู่ปัจจุบัน สร้างคุณอะไรต่อมวลมนุษยชาติ? ยิ่งสังคมในยุคนี้ที่ขนานและทับซ้อนด้วยระบบกลไกของสังคมโลกที่ไร้พรหมแดน ภายใต้ยุคที่ Ferderic Jameson นักคิดชาวอเมริกันบอกไว้ว่า เป็นยุค Late Capitalism ที่เต็มไปด้วยความซับซ้อนของกลไกทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม จนก่อให้เกิดกระแสโลกาภิวัตน์ใหม่ กระหน้าครอบคลุมไปทุกอนุของพื้นผิวโลกมนุษย์ ทุกสิ่งอย่างมีเข็มทิศทางเดินสู่กระบวนการโลกาภิวัตน์ ที่มีกลุ่มอภิมหาทุนยักษ์ใหญ่เพียงไม่กี่กลุ่มที่กุมกระบวนการขับเคลื่อนของมวลสารโลกใบนี้ไว้ รวมทั้งกระบวนการศึกษาที่ถูกออกแบบให้พึ่งเครื่องมือกลไกนวัตกรรมทางเทคโนโลยีต่างๆ ของความเป็นโลกาภิวัตน์ เพื่อนำพาองค์ความรู้ต่างๆ ไปสู่ผู้คนในสังคม ซึ่งเราไม่สามารถปฏิเสธองคาวพของกลไกเหล่านี้ได้ แต่การเข้ามา มีบทบาทอย่างสูงของเครื่องมือกลไกทางเทคโนโลยีในการดำเนินวิถีชีวิตของผู้คนนั้น กลับกลายเป็นกับดักที่ทำให้เขาหรือเธอเหล่านั้นตกอยู่ในมนต์เสน่ห์ ความลุ่มหลงในกลไกเกมส์ของวัตถุเครื่องใช้อย่างโง่โง่ไม่ขึ้น

สรรพสิ่งเครื่องใช้เหล่านั้นถูกออกแบบมาในฐานะเครื่องมือที่จะนำพาให้ผู้คนใช้เป็นสะพานเชื่อมไปสู่จุดหมายของแต่ละคน แต่กาลกลับตาลปัตรกลายเป็นว่าเครื่องมือต่างๆ ถูกแปรสภาพเจตนาไปสู่ สิ่งประดับในเรือนกายเพื่อเป็นดัชนีชี้ถึงสถานะของตัวเองในสังคม ที่มากด้วย ราคา ค่าเงิน ที่จะต้องแลกมาครอบครอง สารพัดสำคัญของเครื่องมือเพื่อประโยชน์ใช้สอย กลายเป็นว่าผู้ใช้หรือผู้บริโภคตกเป็นเครื่องมือของเครื่องมือเครื่องมือเครื่องใช้อีกชั้นหนึ่ง

ตัวอย่างง่ายๆ ที่มีรอบตัวเราปรากฏให้เห็นอยู่ทุกโมงยามไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ + กล้องถ่ายรูป , นวัตกรรมทางคอมพิวเตอร์ สารพัดชนิดที่ผลิตแบบใหม่ๆ ออกมาทุกโมงยาม ยาคควบคุมเรือนร่างเพื่อให้เป็นไปตามแบบของบริษัทผู้ผลิตยาน้ำดื่มชนิดต่างๆ ที่สร้างแรงจูงใจให้ผู้บริโภคไหลลลยไปตามกระแสของกลไกทางการตลาด หนังสือดารา + Super Star ที่อ่านแล้วทำลายสมองซีกที่สร้างสรรค์ไปกว่าครึ่ง ไม่นับเสื้อผ้าหน้าแพรว และเครื่องประทีนโคมที่ใช้เป็นเครื่องปลอบประโลมโคมหน้า และเรือนร่างมนุษย์แห่งยุคสมัย ให้อยู่ในสภาวะของการสวมหน้ากากตลอดเวลา เป็นต้น

เป็นเพียงเศษเสี้ยวตัวอย่างในโลกของการบริโภค จนก่อให้เกิดปัญหาทางจริยธรรม ศีลธรรม คุณธรรม และระดับจิตสำนึก ของผู้คนในสังคม ซึ่งอุดมคติเหล่านั้นเปรียบเสมือนดังรากแก้ว อันแข็งแกร่งของคนในสังคม เป็นพื้นที่ฐานอันสำคัญของกระบวนการศึกษา ที่จะต้องปลูกฝังในคนในสังคมตระหนักอยู่ตลอดเวลา เพื่อที่จะนำพาให้คน หรือมนุษย์มีตัวตนที่เข้มแข็ง ยืนอยู่ได้และสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้กับสังคมได้

ซึ่งรากแก้วนี้เองคือ ดินอันอุดมที่มีอยู่ในสังคม วัฒนธรรมวิถีชีวิตการดำรงอยู่ในพื้นที่ที่เราเกิดกาย และตายไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า รากแก้วอันแข็งแกร่งที่เกาะยึดผืนแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่น แต่หากหลากหลายร้อยรากที่หลอมรวมแผ่ร่างทางรากไปทั่วทุกระแวง รากแก้วที่สั่งสมซึมซับมากด้วยเรื่องราว ขนบ ตำนาน ประเพณี ความเชื่อ วิถีทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของผู้คนทุกเผ่าพันธุ์

รากแก้วที่มีรากกิ่งและแขนงก่ออรปรูปลักษณ์อันงดงาม บูรณาการซึ่งกันและกันจนส่งต่อไปสู่กิ่งใบ ผลิดอก ออกผล ให้ร่มเงา สร้างความร่มเย็น และสร้างความอิมเมจให้แก่มวลมนุษย์ในสังคม เชกเช่นกับ ครู ผู้เปรียบเสมือนดังรากแก้วของสังคมที่คอยบูรณาการทางความรู้ให้กับผู้คนทุกผู้ทุกนาม

เป็นภาวะและพันธกิจอันหนักยิ่งใน ความเป็นครู ที่แบกบาและขจัดความโง่เขลา ความมืดบอดให้ผู้คนในสังคมได้ตระหนักคิดต่อเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นทุกโมงยาม แม้เพลาลหลับไหล ความเป็นครู นั้นไม่เพียงอยู่ในกรอบของสถาบันโรงเรียนหรือสถานศึกษาเท่านั้น แต่บริบทแห่งความเป็นครูนั้นได้ซึมซาบฝังลึกอยู่ในโมเลกุลของเลือดทุกเม็ด และตื่นตนอยู่เสมอเพื่อที่จะรับกับองค์ความรู้ใหม่ๆ ขณะเดียวกันก็พร้อมเสมอที่จะนำเสนอเรื่องราว เนื้อหา องค์ความรู้ใหม่ให้กับสังคมในระดับต่างๆ

ดูผิวเผินแล้วเหมือนว่าจะง่ายต่อ ภาวะของความเป็นครู แต่ในความเป็นจริงแล้ว ครูต้องเผชิญกับสภาวะปัญหาต่างๆ รอบด้าน มิหนำซ้ำ อาชีพครูในปัจจุบันกลายเป็นอาชีพที่อยู่อันดับท้ายๆ ของการเลือก ทั้งๆ ที่ภาวะและพันธกิจนั้นคือ ผู้วางรากฐานทางปัญญาให้กับสังคมอันสำคัญยิ่ง หากไม่แล้วความสุกปรนความอ่อนแอก็เกิดขึ้นอย่างให้เห็นและเป็นอยู่ นั้นไม่ได้หมายความว่า เป็นความล้มเหลวของครู หรือการศึกษา หากแต่เป็นเพราะผู้คนในสังคมขาดการบูรณาการทางความรู้ จริยธรรม คุณธรรม และจิตสำนึกเข้าเป็นองค์ประกอบในหน่อเนื้อเดียวกัน

ฉะนั้นเองความเป็นคน ความเป็นครูจึงเป็นธรรมาเดียวกันที่มีอาจแยกกันได้ มีความรู้ความสามารถอย่างเดียวย่อมก่อให้เกิดความเห็นแก่ตัว มัวเมาลุ่มหลงอยู่แต่เฉพาะด้าน ซึ่งภาวะเช่นนี้หากปราศจาก จริยธรรม คุณธรรม จิตสำนึกแล้วไซ้ ความสำเร็จนั้นก็จักเกิดขึ้นในสังคมอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้ และแน่นอนบนพื้นฐานของความเป็นครู นี้เองที่ทำให้เกิดความเป็นคน อยู่คู่กับความงดงามของสังคมตราบนานเท่าทุกวันนี้

จากบ้านโคก ถึง ชาติตระการ

"คุณครู 5 ปี" บนเส้นทางการศึกษาสู่ชุมชน

1. สิบเจ็ด ถึง สิบสาม (สิงหาคม) ท่ามกลางสายฝน

บนเส้นทางที่ทอดยาวจากอำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิตถ์ เลยขึ้นไปอีกกว่า 200 กิโลเมตร จากสองข้างทางที่เคยแวดล้อมไปด้วยท้องทุ่งและบ้านหลังเล็กๆ ที่ปลูกอย่างเรียบง่าย เปลี่ยนเป็นสองข้างทางที่ถูกโอบล้อมด้วยพื้นที่ป่าไม้อันหนาทึบ เมฆบนฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาอึมครึม แสดงท่าทีบ่งบอกเป็นสัญญาณเตือนถึงพายุฝนที่คาดว่าจะตกกระหน่ำลงมาในเวลาอันใกล้

รถบัสขนาดใหญ่ของเราสองคันกำลังแล่นเข้าไปบนเส้นทางสายนั้น สู่อำเภอบ้านโคก ที่ตั้งของโรงเรียนหลังน้อยกลางหุบเขา ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง ภายใต้นอกจากจะมีกลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 3 จากสาขาวิชาออกแบบสื่อสาร ซึ่งถือได้ว่าเป็นเมฆงานในการเดินทางมาทำกิจกรรมในครั้งนี้ ยิ่งไปกว่านั้น ในรถของเรายังมี "คุณครู" ร่วมเดินทางไปด้วย

"คุณครู" ที่แม้จะมีเวลาเตรียมตัวในการเดินทางไม่มากเท่าใดนัก ด้วยเพราะถูกชักชวนให้เป็นอาสาสมัครเข้าร่วมกิจกรรมในระยะกระชั้นชิด แต่ก็ขนสั้มภาระมาพอเหมาะ ยืนรอกันแต่เช้ามืด ด้วยความกระปรี้กระเปร่า เกือบครบทุกคน

"คุณครู" ที่ที่หลายคนยังอาจจะสงสัยและตั้งคำถามต่อเรื่องว่า "ครู 5 ปี" คืออะไร ? แม้ว่าบางส่วนจะรู้ถึงชื่อหลักสูตรอย่างเป็นทางการว่า เหล่าคุณครูที่ยืนทำทางสุดใจ จริงจังนั้น คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 จากหลักสูตร ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา และเป็นหน่อเนื้อชาวคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เช่นเดียวกับพวกเขา ทำไมต้อง 5 ปี ? ปีที่ 5 ทำอะไร ? เรียนสอดคล้องหรือแตกต่างอย่างไรกับพวกเรา ? เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นคำถาม คำถามที่ใครจะล่วงรู้ ว่า ต่อมาภายหลังคำถามเหล่านี้เป็นข้อสงสัยที่นำไปสู่ ความสัมพันธ์ มิตรภาพ การร่วมมือร่วมใจ สายใยท่ามกลางความแปลกหน้า ไม่คุ้นเคยที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในไม่ช้า

"คุณครู" และพี่ๆ ที่ทั้งหมดต่างถูกรุมล้อมไปด้วยน้องๆ ตัวน้อยๆ ทั้งหญิงชาย จากโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง และโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง อ.บ้านโคก จ.อุดรดิตถ์ ที่เดินทางมาร่วมกิจกรรมศิลปะเด็กและ

เยาวชนครั้งที่ 9 และ กิจกรรมวันแม่แห่งชาติกันแต่เช้า กิจกรรมวันนี้ นอกเสียไปจากสายฝนที่ยังกระหน่ำลงมาอย่างไม่ขาดสายแล้ว ที่เหลือก็ไม่มีอะไรที่น่าเป็นห่วง ด้วยเพราะว่า ทั้งพี่ๆ และคุณครู 5 ปี ร่วมกันประชุมวางแผน แบ่งหน้าที่ แบ่งวัสดุ อุปกรณ์ และของบริจาด กันในช่วงหัวค่ำของคืนที่ผ่านมา แม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางเพียงไรก็ตาม และเมื่อพี่ๆ รู้ว่ามีเหล่า "คุณครู" อยู่เคียงข้าง ก็ดูจะคลายกังวลไปได้ไม่น้อย

"คุณครู" ที่คอยเป็นเรียวแรงสำคัญต่อการสนับสนุนการทำกิจกรรมครั้งนี้ของพี่ๆ เป็น "จังหวัด" สร้างสรรค์ทำนองดนตรี ในเวลาที่พี่ๆ ร้องเพลง... เป็น "พี่เลี้ยง" อยู่เคียงข้างน้อง คอยให้คำแนะนำ กำลังใจ ... เป็น "ผู้ประสานงาน" กิจกรรมต่างระหว่งน้องๆ (นักเรียน ตชด.) กับพี่ๆ อย่างสนุกสนาน... เป็น "คุณครู" ที่ทำหน้าที่และบทบาทในความหมายที่ไม่จำเป็นต้องรอให้จบสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการศึกษาแต่อย่างใด และในทางกลับกัน "คุณครู" ยังเป็น "นักเรียน" ของเหล่าเด็กตัวน้อยๆ จากโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนทั้งสอง ที่ช่วยกันสอน "บทเรียน" ต่างๆ ทั้งในส่วนของ การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ และการปลูกฝังจริยธรรมที่พวกเขามีต่อครอบครัว พ่อ แม่ และ ครู ตช.ด. ทั้งหลาย ส่งผ่านมายังหน้ากระดาษขาวๆ ที่ถูกเติมเต็มไปด้วยเส้นและกระบายสีรูปทรงต่างๆ ที่เรียบง่าย รวมถึง "บทเรียน" บทสำคัญที่พวกเขาสะท้อนให้เหล่า "นักเรียน" (ครู 5 ปี) เห็นอีกว่าท่ามกลางกระแสแห่งวัฒนธรรมการบริโภคนิยม ความเจริญ และตัวเลขทางเศรษฐกิจที่พุ่งตัวสูงขึ้นตามที่ผู้ปกครองว่าไว้ นั้น แท้จริงแล้วในพื้นที่อันห่างไกล ยังมีเด็ก มีครู มีโรงเรียนน้อยๆ มีความแตกต่าง และ "ความเท่าเทียม" ต่อโอกาสทางการศึกษา ยังไม่ถูกพูดถึง

2.สอง-สาม-สี่ (ถิ่นวาคม) ที่เห็นบนดาว

จากตัวเมืองพิษณุโลกยามเที่ยงอันจอบแจจวกั๊วไขว่ รถบัลของคณะเรากำลังมุ่งสู่อำเภอชาติตระการ เส้นทางขึ้นไปทางน้ำตกชาติตระการและอุทยานแห่งชาติภูสอยดาว จังหวัดพิษณุโลก จุดหมายปลายทางยังอยู่ห่างจากทางขึ้นน้ำตกอีกกว่า 160 กิโลเมตร จึงจะถึงโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน "บ้านนุชเทียน" และ โรงเรียน

ตำรวจตระเวนชายแดน”บ้านรักไทย”

ถึงโรงเรียนก็เกือบค่ำ ค่ำนี้ไม่ใช่มีแต่ความมืดเท่านั้น แต่ความหนาวก็ย่างกรายโอบล้อมมากกระทบกับร่างกายจนรู้สึกได้อย่างชัดเจน หลังจากที่อาจารย์ได้เล่าถึงแนวคิด กระบวนการและการดำเนินงาน รวมถึงที่มาของกิจกรรมศิลปะเด็กและเยาวชนครั้งที่ 10 ซึ่งดำเนินต่อเนื่องมาเป็นปีที่ 6 แล้ว นิสิตประธานดำเนินงานเริ่มนำการประชุมร่วมกับเพื่อนอย่างเรียบง่าย เพื่อนของพวกเขาประกอบไปด้วยเพื่อนศิลปะจินตทัศน์ เพื่อนออกแบบทัศนศิลป์ ออกแบบเครื่องประดับ ออกแบบแฟชั่น และ เพื่อนๆ น้อยๆ “คุณครู 5 ปี” ที่แม้จะเปลี่ยนที่กลุ่มใหม่ แต่ข้อสงสัยยังไม่เสื่อมคลายไปเท่าใดนัก

มาคราวนี้ “คุณครู” ร่วมเตรียมงาน วางแผนกับพี่ๆ ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้น คุณครูมากันพร้อมครบทีม ทั้ง ครู ทัศนศิลป์-ดนตรี-นาฏศิลป์ ศิลปะการแสดง ยิ่งไปกว่านั้นครั้งนี้พี่ๆ ยังได้มอบหน้าที่หนึ่งที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของกิจกรรมคือ “ผู้นำสันทนการ” น้อยๆ จากโรงเรียน ต.ช.ด. ให้แก่ “คุณครู” ซึ่งเมื่อเข้าสู่กระบวนการปฏิบัติกิจกรรมไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า นอกจากกิจกรรมทางศิลปะที่เหล่าพี่ๆ วางแผนเตรียมให้แก่น้อยๆ จะสร้างความสนุกสนานให้กับทุกคนที่เข้าร่วมแล้ว เสียงบทเพลงและท่วงทำนอง ทั้งร้องทั้งเต้น จาก “คุณครู” ที่ตั้งสมาธิเสมอไม่ขาดสายนั้น จะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้กิจกรรมวันนั้นอบอุ่นและความหนาวถูกหลงลืมไปชั่วขณะ

ถึงกระนั้น บทเรียนต่างๆ ที่ “คุณครู” ได้รับในครั้งนี้ ก็ยังเป็นดังเช่นเคย และยังคงซ้ำเติมอยู่ในจิตใจของ “คุณครู” และพี่ๆ ทุกคน บทเรียนที่ว่าด้วย “ความแตกต่าง” ซึ่ง ในแง่หนึ่งอาจเป็นการดี ถ้าความแตกต่าง หลากหลายนั้น ตั้งอยู่บนฐานของความต่างกันในเชิงบริบทสังคม ชุมชน วัฒนธรรม ศิลปะหรือแม้กระทั่งสภาวะทางเศรษฐกิจ หากแต่ในบางครั้งก็นำมาซึ่งความสะเทือนใจ เมื่อความต่างนั้น ตั้งอยู่บนฐานของการกระจายโอกาสทางการศึกษาที่ไม่เท่าเทียม เสมอภาค

3. แม้เส้นทางแห่งสายฝนและความเหน็บหนาวจะผ่านไป

“คุณครู 5 ปี” ที่เห็นยังเป็นเช่นเคย

“คุณครู” ยังเป็นท่วงทำนองดนตรีที่สามารถร้องเต้น สร้างความสัมพันธ์และสายใย

ความร่วมมือร่วมใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพี่ๆ ไม่ว่าจะกลุ่มไหนก็ตาม

"คุณครู" ยังเป็นที่เลี้ยงแก่เด็ก เยาวชน ตัวน้อยในทุกครั้ง เมื่อโอกาสนำพวกเขา / เธอ ไปเยี่ยมเยือนพื้นที่อันห่างไกล

"คุณครู" ยังเป็น"คุณครู" ในความหมายที่สามารถกระทำได้ จากวันนี้ถึงตลอดชีวิต ไม่ต้องรอให้จบการศึกษาหรือ แม้ว่าเส้นทางชีวิตของแต่ละคนสุดท้ายจะมีความผันแปรเปลี่ยนไปเพียงไร

"คุณครู" ยังเป็น"นักเรียน" ของเหล่าเด็กโรงเรียน ต.ช.ด. ที่สอนบทเรียนแห่งความแตกต่าง สำนึก สาธารณะและจริยธรรมกับธรรมชาติ อีกร้อยมากมาย

และ "คุณครู" ยังเป็น"ลูกศิษย์" ของ "ครูชายหญิง จาก โรงเรียน ต.ช.ด. " ที่เขาได้พบพบกับความอ่อนโยน ความสุภาพ ความทุ่มเททั้งร่างกายแรงใจและความเสียสละ เพื่อปลูกฝังเด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายและหวังผลในชีวิตแต่"พอเพียง" ซึ่งบางครั้งอาจจะแตกต่างจากครูบางคนที่พวกเขา / เธอ ได้พบเจอในงานสัมมนาที่จัดขึ้นในโรงแรมหรูกลางเมือง

"กว่าจะเป็นเด็กกบ"

จากชีวิตเด็กมัธยมปลายแผนกศิลป์-ภาษาไทยคนหนึ่ง ที่วุ่นวายสับสนกับการเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ต้องดิ้นรน ขวนขวายทุกวิถีทาง เพื่อที่จะได้เข้าในคณะที่ตน ต้องการ โดยความใฝ่ฝันส่วนตัวในตอนแรกนั้น คณะที่อยากเรียนที่สุดคือ คณะสังคมสงเคราะห์ ซึ่งในประเทศไทยเปิดสอน-อยู่ 2 มหาวิทยาลัย นั่นคือ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ และ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวฯ ด้วยความตั้งใจที่อยากเรียน ก็สมัครเรียนติวเอนทรานซ์ตามสถาบันกวดวิชาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น TheBrain, Enconcept เป็นต้น รวมทั้งเรียนพิเศษกับอาจารย์ในโรงเรียน จนกระทั่งทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เปิดสอบตรงในคณะสังคมสงเคราะห์ ก็ไปสมัครสอบกับเพื่อนๆอีก 4-5 คน ก่อนที่จะสอบนั้นก็ไปเรียนกวดวิชาที่รุ่นพี่คณะสังคมสงเคราะห์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังจากนั้นประมาณ1อาทิตย์ก็ถึงวันสอบ การสอบในวันนั้นก็ผ่านไปด้วยดี จนถึงวันที่ประกาศผลสอบ ผลสอบออกมาว่า ข้าพเจ้าสอบไม่ติด! ทำให้ข้าพเจ้าผิดหวังและเสียใจมากเพราะสังคมสงเคราะห์คือคณะที่อยากเรียน-มากในตอนนั้นหลังจาก ผิดหวังในครั้งนั้นก็ทำให้ข้าพเจ้าเบนเข็มชีวิตของตนเองมาในสาขานาฏศิลป์-การแสดงซึ่งเป็นคนละขั้วกับสังคมสงเคราะห์ก็จริง แต่อาจจะเป็นเพราะว่าข้าพเจ้ารักในนาฏศิลป์อยู่แล้ว แต่ยังค้นหาตัวเองไม่เจอแม้ว่าข้าพเจ้าจะเป็นนักแสดงของโรงเรียนตั้งแต่ ม.ต้นก็ตาม แต่ใจลึกๆก็ยิ่งอยากเรียนสังคมสงเคราะห์เพราะโดยนิสัยส่วนตัวของข้าพเจ้านั้นเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือผู้ที่ด้อยกว่าเราหรือลำบากกว่าเราและอีกใจหนึ่งก็อยากจะเป็นอาจารย์สอนนาฏศิลป์เพราะนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่เรารักและทำได้ พุดง่ายๆคือ ข้าพเจ้ามีพรสวรรค์ในด้านนี้ เหลือแต่พรแสวงที่ต้องหาเอง ซึ่งทุกคนไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือโรงเรียนจะเรียกข้าพเจ้าว่า "นักกิจกรรมตัวยง"ข้าพเจ้าเริ่มทำกิจกรรมด้านนาฏศิลป์-การแสดงตั้งแต่อนุบาลได้รับการสนับสนุนจากพ่อและแม่รวมทั้งอาจารย์ในโรงเรียนเป็นอย่างดีโดยเฉพาะพ่อและแม่จะตามไปทุกงานที่ข้าพเจ้าไปแสดงไม่ว่าจะเป็นในจังหวัดหรือต่างจังหวัดก็ตาม บางครั้งก็ยอมอดหลับอดนอนเพื่อไปรับ ไปส่งเวลามีการแสดง และงานที่ข้าพเจ้าไป

ความเป็น
คน
ความเป็น
ครู

แสดงนั้นก็ทุกวันและวันละหลายๆชุดหลายๆที่อีกด้วย ท่าน 2 คนก็ไม่เคยบ่นและไม่มีสักครั้งที่ข้าพเจ้าต้องไปคนเดียวโดยไม่มีท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าถือว่าโชคดีมากที่ได้รับการสนับสนุนที่ดีจากพ่อและแม่ ด้วยเหตุนี้เองเมื่อผิดหวังจากสังคมสงเคราะห์ก็เลยทุ่มเทให้กับนาฏศิลป์อย่างเต็มที่เพราะข้าพเจ้าเคยพูดกับเพื่อนและพ่อ-แม่ว่า ถ้าสอบสังคมสงเคราะห์ไม่ติดจะเรียนนาฏศิลป์เท่านั้นเมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าเลยเตรียมตัวฝึกซ้อมเพื่อสอบเข้าในสถาบันต่างๆโดยเริ่มจากโควตานักแสดงของโรงเรียนมาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต คณะนิเทศศาสตร์ โดยอาจารย์นาฏศิลป์ที่โรงเรียนส่งชื่อไปและข้าพเจ้าก็ได้โควตานั้น โดยส่วนตัวแล้วไม่อยากจะเรียนที่นั่นเลยแต่ด้วยความจำเป็นต้องไปรายงานตัวเพราะกลัวว่าถ้าพลาดจากที่อื่นเดี่ยวจะไม่มีที่เรียนเลยเดินทางไป. ประจวบคีรีขันธ์กับพ่อเพื่อไปรายงานตัวเป็นนักศึกษาพร้อมกับจ่ายเงินไว้ 7,500 บาทหลังจากนั้นก็โควตาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ส่งหนังสือมาให้ข้าพเจ้าไปรายงานตัวในเอกนาฏศิลป์-การละคร ข้าพเจ้าจึงปรึกษากับพ่อและแม่ เลยตัดสินใจยอมสละสิทธิ์ให้คนอื่น เพราะก็จะสอบอีกหลายที่ ถ้าเกิดว่าเราไปรายงานตัวแล้วเราไม่เอา ก็จะเป็นการตัดโอกาสคนอื่น ข้าพเจ้าจึงทิ้งโควตานั้นไป ข้าพเจ้าจึงรอไปสมัครสอบตรงของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี หรือ คลองหก นั่นเอง ในคณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ ซึ่งการสอบในครั้งนี้ข้าพเจ้าเตรียมตัวค่อนข้างดีทีเดียวและหวังไว้สูงกับการสอบครั้งนี้และผลสอบก็ออกมาว่า ข้าพเจ้าสอบติด ข้าพเจ้าดีใจมากแต่ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ต้องยื่น-คะแนนเอนทรานซ์พอดี ข้าพเจ้าจึงลังเลว่าข้าพเจ้าจะยื่นคะแนนหรือไม่ยื่น แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจยื่นไป 2 ลำดับ คือ การเงินการธนาคาร ม.ศิลปากร, เทคโนโลยีการศึกษา ม.สงขลานครินทร์ การยื่นคะแนนครั้งนี้ข้าพเจ้าอยากวัดสมองของตัวเองว่าจะเอนทรานซ์ติดหรือไม่ หลังจากยื่นคะแนนเสร็จ ข้าพเจ้าก็มากรุงเทพฯเพื่อไปรายงานตัวและตรวจสุขภาพที่มหาลัยราช มงคล ธัญบุรี หมายความว่า การไป-รายงานตัวครั้งนี้จะต้องจ่ายค่าหน่วยกิต ค่าหอพัก ค่าทำบัตรนักศึกษา ค่าอุปกรณ์การเรียนทุกอย่างที่ต้องใช้ รวมทั้งหมดที่จ่ายไปในวันนั้น หมิ่นกว่าบาท ในตอนนั้นข้าพเจ้าขึ้นชื่อว่าเป็นนักศึกษาของที่นี่แล้ว เหลือแค่ย้ายของเข้าหอพักและรอรับบัตรนักศึกษาเท่านั้น หลังจากเสร็จสิ้นธุระทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็เตรียมตัวกลับบ้านที่ จ.นครศรีธรรมราช เพราะคิดถึงบ้านและพ่อกับแม่มาก

เพราะว่าข้าพเจ้ามาอยู่กรุงเทพฯ เป็นเวลาเดือนกว่าๆ ในตอนนั้นจึงอยากกลับบ้านมาก แต่ขณะเดียวกันแม่ก็โทรศัพท์มาบอกว่าเขาเปิดรับสมัครโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน หลักสูตร 5 ปี จบแล้วจะได้รับการบรรจุเข้าเป็นราชการทันที แม่บอกให้ข้าพเจ้ารีบไปสมัครที่ศูนย์รับสมัครที่ จุฬาฯ หรือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ก็ได้และให้อยู่สอบให้เสร็จแล้วค่อยกลับบ้าน ตอนนั้นด้วยใจจริงๆ ไม่อยากสอบเลยเพราะรู้สึกว่าคุณตัวเองเหนื่อยกับการสอบมามากแล้ว อยากจะหยุดพักไม่อยากทำอะไรในตอนนั้น เพราะที่เรียนก็มีแล้ว แต่ในใจก็นึกสงสารพ่อและแม่ ท่านอุทิศส่วให้โทรมาบอกและท่านคงอยากให้เราสอบจึงตัดสินใจไปสมัครที่จุฬาฯ เพราะตอนนั้นไม่รู้ว่ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอยู่ตรงไหนของกรุงเทพฯ ตอนสมัครเขาก็ให้เราเลือกว่าจะใช้คะแนนเก่ายื่น หรือจะเลือกสอบใหม่ ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้คะแนนเก่ายื่นเพราะขี้เกียจสอบใหม่ ข้าพเจ้ามีสอบ 2 วันคือ สอบปฏิบัติ และสอบสัมภาษณ์ พอถึงวันสอบปฏิบัติ แม่ก็โทรมาบอกว่าข้าพเจ้าเอนทรานซ์ติดที่ ม. สงขลานครินทร์ ข้าพเจ้าก็เลยปรึกษากับแม่ว่าจะอย่างไร จะไปรายงานตัวที่ ม.สงขลานครินทร์ หรือ จะอยู่สอบทุนครู 5 ปี แม่ก็บอกว่าแล้วแต่ลูก ข้าพเจ้าจึงเลือกสอบทุนครู 5 ปี เพราะคิดว่าในใจแม่ ท่านคงอยากให้เราสอบทุนครู จึงไปสอบแล้วก็กลับบ้าน หลังจากนั้นประมาณ 2 อาทิตย์ ก็เป็นวันประกาศผลสอบ พ่อและแม่รอลุ้นจนไม่ได้หลับได้นอน ลูกขึ้นตั้งแต่ตี 3 ตี 4 เพื่อเปิดอินเทอร์เน็ตดูผลสอบของข้าพเจ้า ส่วนตัวข้าพเจ้านั้นนอนหลับจนลืมนว่าเป็นวันประกาศผลสอบไม่มีอาการตื่นเต้นใดๆทั้งสิ้น จนประมาณ 10 โมงเช้าของวันนั้น ข้าพเจ้าก็เปิดดูผลสอบโดยการใส่ชื่อของตัวเอง ผลปรากฏออกมาว่ามีชื่อข้าพเจ้ารอบแรกไม่เชื่อ เลยเปิดใหม่มันก็มีชื่ออีกในคอมพิวเตอร์ชื่อว่า "นางสาวศรินทิพย์ ศิลป์ประพันธ์ สอบติดในวิชาเอกศิลปการศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" ข้าพเจ้าไม่อยากจะเชื่อเลย ตอนนั้นตัวสั่น ใจสั่นหมดเลย เพราะไม่คิดว่าจะสอบติด เพราะสาขานี้ทั้งประเทศ รับแค่ 13 คน โดยแบ่งเป็น 2 สถาบัน คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (10 คน) และ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา (3 คน) ซึ่งข้าพเจ้าเลือกสอบเพียงอันดับเดียว คือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเท่านั้น จึงน่าเหลือเชื่อที่ข้าพเจ้าเป็น 1 ใน 10 ของประเทศ หลังจากมั่นใจว่าติดแน่นอน จึงตะโกนบอก พ่อและแม่ ไม่ต้องถามเลยว่า พ่อและแม่ดีใจมาก

แค่นั้น โดยเฉพาะแม่ฉันทำอะไรไม่ถูกเลย ทำได้แค่โทรศัพท์บอกญาติว่าข้าพเจ้าสอบติด พ่อบอกข้าพเจ้าว่า "พ่อไม่ได้ตั้งใจที่ลูกได้ทุนเรียนฟรี แต่พ่อตั้งใจที่ลูกของพ่อเป็น 1 ใน 10 ของประเทศและจบมาทำงานทำ" จากนั้นข้าพเจ้าจึงเดินทางมากรุงเทพฯ พร้อมพ่อและแม่เพื่อรายงานตัวเข้าเป็นนิสิตของวิชาเอก ศิลปกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือที่ทุกคนเรียกว่า ครู 5 ปี ในตอนนี้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าสมอบอย่างข้าพเจ้าที่เรียนอยู่ระดับกลางๆ จะสามารถสอบเข้าในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆของประเทศ

ณ วันนี้งกับการเป็นนิสิตทุนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในตนเองมากที่สุดที่สามารถก้าวมาครึ่งทางกับการใช้ชีวิตนิสิตทุนเหลือเพียงครึ่งทางเท่านั้นที่ข้าพเจ้าจะก้าวไปถึงเส้นชัยและความฝันอันสูงสุดพร้อมด้วยชุดครุยของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบวกกับกระดาษอีกหนึ่งแผ่นที่เฝ้าเรียนมาทั้งชีวิตและวันนั้นข้าพเจ้าจะมอบสิ่งภูมิใจเหล่านี้ให้กับพ่อและแม่เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ให้ชีวิต ให้สิ่งดีๆ ให้ความรักแก่ข้าพเจ้าตลอดมา จนทำให้ข้าพเจ้ามีวันนี้

เมื่อเราเดินมาถึงจุดที่เราฝันกับการทำหน้าที่เป็นครู หลายคนคิดว่า อาชีพครูเป็นงานที่ง่ายๆ สบายๆ ไม่มีอะไรมากมาย ไม่มีความหิวหิวเลย แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเองแล้วนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่ปั้นคนให้เป็นคนขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นการปั้นสติปัญญาให้มีความฉลาด รอบรู้ และปั้นจิตใจให้เป็นคนดี เพราะฉะนั้นครูจึงมีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้ามาก และคนทุกคนเกิดมาก็ย่อมต้องมีครูกันเป็นธรรมดา ไม่ว่าจะใครก็ตาม หมอก็ต้องมีครู ตำรวจก็ต้องมีครู พยาบาลก็ต้องมีครู นักเรียนก็ต้องมีครู หรือแม้แต่ครู ก็ต้องมีครูด้วยกันทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นครูเปรียบเสมือนคน คนหนึ่งที่มีพลังมีใจในการสร้างคนหลายๆคนให้เป็นคนที่มีความรู้ควบคู่กับการมีคุณธรรมเพื่อที่พวกเขาเหล่านั้นโตขึ้นมาจะได้ทำหน้าที่ มีบทบาทในสังคมที่เขาต้องการได้เป็นอย่างดี

ครู นั้นมาจาก คำว่า ครู แปลว่า หนัก ครูเป็นคนที่ทำงานหนัก ซึ่งแปลว่าผู้สอน ผู้ให้ความรู้แก่ศิษย์เหมือนกับที่ใครๆ ย่อมพูดกันติดปากว่า "ศิษย์จะได้ดีเพราะมีครู" ดังนั้นครูที่ดี จะต้องเป็นครูที่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของครูตามที่ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณครู พ.ศ. 2539 ได้กล่าวไว้ว่า จรรยาบรรณครูมีทั้ง

หมวด 9 ข้อ คือ

1. ครูต้องรักและเมตตาศิษย์โดยให้ความเอาใจใส่ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนแก่ศิษย์โดยเสมอหน้า
2. ครูต้องอบรม สั่งสอน ฝึกฝน สร้างเสริมความรู้ ทักษะและนิสัยที่ถูกต้องดีงามให้เกิดแก่ศิษย์อย่างเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ
3. ครูต้องประพฤติ ปฏิบัติตน เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ
4. ครูต้องไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อการเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมของศิษย์
5. ครูต้องไม่แสวงหาประโยชน์อันเป็นอามิสสินจ้างจากศิษย์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติและไม่ใช้ศิษย์กระทำการใดๆอันเป็นการหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิชอบ
6. ครูย่อมพัฒนาตนเองทั้งในด้านวิชาชีพ ด้านบุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ
7. ครูย่อมรักและศรัทธาในวิชาชีพครูและเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพครู
8. ครูพึงช่วยเหลือเกื้อกูลครู และชุมชนในทางสร้างสรรค์
9. ครูพึงประพฤติ ปฏิบัติตน เป็นผู้ผู้นำในการอนุรักษ์ และพัฒนาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย

ที่กล่าวมาคือ จรรยาบรรณครูที่ครูทุกคนพึงมี เพื่อที่จะทำให้วงการการศึกษาของประเทศเราเจริญก้าวหน้าเท่าทันอารยประเทศได้ เพราะการศึกษามีคุณภาพได้นั้น ส่วนหนึ่งก็มาจากครูทั้งสิ้น และตัวข้าพเจ้าเองในฐานะที่ได้เรียนมาทางด้านครู ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามจรรยาบรรณของครูให้ได้ทุกข้อ จะเป็นครูที่ดี พร้อมทั้งจะได้นำมาพัฒนาประเทศให้ได้เท่าที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้เนื่องจากครุมีความสำคัญมากต่อการพัฒนาบุคคล และบ้านเมือง ข้าพเจ้าจึงอยากให้รัฐบาลสนใจอาชีพที่เป็นผู้ให้และเสียสละอย่างครูบ้าง อย่างที่ มล.ปิ่น มาลากุล ได้กล่าวถึงการศึกษาไว้ว่า

"กว่าจะเป็นเด็กทุน"

กล้วยไม้ผลิดอกช้า	ฉันใด
การศึกษาเป็นไป	เช่นนั้น
แต่ออกดอกคราวใด	งามเด่น
การศึกษาปลูกปั้น	เสร็จแล้ว แสงงาม

นั่นก็หมายความว่า กล้วยไม้ย้อมผลิดอกช้าเป็นธรรมดา เช่นเดียวกับ การศึกษาที่จะต้องได้รับการเอาใจใส่ การพัฒนาไปเรื่อยๆแต่เมื่อได้รับการพัฒนา เอาใจใส่อย่างดี ก็ย่อมได้รับผลดีเช่นกัน

ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าพอที่จะสามารถชี้ให้ผู้อ่านเห็นภาพแล้วว่า การศึกษา มีความสำคัญมากและคนที่ต้องอยู่ควบคู่กับการศึกษาก็คือ ครู นั่นเอง ฉะนั้นเราควร ให้ความสนใจในวิชาชีพนี้กันเสียที ถึงแม้ใครจะพูดว่า ครู เป็นเพียงแค่ เรือจ้าง ไม่ เทห์เหมือนทหาร ไม่รวยเหมือนหมอ แต่ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า ครูมีความสำคัญไม่แพ้ อาชีพใดเช่นกัน

หากครูได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าการศึกษาไทย และประเทศไทยจะดีกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ได้อย่างแน่นอน ฉะนั้นช่วยกันเถิดทุกคน มาช่วยสร้างครูให้เขามีกำลังใจไปปั้นคนอีกหลายล้านคนให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนที่ มี คุณภาพของประเทศชาติต่อไป

TEACHER

เห็นหัวข้อเป็นภาษาอังกฤษ อย่าเพิ่งตกใจนะคะ คือ คิดหัวข้อไม่ออก เพราะเนื้อหาที่ต้องการเสนอ เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับครูส่วนใหญ่ เลยขึ้นหัวข้อสั้นๆ ง่ายๆ ว่า ครู เลย แต่ถ้าเป็นภาษาไทยก็อาจจะไม่ค่อยน่าสนใจเท่าไร เลยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

ถ้าพูดถึงอาชีพ “ครู” ศัพท์ที่บ่งบอกถึงคำว่า ครู ถ้าเป็นเมื่อสมัยก่อนสมัยที่คุณพ่อ คุณแม่ ยังเป็นหนุ่มเป็นสาว ทุกคนก็คงจะนึกถึง ไม้เรียว แต่ถ้าเป็นปัจจุบันนี้ก็คงจะนึกถึง จิตพิสัย การหักคะแนน อะไรประมาณนี้ ซึ่งเกิดได้โดยว่ามีความแตกต่างกัน เด็กนักเรียนเจ็บตัวน้อยลง แต่ความเคร่งครัดก็ยังคงอยู่ เปลี่ยนจากการใช้ความรุนแรง มาเป็นการเช็ดแบบนั้นๆ หักคะแนนกันทีละนิด พอหมดเทอมเหลือคะแนนอยู่นิดนึง เด็กก็เศร้ากันไปตามๆกัน แต่ถ้าถามเด็กๆ ว่าแบบไหนดีกว่ากัน ก็คงจะตอบได้ยาก เพราะความชอบและความคิดของเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน บางคนชอบไม้เรียว เพราะเจ็บแค่แป๊บเดียวก็หาย แถมคะแนนยังอยู่เหมือนเดิม บางคนไม่ชอบเจ็บตัว ก็ชอบแบบหักคะแนนก็มี แต่ตัวฉันเองนั้นหรือ? คิดว่าแบบหักคะแนนดีกว่า เพราะยังไ้ทำอะไรให้โดนหักอยู่แล้ว แบบว่าเป็นเด็กดีอะคะ (อิ อิ) อย่างไรก็ตามไม่ว่าครูจะมีวิธีการสอนอย่างไร จะเป็นแบบโหดร้าย ดุดัน หรือเชิดกันนิดๆ อะไรก็แล้วแต่ ครู ก็ยังเป็น ครู มีหน้าที่ที่เหมือนกัน ไม่ว่าจะอยู่ประเทศไหน พื้นที่ไหน นิสัยยังงี้ ก็มีสิ่งเดียวที่เหมือนกัน นั่นคือ “หน้าที่” ทุกคนก็รู้กันอยู่แล้วว่า ครู มีหน้าที่สอนให้ความรู้ สอน ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า สอนแต่หนังสืออย่างเดียว แต่รวมไปถึงสอนการใช้ชีวิตในสังคม ปลูกฝังนิสัยที่ดีงามให้เกิดขึ้นในใจของเด็กๆ เด็กจะโตเป็นคนดีได้ ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ ทุกคนต้องได้รับการสั่งสอนมาทั้งนั้น สังเกตได้ง่ายๆ เลยในสังคมปัจจุบัน เด็กที่มีการศึกษา ได้เรียนหนังสือ เติบโตมากี่มีงานทำ เลี้ยงตัวเองได้ มีครอบครัว เลี้ยงครอบครัวได้ กับเด็กที่ไม่ได้เรียน เกิดมาไม่มีแม่กระทั่งพ่อแม่ ไม่มีใครที่จะคอยมาดูแลสั่งสอนพวกเขา เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น บางคนเป็นโจร เป็นเด็กขอลานอยู่ตามข้างถนน อย่างนี้ก็มี แต่ก็ไม่ใช่กับเด็กทุกคนเสมอไป เด็กบางคนที่ขาดโอกาส ไม่ได้เรียน เติบโตมากี่ทำมาหากินได้ เป็นคนดีของสังคม อยู่ร่วมกับสังคมได้

เป็นอย่างดี เอ๊ะ! แล้วทำไมละ นั่นเพราะเขารู้จักখনขยหาโอกาสให้กับตัวเอง ความพยายามที่จะไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ซึ่งเขาอาจจะเห็นบุคคลคนหนึ่ง แล้วเอาเป็นแบบอย่างก็เป็นได้ อีกทั้งยังอยู่ที่พื้นฐานทางจิตใจของพวกเขาด้วย เด็กบางคนมีโอกาสทุกอย่าง รวยล้นฟ้า อยากทำอะไรก็ได้หมด ถูกตามใจมาตลอด แต่นิสัยไม่ดียังมีเลย ก็อย่างที่ว่า มันขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม สภาพสังคมรอบๆ ตัว อยู่ที่พวกเขา เด็กๆ ต้องการ หรือชอบที่จะใช้สื่ออะไรระบายลงไป จะระบายสีคำ หรือระบายสีขาว และครูก็เป็นศิลปินที่จะต้องระบายสีในตัวของเด็ก จะทำให้สวยงาม หรือทำให้เลอะเทอะ ก็อยู่ที่ มันสมอง สองมือ และหัวใจ คือสมองก็จะต้องคิดว่าจะวาดรูปอะไร ลงสีอะไร จะวาดรูปตอนพระอาทิตย์ขึ้นที่กำลังจะพบกับแสงสว่าง หรือจะวาดรูปตอนพระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้าที่กำลังจะพบแต่ความมืดมิด อยู่ที่สองมือที่จะจับพู่กันอย่างไร ลงสีอย่างไรให้สวยงาม จะเป็นสีน้ำ หรือสีที่สดใส และอยู่ที่หัวใจที่จะใส่ความรู้สึกอะไรลงไป ในภาพนั้น ใส่จิตวิญญาณของความดี ใส่ความห่วงหาอาทร ความรักความเอาใจใส่ลงไป แม้สิ่งเหล่านี้เด็กอาจจะไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยดวงตา ไม่สามารถมองเห็นได้ว่าครูของพวกเขา กำลังคิดที่จะวาดรูปอะไร แต่เด็กๆ ก็สามารถที่จะรับรู้ได้ทางจิตใจ ที่ฉันรู้ได้ เพราะฉันก็เป็นนักเรียน ได้รับการอบรมสั่งสอนมาตลอด ตั้งแต่เกิด คุณพ่อ คุณแม่ ท่านก็ดูแลเอาใจใส่มาตลอดตั้งแต่เกิด ท่านก็เปรียบเสมือนครูครูบังเกิดเกล้า ที่ให้ทั้งชีวิต และจิตวิญญาณ เมื่อโตขึ้นก็เข้าโรงเรียน ก็มีครูที่สอนและให้ความรู้มากมายหลายคน ตั้งแต่อนุบาลจนเข้ามหาวิทยาลัย มาจนตอนนี้ก็ถือว่าผ่านอะไรมาเยอะเหมือนกันกับชีวิตในวัยเรียน และกำลังจะเป็นครูในอีกสามปีข้างหน้า

เริ่มตั้งแต่เป็นเด็กน้อยตัวเล็กๆ ผอมๆ แต่ก็ดูน่ารัก เพิ่งย้ายมาจากเชียงใหม่ แม่ก็พามาเข้าอนุบาลที่โรงเรียนสูงเม่นวิทยาคาร จังหวัดแพร่ จำได้ว่าเข้ามาวันแรก ครูก็จับให้เป็นดรัมเมเยอร์ตัวน้อยของโรงเรียนไปเลย ได้แต่งตัวสวยๆ เดินตอกตึก ตอกตึก อยู่หน้าขบวน จากนั้นก็ได้เป็นมาเรื่อยๆ จนถึงประถมศึกษาปีที่หก ในช่วงเวลาที่เป็นเด็กประถม ถือว่าเป็นเด็กดีนะคะ ครูก็เรียกหาแต่ จะโฮ่ เรียนก็ถือว่าดีพอใช้ กิจกรรมก็เอาทุกอย่าง ไม่ว่าจะร้องเพลง รำ เดิน หรือแม้แต่ประธานนักเรียนก็ทำมาหมดแล้ว แต่ไม่ใช่ว่าไม่เคยโดนตีนะ มีครั้งหนึ่ง เล่นมาจากจนโดนตี ก็จำเลยคะ เพราะ

เจ็บมาก แล้วไม่อยากโดนตีอีก พอเข้าโรงเรียนมัธยม เรียนที่โรงเรียนสูงเม่นชนูปถัมภ์ จังหวัดแพร่ จนถึงมัธยมศึกษาปีที่หก ก็ไม่ต่างจากประถมเท่าไรหรอก แต่เราเรียนหนักขึ้น มีความคิดเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เจอผู้คนหลากหลายขึ้น แต่ครูก็จะแตกต่างจากตอนประถมนิดหน่อย คือสมัยตอนประถมครูจะสอนทั้งหนังสือ ทั้งศีลธรรมจรรยา ดูแลเอาใจใส่ทุกอย่าง เพราะตอนนั้นยังเป็นเด็กกันอยู่ ส่วนครูมัธยมก็จะมีกาให้คำปรึกษา นอกเหนือตำราเรียน ทั้งเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก เพราะเด็กวัยนั้นก็เริ่มคิดเรื่องความรัก ท่านก็จะชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง แต่ท่านจะไม่เอาใจใส่ดูแลอยู่ตลอดเวลา เพราะถือว่าโตแล้ว คิดเองได้ แต่ก็ต้องมีครูคอยควบคุมพฤติกรรม คอยตักเตือนนักเรียน ถ้าเดินทางผิด ยิ่งตอนที่ฉันอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ถึงปีที่หก ครูก็จะคอยย้ำว่าเลิกทำตัวเป็นเด็กได้แล้ว ควรจะเตรียมพร้อมที่จะเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัย เพราะการเข้ามหาวิทยาลัยไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย ท่านสอนว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยแตกต่างจากการเรียนที่โรงเรียนมาก เพราะเป็นสังคมใหม่ เป็นสังคมที่กว้างกว่าเดิม จะได้พบเจอผู้คนร้อยพ่อพันแม่ มาจากต่างบ้านต่างเมือง อยู่ในสังคมที่ต่างไปจากเดิม เรียนเสร็จต้องอยู่หอพัก ไม่ได้เรียนแล้วกลับบ้านเหมือนอยู่ประถม-มัธยม จะเจออะไรอีกมากมายที่เรายังไม่เคยเจอ พอใกล้เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่หก ก็เริ่มที่จะออกจากบ้านไปสอบเรียนที่นั่นที่นี่ และก็มีโครงการหนึ่งของรัฐบาล คือครู 5 ปี โครงการนี้มีรายละเอียดว่า ให้ทุนเรียนปีละ 80,000 บาทต่อปี เมื่อเรียนจบ 5 ปีแล้วบรรจุครูให้เลย ซึ่งจะได้ไปบรรจุในสถานศึกษาที่เรามา คือเรียนจบจากที่ไหนก็จะได้กลับไปสอนที่นั่น ในความคิดส่วนตัวของฉันแล้วถือว่า โครงการนี้เป็นโครงการที่ดีมาก เป็นการส่งเสริมให้คนรักบ้านเกิดของตัวเอง เพราะปัจจุบันนี้คนที่เรียนจบ มักทำงานในเมือง ไม่ค่อยกลับบ้าน เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวลดน้อยลง เมื่อฉันได้อ่านโครงการนี้ก็มีความสนใจและสมัครทันทีที่ประกาศรับสมัคร อีกอย่างคุณพ่อ กับคุณแม่ของฉันก็อยากให้เป็นครู เลยอยากทำให้ท่านภาคภูมิใจ เมื่อถึงวันประกาศผล ตอนแรกคิดว่าตัวเองจะไม่ติด ก็ทำใจไว้ครึ่งหนึ่งแล้วแต่พอเปิดดูผลทางอินเตอร์เน็ตปรากฏว่าสอบติดที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในสาขาศิลปการศึกษาศิลปะ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คนแรกที่ดีใจที่ฉันสอบติด คือคุณพ่อคุณแม่เอง ท่านดีใจมาก พอเห็นท่านดีใจก็รู้สึกดีที่ทำให้คุณพ่อกับคุณแม่ภูมิใจในระดับหนึ่ง ส่วนหนึ่งที่ทำให้

สอบติด ก็คือครูที่โรงเรียนที่ท่านคอยดูแล สั่งสอนเราให้มาถึง ณ จุดนี้ได้ จากนั้นก็เตรียมตัวเข้ากรุงเทพมหานคร เพื่อรายงานตัว และลงทะเบียนเรียน จนได้เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างเต็มตัว เมื่อได้เข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ก็ได้พบเจออะไรหลายๆ อย่างที่ยังไม่เจอมาก่อน ได้เจอเพื่อนใหม่ ต้องอยู่หอพักกับเพื่อนๆ ที่เพิ่งรู้จักกัน ใช้ชีวิตในแบบที่จะต้องพึ่งตัวเอง ยอมรับว่าแรกๆ เหงามาก เพราะตอนนั้นยังไม่รู้จักใคร แต่นานๆ ไปก็เริ่มสนิทกับเพื่อนๆ คุ่นเคยกันมากขึ้น เราก็เรียนไปเรื่อยๆ ครูที่นี่ก็ต่างจากตอนสมัยประถม-มัธยม คือ เมื่อมาถึงจุดนี้ ถือว่าโตแล้ว พึ่งพาตัวเองได้ ครูจึงเป็นที่ปรึกษา และให้ความรู้ในวิชาที่เรียนไม่ได้มาดูแลเอาใจใส่เหมือนเมื่อก่อน แต่ที่ต่างไปจากเพื่อนๆ ที่เรียน 4 ปี คือ ครูก็จะสอนความเป็นครูให้กับพวกเรา จะสนใจพวกเรามากกว่าเดิมเพราะพวกเราถือว่าเป็นรุ่นแรกที่มีการเรียนแบบนี้มีการสอนความเป็นครูเพื่อให้เรานำเอาความรู้ที่ได้ไปให้นักเรียนของเราตำราเรียนก็เน้นพื้นฐานที่จะไปสอนนักเรียนได้

- ครู 5 ปี ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีทั้งหมด 28 คน แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา คือ
- สาขาวิชาดนตรีศึกษา
 - สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา
 - สาขาวิชาศิลปการแสดงศึกษา

ซึ่งทุกคนก็ไม่ได้แยกเรียน แต่ทุกคนต้องเรียนทั้งสามสาขา เนื่องจากทุกคนที่จบไปจะต้องสอนนักเรียนให้ได้ในทุกๆ ด้าน ครอบคลุมศิลปะ (ARTS) ทั้งหมด แรกๆ พวกเราเรียนกันแบบงงๆ คือเรียนก็เรียนไม่เหมือนเพื่อน ไม่ได้เน้นเป็นสาขาวิชาไป แต่เรียนรวมๆ การเรียนของพวกเราจึงเรียนหนักมาก เพราะต้องพยายามมากขึ้น อย่างเช่นคนที่เรียนรำ เรียนเต้น ไม่มีพื้นฐานทางด้านการวาดรูปเลย แต่พวกเรา ก็เลี้ยงไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น จะว่าไปแล้ว ก็เห็นผลดีต่อเราคือ เมื่อจบไปแล้วสามารถสอนเด็กนักเรียนได้ในทุกๆ สาขาวิชาในคนคนเดียว เด็กก็จะได้รับความรู้ทางด้านศิลปะทุกแขนง ยอมรับว่าแรกๆ ที่เรียนแบบนี้ ท้อมาก คิดว่าทำไมเราถึงได้เรียนหนักขนาดนี้ ก็กิจกรรมก็เยอะ การบ้านที่ครูสั่งก็เยอะ จนแทบจะไม่มีเวลาดูนอน แต่เมื่อเรามาทางนั้นแล้วก็ไม่มียุติธรรมที่จะหยุดเรียน อีกทั้งยังมีเกณฑ์ว่าในแต่ละปี ต้องเรียนให้ได้เกรดไม่ต่ำกว่า 2.75 ซึ่งก็ยังทำให้พวกเราเครียดหนักเข้าไปอีก จึงคิดอยู่เสมอว่าเพื่ออนาคตที่ดีของเรา เพื่อ

คุณพ่อ คุณแม่ ครูบาอาจารย์และทุกคน ที่หวังจะให้เราได้ดี เราก็ควรที่จะพยายาม และอดทนต่อไป เหลืออีกเพียงแค่ 3 ปีเท่านั้นที่จะจบ ทุกๆ คนก็จะภูมิใจในตัวของเรา

หากเรียนจบแล้ว แน่ใจว่าหน้าที่ที่ต้องทำ นั่นก็คือ การเป็นครู ตั้งแต่เด็กฉันก็ได้เรียน ได้พบเห็นครูในหลายๆ ประเภท ทั้งครูที่ดู ใจดี ครูทุกท่านก็เป็นแบบอย่างของฉัน ทำให้ฉันรู้ได้ว่านักเรียนชอบครูแบบไหน ฉันก็จะนำเอาลักษณะการสอนที่จะทำให้นักเรียนสนใจ และรักที่จะเรียนอย่างสนุกสนาน จากครูทุกๆ ท่านมาผสมผสานให้เป็นครูที่ฉันอยากจะเป็น เป็นครูที่นักเรียนรัก คือรักที่จะเรียน เรียนอย่างสนุก ไม่รู้สึกว่าการเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ ทำให้นักเรียนเห็นว่าโรงเรียน เป็นบ้านหลังที่สองของพวกเขา เพราะการผ่านชีวิตในวัยเรียนมา ทำให้ได้รู้ว่าการเรียนต้องการอะไรจากครู พวกเขาไม่ได้ต้องการเพียงแค่ความรู้ใส่สมอง หรือเรียนหนังสือให้จบๆ ไปเท่านั้น แต่พวกเขาต้องการที่จะเรียนอย่างเพลิดเพลิน สนุกสนาน มีแรงจูงใจที่จะทำให้พวกเขาอยากเรียนหนังสือ ในการสอนหากเราใส่จิตวิญญาณของความเป็นคน ความเป็นครู เข้าไปแล้ว สิ่งที่เราหวัง หรือต้องการในตัว of นักเรียนก็ไม่ไกลเกินเอื้อม การสอนเด็กคนหนึ่งที่ยังไม่ประสีประสาอะไร เด็กที่ยังอ่อนต่อโลก ให้กลายเป็นบุคคลที่ดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขนั้น ไม่ใช่เรื่องยาก อยู่ที่ว่าครูนั้นจะปั้นให้เป็นอย่างไร จะพาพวกเขาเหล่านั้นข้ามไปถึงอีกฝั่งได้อย่างปลอดภัยหรือไม่ ในอนาคตไม่ว่าสังคมจะเปลี่ยนไปขนาดไหน จะดีขึ้น หรือเลวลง ครูก็ยังมีหน้าที่ที่จะทำ ให้คน เป็นคนที่สมบูรณ์แบบ เพราะสังคมจะดี หรือเลว นั้นขึ้นอยู่กับคน มีคนดีมากสังคมก็ดี มีคนเลวสังคมก็เลว ประเทศชาติก็งม ซึ่งเป็นไปตามสังขารของชีวิต

ฉันพร้อมแล้ว...ที่จะเดินก้าวต่อไป ยังจุดหมายปลายทางที่ได้ตั้งไว้ นั่นคือ การเป็นลูกที่ดี การเป็นศิษย์ที่ดี รวมถึงการเป็นครูที่ดี และพร้อมแล้วที่จะปั้นเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์แบบ เป็นคนดีของสังคมสืบไป

กว่าจะมาเป็นครู

ครั้งแรกที่ได้ยินคำนี้ก็รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของคำนี้ เพราะคำ ๆ นั้นนอกจากจะสื่อถึงความเป็นมนุษย์แล้วยังหมายถึงความเป็นครูซึ่งคำว่าครูนี้มีความหมายที่ยิ่งใหญ่มากที่ได้ยวอย่างน้อยเมื่อใครก็ตามที่ได้รับการขนานชื่อว่าครูแล้วเขาคอนั้นจะได้รับการเคารพจากคนที่เรียกตนว่าเป็นลูกศิษย์ แน่นนอน หรือผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้ที่ตนเรียกว่าครูนั่นเอง มาถึงตรงนี้ข้าพเจ้าเองก็ได้รับรู้ของคำว่าครูขึ้นมาว่าในอนาคตข้างหน้าคงจะมีคนที่เรียกข้าพเจ้าว่าครูเช่นกัน และก็อยากให้ความหวังของข้าพเจ้าเป็นจริง

คำว่า"ครู"สำหรับข้าพเจ้าแล้วมีความหมายมากเพราะกว่าจะมาเป็นครูได้ก็ต้องเป็นผู้สอนมาก่อนและผู้สอนก็เป็นผู้ที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าครูเพราะนอกจากจะสามารถสร้างคนให้มีคุณภาพแล้วยังสามารถทำลายคนทั้งชีวิตได้เหมือนกันเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าว่าผู้ที่จะเป็นครูนอกจากจะต้องมีความรู้ที่สามารถให้กับลูกศิษย์แล้วยังต้องมีคำว่า"ความเป็นครู"อีกด้วยและแน่นอนว่าในที่นี้ข้าพเจ้าหมายถึงจรรยาบรรณของครูนั่นเอง

ตั้งแต่เกิดมาข้าพเจ้าก็มีครูที่คอยสอนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับข้าพเจ้าเสมอและครูคนแรกของข้าพเจ้า คือ พ่อกับแม่ของข้าพเจ้าเอง ท่านสอนให้ข้าพเจ้าหัดที่จะเดินด้วยตนเอง หัดพูดเพื่อที่จะสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ สอนทุก ๆ อย่างเพื่อที่จะหวังว่าข้าพเจ้าจะสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติเหมือนทุก ๆ คน สอนให้ข้าพเจ้ารู้จักว่าสิ่งไหนที่ควรทำและสิ่งไหนที่ไม่ควรทำ สิ่งไหนผิดและสิ่งไหนถูก และเมื่อโตพอที่ข้าพเจ้าสามารถเข้าโรงเรียนได้ข้าพเจ้าก็มีครูเพิ่มขึ้นอีกหลายคนที่สอนวิชาความรู้ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ในอนาคต จำเป็นต้องใช้ในการประกอบอาชีพนั่นเอง เพื่อเหตุผลที่ว่าตัวข้าพเจ้าจะสามารถเลี้ยงดูตนเองให้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้ เมื่อไม่มีพวกท่านอยู่ด้วย ครูทุกคนของข้าพเจ้าล้วนแล้วแต่สอนข้าพเจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ทั้งนั้นเพราะทุกท่านล้วนแล้วแต่หวังดีกับข้าพเจ้าเสมอมา แต่ถ้ามองในสิ่งที่กลับกันถ้าครูคนแรกไม่เคยที่จะสอนอะไรกับเด็กที่เกิดมาเลยแค่นั้นยังไม่พอกลับทิ้งให้อยู่กับใครก็ไม่รู้หรือทิ้งไว้กับตาบอดบิยายแก่ ๆ อยู่อย่างอด ๆ อยาก ๆ แค่นี้ก็จะเป็นค่าอาหารยังไม่มีเลย แล้ว

นับประสาอะไรกับค่าเทอม มันก็แน่นอนอยู่แล้วว่าเขาจะไม่ได้รับการศึกษาที่ดีพอ และไม่มีความรู้ที่สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้หรือถ้ามีความรู้ที่ได้รับจากตยายก็คงจะยากมากที่จะสามารถนำไปใช้เพื่อที่จะใช้ในการประกอบอาชีพที่ดี ๆ มีเงินเยอะ ๆ ได้ คำว่าครูแค่นี้ก็มีความหมายที่สำคัญมากแล้วและถ้ามีอยู่ในสถานศึกษา หละคะมันอาจจะไม่ใช่แบบในกรณีที่เป็นครูคนแรกแต่เป็นผู้สอนที่ให้ความรู้แต่ไม่เคยให้อะไรกับพวกเขาเลยอย่างนั้นมันน่ากลัวมากกว่าเพราะว่าความรู้ที่ได้มามันเหมือนเป็นขั้นบันไดที่เราจะใช้ขั้นสุดท้ายเพื่อที่จะเป็นตัวส่งให้เราก้าวขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง แต่ถ้าไม่มีขั้นบันไดที่จะส่งขึ้นไปแล้วเราเองก็ไม่สามารถที่จะก้าวขึ้นไปเองได้ถ้าอยากที่จะก้าวขึ้นไปให้ได้ก็จะต้องสร้างมันขึ้นมาเองซึ่งมันก็ต้องใช้ความพยายามและที่สำคัญมันยากมากด้วยแต่ก็คงจะไม่เกินความพยายามของมนุษย์ มันก็จริงอยู่ที่เราสามารถสร้างมันขึ้นมาเองได้แต่ด้วยความที่เป็นเด็กความคิดความอ่านก็คงจะยังไม่เป็นผู้ใหญ่มากพอ ยังคิดถึงความสุขอยู่ก็เลยไม่เคยคิดที่จะแสวงหาความรู้เพื่อที่จะมาทำเป็นขั้นบันไดส่งตัวเองขึ้นไปเลยกว่าจะมาคิดได้ก็คงจะเกือบสายไปแล้ว ยกตัวอย่างเช่น การสอบ Entrance ถ้าคนที่ไม่ได้เตรียมตัวผลที่ได้ก็คงไม่ดีตามมา แต่ถ้ามีครูที่สอนให้เค้ารักในการอ่านรักในการเรียน ข้าพเจ้าเคยเป็นมาก่อนเคยที่จะชอบในการคิดเลขชอบทำโจทย์เคมีมาก ถึงแม้จะไม่มีที่บ้านข้าพเจ้าก็จะหาโจทย์มาคิดเล่น ๆ มันเหมือนการคิดโจทย์เคมีเป็นอะไรที่ทำแล้วเพลินและยิ่งทำมากเท่าไรก็จะยิ่งทำให้เข้าใจมากขึ้น และถ้ามีข้อสงสัยก็จะเก็บไปถามอาจารย์ทันที อย่างนี้ก็เหมือนเป็นการปลูกฝังในตัวเด็กที่จะสร้างบันไดในการปีนขึ้นไปเองโดยที่ครูไม่จำเป็นต้องคอยสั่งชะด้วยซ้ำ แต่ถ้ามองในอีกมุมหนึ่งครูไม่เคยเข้าสอนไม่เคยปลูกฝังให้เด็กรักในการเรียนข้าพเจ้าว่าก็คงจะไม่มีเด็กคนไหนที่จะอยากทำในสิ่งที่ตัวเองคิดว่ามันน่าเบื่อหรือค้ะ และการที่ปลูกฝังให้เขารักในการเรียนมันก็ยากมากพอ ๆ กับการที่สอนให้เด็กตั้งใจที่จะฟังในสิ่งที่ตนเองสอนด้วยแต่ถ้าทำได้หนึ่งอย่างแล้วอีกอย่างก็จะตามมาเองแต่ไม่ใช่ว่าจะตามมาโดยธรรมชาติ ตัวของครูเองก็ต้องทำการบ้านมาพอสมควร อย่างน้อยก็ทำอย่างไรก็ได้ที่ทำให้การเรียนเป็นอะไรที่เข้าใจง่ายน่าติดตามและน่าสนใจเสมอถ้าทำได้อย่างนี้ข้าพเจ้าว่าการเรียนก็คงจะเป็นอะไรที่เด็ก ๆ สนใจและพวกเขาก็คงจะสร้างบันไดที่เป็นของเขาเองออกมาได้สำเร็จและถ้ามีบางอย่างที่เด็ก ๆ คิด

ชัดในการสร้างบันไดข้าพเจ้าเชื่อว่าครูจะเป็นคนแรกที่เด็กอยากจะถามเพื่อให้บันไดของเขาเป็นรูปเป็นร่างและเสร็จสมบูรณ์

เราพอจะมองเห็นคำว่าจรรยาบรรณของครูจากเรื่องเหล่านี้ มันไม่ง่ายเลยที่จะสร้างจรรยาบรรณของครูให้มีอยู่ในตัวของผู้สอนทุก ๆ คน เรากลับมองว่าเป็นสิ่งที่ยากมากซะด้วยซ้ำเพราะนอกจากจรรยาบรรณของครูแล้วยังมีความรู้ที่ครูจำเป็นต้องมีเพื่อที่จะถ่ายทอดให้กับลูกศิษย์ซึ่งต้องนับว่าครูจำเป็นอย่างมากที่ต้องเป็นคนที่เก่ง แต่ในขณะนี้ครูที่จบออกมาอาจสามารถบอกได้เลยว่ามากกว่าครึ่งเป็นผู้ที่มีไม่สามารถเป็นครูได้เลยเพราะถ้าในตัวครูคนนั้นเป็นผู้มีจรรยาบรรณของความเป็นครู แต่ก็จะไม่มีความรู้ที่เหมาะสมเพราะว่าคนที่เก่ง ๆ จะกลายเป็นหมอบเป็นวิศวกร เป็นนักกฎหมาย ฯ และทางเล็กลงสุดท้ายของผู้ที่ Entrance ไม่ได้ก็จะเลือกสอบสายครู จะมีสักกี่คนที่เก่งมาก และเลือกที่จะเป็นครู ข้าพเจ้านับว่าน้อยมากเลยทีเดียวเพราะค่านิยมที่ผิด ๆ ของคนไทยข้าพเจ้าว่ามันผิดมาก การที่คนเก่งจะมาเป็นครู ข้อดีซึ่งข้าพเจ้าว่าดีมาก คือ ผู้ที่ได้เรียนกับคนเก่ง ๆ เด็ก ๆ ที่ออกมาก็จะมีคุณภาพ มีความรู้ซึ่งอีกหน่อยเมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะเป็นแรงกำลังที่สามารถพัฒนาประเทศให้เจริญได้แต่ในปัจจุบันนี้กลับไม่ใช่เพราะคนที่เก่ง ๆ ไม่เคยมีความคิดที่จะมาเป็นครูซะด้วยซ้ำ แล้วอย่างนี้เมื่อไรกันแหละที่ประเทศจะมีกำลังเพื่อที่จะมาพัฒนาประเทศแล้วเมื่อไรประเทศจะมีความก้าวหน้าให้จุดหันต่างประเทศได้

ในช่วงปี 1949-1970 ประเทศจีนกำลังอยู่ในขั้นที่กำลังพัฒนาประเทศเพื่อที่จะตั้งประเทศให้เป็นสาธารณรัฐซึ่งในช่วงนั้นประเทศไทยมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดึกว่า แต่ในช่วงเวลาไม่นานประเทศจีนกลับมีการพัฒนาที่รวดเร็วกว่าไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ ยกตัวอย่างเช่น ค่าเงินบาทขณะนี้เงินหยวน 1 หยวนของจีนเท่ากับ 5.07 บาทของไทย อย่างนี้เราควรจะหันกลับมามองตัวเราได้หรือยังว่าประเทศไทยตอนนี้เป็นอย่างไร ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ไปต่างจังหวัดไปยังโรงเรียนที่อยู่ติดชายแดนพื้นที่ตรงนั้นเป็นพื้นที่สีแดงแต่ผู้คนที่นี่เป็นผู้ที่ไม่ฟังเพื่อเหมือนคนในเมือง ไม่มีแม่แต่คลื่นโทรศัพท์มือถือ ไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย หรือถ้ามีก็ด้อยมากแต่มีไฟฟ้าแล้ว การที่ข้าพเจ้าได้ไปที่นั่นได้ไปเห็นเด็ก ๆ ที่เรียนอยู่ที่นั่นพวกเขาเป็นเด็กที่ใสซื่อมาก ผิดกับเด็กในเมือง ความแตกต่างระหว่างเด็กที่อยู่ตามชายแดนกับเด็ก

ที่อยู่ในเมือง มันแตกต่างกันอย่างลิบลับ อย่างแรกพวกเด็ก ๆ ที่อยู่ติดชายแดนพวกเด็ก ๆ ต้องมีอาวุธประจำตัวติดตัวไปเสมอ นั่นก็คือซองค์มันสำคัญกับพวกเขามาก เพราะถ้าไม่มีซองค์ก็ไม่ได้กินข้าว ทุก ๆ เช้าเด็ก ๆ จะต้องหาข้าวเปล่ามาดักใส่ถุงเพื่อที่จะนำมากินที่โรงเรียนและมีซองค์มาด้วย ที่โรงเรียนก็จะทำกับข้าวไว้ให้แบ่งกันทาน นี่คืออาหารกลางวันตอนที่อยู่โรงเรียนของพวกเขา พอทานเสร็จทุกคนก็จะไปล้างซองค์ที่เป็นของตัวเองแล้วเก็บกลับบ้านกลับมาดูเด็กที่อยู่ในตัวเมืองกันตอนกลางวันก็เอาเงินที่ได้จากพอกับแม่มาซื้ออาหารกลางวันที่โรงเรียนโดยที่ไม่ต้องตื่นแต่เช้าเพื่อมาหุงข้าวเพื่อดักใส่ถุงมาทานที่โรงเรียน มีคนมาส่งถึงที่ แต่เด็กที่อยู่ ดชด ต้องเดินมา หรือไม่กี่ซีรตจักรยานมา ซึ่งต้องข้ามภูเขา มา พอเด็กที่อยู่ในตัวเมืองทานเสร็จก็ทิ้งไว้บนโต๊ะเตี้ยๆ ให้พนักงานมาเก็บให้ไม่ต้องล้างจานเอง แต่เด็ก ๆ ดชด ต้องล้างภาชนะเอง พอตกเย็นเรียนเสร็จเด็ก ๆ ต้องรีบกลับบ้านไปช่วยงานหรือไม่กี่กลับบ้านไปดูแลบ้านแทนพ่อแม่เพราะพวกท่านไปทำงานสวนยาง และที่สำคัญพวกเขาอยู่คนเดียว แต่เด็กในตัวเมืองไปเดินเที่ยวที่ห้างสรรพสินค้าเพื่ออวดเงินที่พ่อแม่ให้มาทั้งหมด แต่เด็ก ดชด ไม่มีแม่แต่เงินที่เอามาโรงเรียนหรือถ้ามีก็ประมาณ 2-5 บาทคือดีที่สุดแล้วไม่มีโทรศัพท์มือถือที่จะโทรหาเพื่อนที่อยู่ข้าง ๆ ห้องแคเดินไปหากก็ถึงแล้ว ไม่มีห้างสรรพสินค้าที่เอาไว้เดินซื้อของ มีแค่ร้านค้าเล็ก ๆ ที่มีซองค์อยู่น้อยนิด นั่นคือดีที่สุดแล้ว ซองค์แตกต่างกันอยู่มากมายถ้าจะนับแล้วหลายหน้ากระดาษก็คงไม่พอความแตกต่างที่มองแล้วน่าสลดใจ เวลาที่มีผู้เอาซองค์ไปให้พวกเขาดีใจมากที่ได้รับของเหล่านั้นพวกเขาถือรักซาอย่างดี นั่นคือชีวิตที่จะเรียกได้ว่าอยู่อย่างพอเพียงได้ริเปล่ามีเท่าไรก็ใช้เท่า นั้นไม่ฟุ้งเฟ้อเหมือนคนที่อยู่ในตัวเมืองพวกคนที่อยู่ ดชด ไม่รู้จักคำว่า BTS ไม่เคยมีใครที่จับปริญญาตรีเลยแต่ดูเหมือนว่าปีนี้นี้ก็คงจะมีคนที่จับเป็นคนแรกของหลาย ๆ หมู่บ้าน พวกเขาไม่มีเงินแม้แต่ที่จะส่งให้ลูกหลานของตัวเองเรียนได้สูง ๆ แต่ก็คงจะว่าใครไม่ได้เพราะแม้แต่เงินค่าอาหารก็ยังหามาได้ยากมากแล้วการที่ข้าพเจ้าได้ไปในที่ต่าง ๆ เหล่านี้ข้าพเจ้าได้พบกับอะไรมากมายที่ข้าพเจ้าไม่เคยได้เห็นมาก่อนไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน ข้าพเจ้าดีใจที่ได้ไปในที่แบบนี้อย่างน้อยมันจะเป็นเวลาเพียงสั้น ๆ ข้าพเจ้าก็ได้เก็บเกี่ยวเอาความรู้ที่ได้จากการไปกลับมาอย่างเต็มเปี่ยมได้เห็นถึงคำว่าวิถีชาวบ้านอย่างแท้จริงที่ไม่ใช่ตัวหนังสือที่เขียนเล่ามา อย่างน้อยการได้ไปก็น่าจะทำ

ให้หลาย ๆ คนได้หันกลับมาคิดว่ายังมีคนที่ทุกยากรอการช่วยเหลือจากเราอยู่ มีความจริงใจสดใสจากเด็ก ๆ ที่หยิบยื่นมาให้กับข้าพเจ้าได้เห็นเด็กที่เรียกว่าเด็กจริง ๆ และอีกหลาย ๆ อย่างที่ไม่สามารถบรรยายได้หมด ถ้าจะให้กล่าวคำขอบคุณอยากจะขอบคุณผู้ที่ให้โอกาสให้ข้าพเจ้าได้เห็นโลกที่กว้างขึ้นกว่าแต่ก่อน และมันก็กว้างมาก ๆ ด้วย

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสที่เข้ามาเรียนในโครงการผลิตครู 5 ปี ซึ่งการได้เข้ามาเรียนในโครงการนี้ได้รับประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมในหลักสูตรมาก ได้เรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างจากที่ในห้องเรียนไม่มีสอน ข้าพเจ้านับว่าเป็นโชคดีของข้าพเจ้ามาก ๆ ที่ได้เข้ามาเรียนในโครงการนี้ได้ร่วมกิจกรรมเยอะ ได้ฟังความรู้ อะไรหลาย ๆ อย่างที่ข้าพเจ้าว่ามันดีมาก นับว่าเป็นประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าตั้งใจมากที่สุดที่ได้รับ อย่างน้อยการที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้ามาเรียน ข้าพเจ้าเองก็จะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด หลายครั้งที่ข้าพเจ้านึกอยากให้เวลาหนึ่งวันมีมากเกิน 24 ชั่วโมงด้วยซ้ำ “แต่ธรรมชาติให้เวลาทุกคนมาเท่ากันเพียงแต่เราจะจัดสรรเวลาอย่างไรเพื่อให้มีประโยชน์มากที่สุดนั่นต่างหากที่สำคัญ” มีคนหนึ่งเคยบอกอย่างนี้กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เชื่อในสิ่งที่เขาพูดเพราะท่านเป็นครูของข้าพเจ้าซึ่งปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าก็สามารถจัดสรรเวลาทุกอย่างให้มีค่ามากที่สุด ถึงแม้ว่าบางอย่างที่ข้าพเจ้าอยากจะทำแต่เวลาก็ไม่อำนวยให้ข้าพเจ้าแต่ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าข้าพเจ้าได้ทำดีที่สุดแล้ว

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าอยากจะบอกสิ่งหนึ่งว่าการที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาเรียนในโครงการนี้และในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นับว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่โชคดีมากที่สุดคนหนึ่ง อย่างน้อยถ้าข้าพเจ้าได้จบออกไปเป็นครูข้าพเจ้าคิดว่าจะสามารถนำความรู้และประสบการณ์มาบอกเล่าสู่เด็ก ๆ สอนเพื่อที่จะให้เขาเป็นคนดีของสังคมเป็นผู้มีความรู้ที่จะสามารถเป็นกำลังสำคัญของประเทศได้นั้นคือสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ฝันเอาไว้ค่ะและหวังว่าความฝันของข้าพเจ้าจะเป็นจริง

การพัฒนาเยาวชนจะนำเราไปสู่หนทางใด

หลังจากที่ได้รับความรู้จากคณาจารย์คณะต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะศิลปกรรมศาสตร์ที่ได้ปลูกฝัง สร้างรากฐานให้กับครู ๕ ปีย่างเราๆ ได้มีความเป็นคนที่พร้อมที่จะเป็นครู ต่อบไปในอนาคตแล้ว เมื่อจบการศึกษาหน้าที่หลักของเราคือ ต้องทำงานเป็นครู เป็นตัวกลางระหว่างความรู้และผู้เรียน ใช้ประสบการณ์ถ่ายทอดผ่านสื่อต่างๆ เพื่อพัฒนาเยาวชน ที่เป็นอนาคตของชาติไทยเราต่อไป ซึ่งองค์ประกอบของการพัฒนาเยาวชนก็เพื่อ พัฒนาทักษะชีวิตตนเอง การสร้างความเข้าใจในสังคม และตัวผู้อื่น รวมทั้งการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความสามารถด้านอาชีพ

การพัฒนาทักษะชีวิตตนเอง หลักสูตรการศึกษาของเราในทุกวันนี้มีหลายสิ่งที่ยังไม่ได้เตรียมให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจสังคมพอ เช่น เวลาเริ่มมีแฟนควรทำตัวอย่างไร การมีเพศสัมพันธ์ และการให้ความสัมพันธ์กับคนอื่น ซึ่งไม่มีสิ่งเหล่านี้อยู่ในหลักสูตร เราไม่เตรียมเยาวชนให้รู้จักจัดการกับชีวิตของตนเอง เยาวชนที่มีปัญหา เช่น เยาวชนที่อยู่ในสถานพินิจ เยาวชนที่ถูกเรียกเก็บค่าเล่าเรียนแพง หรือเป็นเยาวชนของคนกลุ่มน้อย สิ่งที่ยาวชนเหล่านี้ขาดมากขึ้นเรื่อยๆ คือ การรู้จักพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองในเรื่องที่ถูกต้อง เช่น มีความมั่นใจในสิ่งที่ตนเป็น ตนคิด และตนเลือก ซึ่งความมั่นใจจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีการหล่อหลอมวิธีคิดว่าจะให้ไปในทางใด เรื่องที่ตนคิดที่ตายตัว เช่น การสอนให้คิดว่า แบบนี้ดี แบบนี้ไม่ดี ซึ่งเป็นการสอนที่อันตราย เพราะเป็นการอบรมสั่งสอนที่มาจากอคติของครูเอง นักเรียนไม่สามารถคิดเองได้ ยกตัวอย่างในเรื่องควร ไม่ควรในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น เราต้องสร้างบรรยากาศที่ดีด้วยการยอมรับความคิดของผู้เรียนไม่ว่าจะผิดหรือไม่ เราต้องส่งเสริมให้เด็กคิด ให้เด็กเถียงกันเอง ครูไม่ควรลงไปเถียงกับเด็ก หรือเริ่มจากการสอนด้วยการห้ามก่อน พวกเราใจกว้างพอไหมกับการเปิดให้มีการแสดงความคิดเห็น เพื่อครูจะได้เรียนรู้ไปพร้อมกันด้วย

การสร้าง ความเข้าใจในสังคม และตัวผู้อื่น การทำงานในสังคมนั้นนอกจากมีหน้าที่สอนเด็กแล้ว ยังจะได้เรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้าน ทำให้เป็นผู้ที่มีเรื่องของ

สังคมอยู่ในจิตใจตลอดเวลา การทำงานนั้นต้องมีความเข้าใจเป็นสำคัญ เช่น การทำงานด้านเอดส์ เราไม่มีทางแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้หากเราไม่เข้าใจความเสี่ยงของคนที่มีโอกาสติดเชื่อว่าเป็นอย่างไร เราควรเป็นมิตรกับคนที่ประสบปัญหาเหล่านี้ เหมือนการทำงานด้านเอดส์ที่ต้องเข้าใจคนหลายอาชีพ หลายประเภท เช่น คนใช้ยาเสพติด คนขายบริการทางเพศ ถ้าเราเข้าใจคนกลุ่มนี้ เราจะรู้ว่าจะทำให้ความเป็นมิตรกับเขาอย่างไร หลายครั้ง ปัญหาของสังคมเราเกิดจากช่องว่าง ยกตัวอย่างจากสถานการณ์ปัญหาใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่น การละเมิดสิทธิที่เกิดจากพื้นที่ เวลาเข้าไปดูในเว็บไซต์ เราจะพบเห็นถึงความไม่เข้าใจในปัญหาของคนในสังคมว่าคนใน ๓ จังหวัดนั้นเป็นคนไทย หรือเป็นคนที่อยู่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ซึ่งความไม่เข้าใจนี้เป็นอันตรายเพราะสังคมเรามีความหลากหลาย ดังนั้น การให้การศึกษแก่เยาวชนของเราควรเน้นการให้เยาวชนไปรู้จักกับคนกลุ่มอื่นๆ ในสังคม เพื่อให้เกิดความเข้าใจ งานประเภทอาสาสมัคร งานประเภทที่ทำให้เยาวชนได้ไปสัมผัสคนกลุ่มอื่นๆ จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการสร้างสังคมไทยในระยะยาว เยาวชนต้องเข้าใจกลุ่มคนที่ด้อยโอกาส ถูกเอารัดเอาเปรียบ เรื่องการให้การศึกษแก่เยาวชนในเรื่องเพศ ควรต้องให้เยาวชนได้เรียนรู้เข้าใจคนที่เป็นผู้หญิง คนที่เป็นผู้ชาย และคนที่รักเพศเดียวกัน เพราะเรื่องเหล่านี้ดำรงอยู่จริงในสังคมของเรา ให้เขาแสดงความเข้าใจนั้นออกมาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างชัดเจน เรื่องนี้ครูมีความคิดเป็นของตัวเองได้ แต่ควรให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง ครูจะสามารถแสดงความคิดเห็นได้ก็ต่อเมื่อ เขาเกิดการเข้าใจที่ผิดโดยใช้เหตุผล หลักการ และประสบการณ์ช่วยในการอธิบาย สื่อมวลชนมีอิทธิพลมากที่สุด ในตอนนี้ มากกว่าพ่อแม่ช็อก อาจจะเพราะพ่อแม่รู้สึกว่าคุณเองไม่มีความรู้พอ และครูเองก็ไม่มั่นใจ รู้สึกว่าคุณเองถูกมองว่าเป็นแค่คนถูกจ้างมาสอน ธรรมชาติวัยรุ่น เป็นวัยที่ติดเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่ แม้การสอนเรื่องเพศศึกษาที่ให้กับเด็กนั้นจะมีกระบวนการที่น่าสนใจ เพราะทำให้เยาวชนได้ลองคิดในแง่อื่นๆ บ้าง แต่สิ่งที่ยังขาดคือการทำให้เยาวชนเข้าใจถึงปัญหาของสังคมว่าเชื่อมโยงกับตนเองอย่างไร สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญสำหรับเยาวชนที่ต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ การที่เยาวชนจะรู้สึกว่าคุณเองเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ต้องมาจากการปลูกฝัง ดังนั้น ถ้าเราจำลองสถานการณ์สังคมมาให้เด็กในช่วงวัยรุ่นคิด ตัดสินใจก็อาจจะดี เรายังสามารถสอดแทรกเรื่องราว

ต่างๆ ได้ระหว่างการพูดคุยในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่าชีวิตเราไม่ได้มีแต่เรื่องเพศอย่างเดียวเยาวชนทุกคนต่างอยากได้รับการยอมรับจากเพื่อน หากเราเบนความรู้สึกที่ต้องการการยอมรับไปในทางสร้างสรรค์ เช่น การใช้ศิลปะ ซึ่งเป็นกระบวนการแสดงออกและกระบวนการสร้างสรรค์ ซึ่งทำให้เยาวชนภูมิใจกับบทบาทเหล่านี้ และจะมีความคิดเชิงบวก จากนั้น ก็จะมีกำลังใจ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ชีวิตจะไม่ล่มสลายได้ง่าย การที่เราจะสอนเยาวชนในเรื่องเพศ ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้ก่อให้เกิดความสนใจ และสามารถพาไปสู่เรื่องปรัชญา เรื่องความคิดทางเพศของสังคมที่แตกต่างกันไป จะเกิดได้ก็ต่อเมื่อผู้สอนมีความรู้กว้างขวาง การทำเช่นนั้นจะพาผู้ศึกษาให้มีทัศนะที่กว้างขึ้น เข้าใจถึงที่มาของความเชื่อ อดตีเรื่องเพศที่มีอยู่จริง เมื่อเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้มาจากไหน ก็จะทำให้เข้าใจถึงความแตกต่างตั้งแต่ในเรื่องส่วนตัว เรื่องผู้อื่น และจะทำให้เราใจกว้างมากขึ้น กล่าวคือ เพื่อให้เด็กๆ เข้าใจถึงความแตกต่างในการรักตัวเองกับการรักผู้อื่นนั่นเองนอกจากนั้น การศึกษาของเราที่ไม่ประสบความสำเร็จเพราะเด็กๆ เห็นว่ามันไม่สอดคล้องกับชีวิตจริง เราควรจุดประเด็นที่กำลังเกิดขึ้นตามหน้าหนังสือพิมพ์ เช่น ตกกันเรื่อง การเปิดบ่อนเสรี การคอร์รัปชัน ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคม เราสามารถนำมาสร้างการตื่นตัวให้กับเยาวชน เพื่อให้เยาวชนมีส่วนร่วม สังคมเราเน้นฝึกคนให้ความชำนาญเฉพาะด้าน เป็นวิศวกรที่ดี เป็นผู้พิพากษาที่ดี แต่ไม่ได้ให้เยาวชนเรียนรู้เรื่องต่างๆ ไป ทุกคนต้องเป็นนักการเมืองได้ ผมหมายถึงว่าทุกคนต้องรู้ว่าตัวเองคิดอย่างไรกับประเด็นทางสังคมที่กำลังเกิดขึ้น ความรุนแรงในครอบครัวจนถึงความรุนแรงในสังคมเกิดมาก็เพราะเหตุนี้ เพราะไม่มีระบอบประชาธิปไตยในโรงเรียน เราต้องยอมรับว่าไม่มีความคิดใดถูกหรือผิด แต่ปล่อยให้เยาวชนปรับความคิดเข้าหากัน โดยเราไม่เข้าไปบังคับ เราต้องเชื่อว่าความคิดมนุษย์นั้นมีหลากหลาย เด็กๆ คุยกันเองได้ และเด็กก็มีกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากกันและกันด้วย

หลายคนอาจรู้จักการเล่นที่เรียกว่า บทบาทสมมติ ซึ่งการนำกระบวนการของละครมาทำให้เราไม่ต้องมานั่งอธิบาย แต่ต่างคนก็รับรู้ได้ด้วยความรู้สึก แม้แต่เวลาเรานั่งดูละคร (ละครที่ดี) เราก็สามารถได้บทเรียนจากการนั่งดู เพราะกระบวนการของละครที่หมายถึงนั่นคือกระบวนการที่เป็นอุดมคติ สามารถยกระดับความคิดและจิตใจของผู้ชมได้ เช่น การดูหนังเรื่องหนึ่งที่ทำให้เราเรียนรู้การอดทนอดกลั้นของ

คนบางคน ความรู้สึกที่ได้รับระหว่างชม ระหว่างฟัง นั้นแหละมันจะประทับอยู่ในจิตใจ และเมื่อเราเจอสถานการณ์บางอย่างที่ใกล้เคียงในความเป็นจริง ความรู้สึกเหล่านั้น ก็สามารถนำมาใช้สอนเราได้ กิจกรรมศิลปะที่เรียกว่า "ละคร" นั้นไม่สามารถทำได้คนเดียว แต่ต้องใช้ความร่วมมือจากคนหลายคน เราสามารถเรียนรู้ทักษะการฟัง การคิดได้จากการทำกิจกรรม กิจกรรมประเภทตุ๊กตาล้มลุก คือตัวอย่างที่ชัดเจน ถึงจะเป็นกิจกรรมเล็กๆ ก็ตาม แต่ถ้าวิเคราะห์ลงไปแล้ว เราจะเห็นถึงหลักการของความสัมพันธ์ระหว่างคน กิจกรรมเหล่านี้ช่วยทุ่นแรง เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ทางอ้อม ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างคนด้วยกันได้ การเขียนบทของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ตอนที่ยากที่สุด คือ การคิดเรื่องว่าจะเขียนเรื่องอะไร ซึ่งห้ามเอาเรื่องของตัวเองและคนใกล้ตัว เพราะการเรียนรู้เรื่องคนใกล้ตัวออกไป ทำให้เขาเริ่มสนใจในตัวผู้อื่น มากกว่าการส่องกระจกดูตัวเอง และช่วยให้ทำงานที่น่าสนใจมากขึ้น

การพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความสามารถด้านอาชีพ นักศึกษาต้องเรียนเพื่อออกไปทำงาน กระบวนการเรียนจึงเน้นหนักด้านฝึกฝนเพื่อออกไปประกอบอาชีพ ต้องเน้นกระบวนการคิดเพื่อสังคม ทำให้ผมเห็นว่า สื่อ คือตัวนำที่สำคัญที่สุดสำหรับเยาวชน สื่อสมัยก่อนมีไม่มาก ไม่หลากหลายเท่าปัจจุบัน ในฐานะที่เรายูในสื่อเหล่านี้ จึงจำเป็นต้องผลักดันให้ได้สื่อที่มีคุณภาพ เพื่อช่วยให้เยาวชนเป็นไปอย่างที่เราคาดหวัง เป็นคนดีของสังคม เรื่องนี้ต้องทำทั้งสองทาง ทั้งผู้ผลิตและผู้รับ งานหนักของคนผลิตสื่อคือ เราอยู่ในโลกที่ทุนเป็นใหญ่ ทำให้เราทำงานลำบากกว่าจะได้สื่อที่ถูกใจเรา สิ่งที่เราทำได้คือ สอนคนทำงานให้มีวิจรรย์ญาณว่า สิ่งใดที่ทำแล้วเป็นประโยชน์ต่อสังคม ไม่ใช่ฉกฉวยเอาจากจุดอ่อนของผู้บริโภค และต้องสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ผู้รับสื่อที่เป็นเยาวชนว่าจะมีชีวิตอย่างไร โดยไม่ต้องชอบนักร้องคนนี้อาจจะให้เด็กๆทำกิจกรรมที่เรียกว่า "ปั้นอาชีพในฝัน" มีเด็กๆ ปั้นเพื่อนเป็นแดนเซอร์สักครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งห้องก็เป็นนักร้อง จะหาคนที่ปั้นครูพยาบาล หมอ ได้ยากมาก เพราะอาชีพที่มีเกียรติในทุกวันนี้คืออาชีพที่มีใบหน้าลงสื่อทุกวัน เราจึงต้องเรียนรู้ที่จะหัดให้เยาวชนเป็นผู้สร้างสื่อได้เอง โดยไม่ได้ให้แต่เทคนิควิธีการเท่านั้น

ดังนั้นตัวผมเองเห็นว่าหากเยาวชนของเราได้รับการพัฒนาที่ถูกต้องตามองค์

ประกอบของการพัฒนาเยาวชนที่ประกอบด้วย การพัฒนาทักษะชีวิตตนเอง สร้าง
ความเข้าใจในสังคม และตัวผู้อื่น รวมถึงการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับ
ความรู้ ความสามารถด้านอาชีพ แล้วสังคมของเราจะมีบุคลากรที่มีคุณภาพ เป็น
สังคมที่สมบูรณ์แบบ และผมคงไม่ต้องบอกอะไรว่าหนทางที่เยาวชนจะพาเราไปนั้นคือ
แห่งหนใด

การศึกษา กับความเป็นครู

เมื่อพูดถึงการศึกษา คนส่วนใหญ่ก็จะนึกไปถึงโรงเรียนหรือสถานศึกษา อันเป็นระบบการให้ความรู้แก่ประชากรที่รัฐจัดขึ้น โดยเชื่อกันว่าเป็นระบบการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ที่ดีที่สุด แม้กระทั่งคิดกันว่าถ้าไม่ไปโรงเรียนก็ “ไม่มีความรู้”

ในสมัยก่อนแหล่งให้การศึกษาที่สำคัญคือที่วัด และคนที่มีโอกาสได้เรียนส่วนมากมีแต่เด็กผู้ชายเท่านั้น ส่วนเด็กผู้หญิงจะเรียนงานบ้าน งานเรือน เย็บปักถักร้อย เพราะคนสมัยก่อนถือว่าเมื่อโตขึ้นเด็กผู้หญิงจะต้องแต่งงานมีครอบครัว มีหน้าที่เพียงดูแลความเรียบร้อยในบ้าน เป็นแม่ศรีเรือนคอยปรนนิบัติชายผู้เป็นสามี ซึ่งผิดกับเด็กผู้ชายที่โตขึ้นต้องไปเป็นเจ้าของคนขายคน รับราชการ จึงจำเป็นอย่างมากที่ต้องรู้หนังสือ ทำให้การศึกษสมัยก่อนจำกัดเฉพาะกลุ่มเด็กผู้ชายเท่านั้น จึงทำให้เป็นการไม่ยุติธรรมเท่าไรนัก

ในปัจจุบันความเหลื่อมล้ำทางการศึกษายังคงมีให้เห็นอยู่มาก แม้ว่าสังคมในปัจจุบันจะมีการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีความก้าวหน้าและความทันสมัยเข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้คนมากขึ้นเป็นเหตุทำให้เกิด ความเห็นแก่ตัว การแก่งแย่งชิงดี การแข่งขันกันขึ้น สิ่งเหล่านี้ทำให้สภาพจิตใจของคนตกต่ำลง ขาดคุณธรรมจริยธรรม ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย แต่การกระทำที่ไร้ซึ่งมนุษยธรรมของคนจะมีอยู่ในบุคคลบางกลุ่มเท่านั้น จากข่าวที่ออกทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เป็นประจำ มีทั้งจี้ ปล้น ฆ่า ช่มชู้ ฟังดูแล้วทำให้รู้สึกว่สภาพสังคมในปัจจุบันนั้นโหดร้ายน่ากลัว และที่น่าเศร้ามากไปกว่านั้นก็คือ ผู้ที่ตกเป็นข่าวและกระทำความผิดในคดีต่าง ๆ ส่วนมากจะเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอายุยังไม่มากนัก เนื่องจากวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการบริโภคความทันสมัยและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีมากที่สุด ฉะนั้นการกระทำที่แสดงออกมาของกลุ่มเด็กวัยรุ่นอาจจะสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากการเลียนแบบสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือแม้แต่ร้านที่ให้บริการอินเทอร์เน็ต ก็จะมีเด็กวัยรุ่นไปใช้บริการกันเยอะแยะมาก และส่วนใหญ่ที่เด็กเขาไปเล่นก็คือเกมส์บางเกมส์ส่อไปทางลามกอนาจาร บางเกมส์มีการใช้ความรุนแรง เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งมอมเมาเยาวชนทั้งสิ้น หลังจากที่ได้เล่นแล้วก็จะเกิดการเลียนแบบคิดว่า

ตัวเองเป็นตัวที่อยู่ในเกมนั้น ๆ ที่ตนเองเล่น เมื่อเล่นมาก ๆ เข้าจนติด พอไม่มีเงินก็เป็นหนทางหนึ่งที่จะนำเด็กไปสู่การคิดที่จะหาเงินที่ได้มาง่าย ๆ โดยวิธีการลักขโมย เพราะสังคมในปัจจุบันส่วนใหญ่จะใช้เงินเป็นตัวแปรสำคัญในการดำเนินชีวิต เงินสามารถซื้อได้ทุกอย่างไม่ว่าจะอยากได้อะไร

จึงทำให้มีผลกระทบต่อการศึกษา เมื่อสังคมเปลี่ยนไป การศึกษาก็เปลี่ยนแปลงตาม ในปัจจุบันสถานศึกษาต่าง ๆ แม้จะมีการเรียนการสอนกันอย่างปกติ แต่ส่วนหนึ่งนักเรียนมักจะไม่ค่อยสนใจเรียน และอีกส่วนหนึ่งก็มาจากครูอาจารย์ที่ไม่ค่อยสนใจสอน เมื่อสภาพสังคมเป็นเช่นนี้จึงทำให้บทบาทของครูลดน้อยลง ไม่มีใครที่อยากจะเป็นครูเพื่อสอนหนังสือให้ความรู้แก่เด็ก บุคลากรครูจึงขาดแคลน การศึกษาไม่สามารถที่จะขยายไปสู่เด็กที่อยู่ในชนบทได้ โรงเรียนในต่างจังหวัดบางโรงเรียนครู 1 คน สอน 2-3 วิชา ทั้ง ๆ ที่วิชาเหล่านั้นไม่ใช่วิชาที่ตนเองถนัดเลย แต่ก็ต้องสอนเพราะไม่มีครูสอน จึงเป็นผลให้นักเรียนได้รับความรู้ไม่เต็มที่ และเรียนรู้อย่างไม่กระจำงเท่าที่ควร รัฐบาลจึงมีการเปลี่ยนแปลงและแก้ไขในจุดนี้

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2545 ได้ให้ความสำคัญกับเป้าหมายการจัดการศึกษาว่าต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา มีความรู้ มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข รวมทั้งต้องมีกระบวนการปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้อง รู้จักรักษามลประโยชน์ของส่วนรวมและประเทศชาติ

สังคมจึงคาดหวังว่าครูเป็นหัวใจสำคัญในการดำเนินพันธกิจเหล่านี้ให้ลุล่วงได้ และการที่ครูจะพัฒนาศักยภาพให้มีความรับผิดชอบภารกิจอันใหญ่หลวงนี้ได้ จำเป็นต้องมีกระบวนการส่งเสริมให้เกิดระบบการผลิตครู ผลิตครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอและได้มาตรฐาน โดยการคัดเลือกคนเก่ง คนดี และมีศรัทธาต่อวิชาชีพครูเข้ามาเรียนครู เพื่อให้วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูงโดยแท้จริง

กระทรวงศึกษาธิการ จึงจัดให้มีโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ขึ้น ตามแผนยุทธศาสตร์การปฏิรูปครูและบุคลากร

ทางการศึกษา (พ.ศ. 2547 – 2556) และผู้เขียนก็เป็นคนหนึ่งที่มีโอกาสได้เข้ามาเรียนในโครงการนี้

ในตอนแรกผู้เขียนไม่รู้เรื่องเลยว่ามีโครงการนี้เปิดให้นักเรียนเข้าไปสอบจนกระทั่งมีการเปิดให้สมัครเป็นรอบที่ 2 มีเพื่อนมาบอกและซื้อใบสมัครมาให้ จึงได้สมัครเข้ามา โดยเลือกศูนย์สอบที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก สาขาที่เลือก อันดับแรก คือสาขาวิชานาฏศิลป์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รับจำนวน 10 คน อันดับที่สอง เลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ (โบราณคดี) ของมหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งตอนนั้นผู้เขียนเองก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก แต่พอประกาศผลปรากฏว่าผู้เขียนติด 1 ใน 10 ของสาขาวิชานาฏศิลป์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ก็รู้สึกดีใจมาก พอกับแม่ก็ดีใจด้วยเช่นกัน เพราะว่าทั้งสองท่านอยากให้ผู้เขียนเรียนครูเนื่องจากตัวท่านเองก็เป็นครูอยู่แล้ว ผู้เขียนตัดสินใจอยู่ 2 วันในการที่จะไปรายงานตัว ผู้เขียนคิดเสมอว่าเรามีพ่อแม่เป็นครู เรามีตัวอย่างให้เห็นแล้วว่าการเป็นครูนั่นต้องทำอะไร การเป็นครูนั่นไม่ได้ง่ายอย่างที่คนอื่น ๆ คิด เนื่องจากครูได้รับการยกย่องว่าเป็น พ่อแบบ แม่แบบ เป็นแม่พิมพ์ของชาติ ดังนั้นบทบาทและหน้าที่ก็ย่อมต้องมีความสำคัญ ถือว่าหนักและยิ่งใหญ่มาก มีคำพูดบทหนึ่งของ หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล พูดไว้ว่า

“ การเป็นครูนั่นไซ้ไม่ลำบาก แต่สอนศิษย์นั้นยากเป็นหนักหนา
เพราะต้องใช้ศิลปวิทยา อีกมีความเมตตาอยู่ในใจ ”

จากคำพูดบทนี้ ทำให้รู้ว่า ครูมีบทบาทเป็นผู้สอน แต่ต้องเป็นผู้สอนพร้อม ๆ กับการเป็นผู้ให้ ครูจะต้องมีความเสียสละ ต้องเป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งใด ๆ ตอบแทน เพราะครูเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของลูกศิษย์ตน เมื่อใดที่ลูกศิษย์เรียนจบ ประสบความสำเร็จในชีวิต มีหน้าที่การงานที่มั่นคง นั่นแหละคือสิ่งตอบแทนที่นาฏมิใจที่ครูจะได้รับ

ย้อนกลับมาสู่เรื่องของตัวผู้เขียนเอง หลังจากที่ได้ไปรายงานตัวเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 เอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาศิลปะการแสดงศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เขียนและเพื่อนในเอกเดียวกันได้ไป

เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ จังหวัดนครนายก ที่นั่นอากาศดีมาก ผู้เขียนได้พักที่หอพักหญิงอาคารหนึ่ง พวกเราโดนจับแยกออกไปอยู่คนละห้อง และในห้องก็มีเพื่อนคณะอื่นอยู่ด้วย รวมแล้วห้องละ 4 - 5 คนเพื่อนในห้องน่ารักมาก การที่ได้มาอยู่หอพักร่วมกับคนอื่นที่ไม่ใช่พี่น้องที่บ้านของเรา ทำให้เราได้รู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่นว่าต้องทำอะไร อาทิเช่น เราจะต้องมีความเกรงใจซึ่งกันและกัน ต้องมีความจริงใจ ซื่อสัตย์ ช่วยเหลือเกื้อกูล มีน้ำใจ รู้จักแบ่งปัน และเอาใจเขามาใส่ใจเรา ถึงจะทำให้เราอยู่ได้อย่างมีความสุข

กิจกรรมที่ผู้เขียนได้ทำหลังจากที่ได้เข้ามาเรียนในฐานะเด็กโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน หรือที่พวกเราเรียกกันจนติดปากว่า "ครู 5 ปี" กิจกรรมแรกก็คือ การได้เข้าร่วมโครงการสัมมนาเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้อารมณ์ร่วมกันของนิสิตโครงการผลิตครูการศึกษาชั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ซึ่งในการสัมมนาคั้งนี้ได้จัดขึ้นระหว่างวันที่ 11 - 12 กันยายน 2547 ณ หาดสองแควรีสอร์ท อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คณะกรรมการการบริหารโครงการ และผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้พบปะกับนิสิต และเพื่อให้นิสิตเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง รวมถึงเพื่อสร้างความสัมพันธ์กันระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต และนิสิตกับนิสิตด้วยกันเอง เนื่องจากในการไปสัมมนาคั้งนั้นไม่ได้มีเฉพาะครู 5 ปี ที่เป็นพวกเราไปเท่านั้น แต่ยังมีเพื่อน ๆ ครู 5 ปี จากคณะอื่นไปด้วยอีก 3 คณะ คือ คณะสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ รวมแล้วทั้งหมด 113 คน ทำให้ผู้เขียนรู้จักเพื่อนมากขึ้น และเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองมากขึ้นด้วย และหลังจากกิจกรรมในคั้งนั้น หลังจากนั้นพวกเราก็ได้ทำกิจกรรมอีกมากมาย

จนกระทั่งคั้งล่าสุดพวกเราอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 เราได้มีโอกาสออกค่ายร่วมกับ รุ่นพี่สาขาวิชาจิตนศาสตร์ และสาขาวิชาออกแบบ ค่ายคั้งนั้นเป็นค่ายเชิงศิลปะ ได้จัดขึ้นที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านนุชเทียน และโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านรักไทย อำเภอชาติตระการ จังหวัดพิษณุโลก พวกเราออกเดินทางกันในวันที่ 2 ธันวาคม 2548 เวลาประมาณ 06.00 น. ไปถึงที่โรงเรียนประมาณ 16.00 น. ตลอดเส้นทางสองฝั่งมีแต่ป่าเขา ถนนคดเคี้ยวมีแต่ทางโค้ง และทางขึ้นลงเขา แต่เมื่อไปถึงที่โรงเรียนก็มีเด็ก ๆ และครูที่อยู่ที่โรงเรียนนั้นคอยตอน

รับพวกเราอยู่ ทุกคนน่ารักมาก จากนั้นพวกเราก็ช่วยกันขนของและเอากระเป๋าเสื้อ
ผ้าไปไว้ในห้องพัก

เย็นวันนั้นพวกเราได้เล่นวอลเลย์กัน สนุกสนานมาก หลังจากที่ไม่ได้เล่นกัน
มานาน เราเล่นกันอยู่สักพักก็ไปกินข้าวอาบน้ำ เพราะว่าอาจารย์นัดประชุมตอน
20.00 น. ในการประชุมพวกเราครู 5 ปี ได้รับหน้าที่ในการจัดสันทนาการให้แก่ห้อง
ๆ และพาน้องไปเข้าฐานต่าง ๆ ที่พวกพี่ ๆ จัดไว้ เช้าวันใหม่พวกเราตื่นกันแต่เช้า
อากาศตอนเช้าสดชื่นมากพวกเราล้างหน้าแปรงฟันกันมีน้อยมากที่จะอาบน้ำ เนื่อง
จากว่าอากาศเย็น พวกเราแต่งตัวเสร็จก็ไปกินข้าว หลังจากนั้นก็มาทำกิจกรรมหน้า
เสาธงร่วมกับน้อง ๆ น้องน่ารักมากเช้าแถวเป็นระเบียบ จะมีน้องคนหนึ่งซึ่งเป็นเด็ก
โตออกมานำร้องเพลงชาติ สวดมนต์ และกล่าวคำปฏิญาณ เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรม
หน้าเสาธงพวกเราก็พาน้องเข้าไปที่ศาลาเฉลิมพระเกียรติ และเริ่มสันทนาการน้อง
ด้วยเพลงและเกมต่าง ๆ น้อง ๆ สนุกสนานบางคนร้อง บางคนลุกขึ้นเต้น พวกเรา
ร้องเล่นกันอยู่พักหนึ่งก็แบ่งน้องออกเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อพาน้องไปเข้าฐาน ฐานที่รุ่นพี่
จัดไว้ก็จะมีฐานทำผ้ามัดย้อม ฐานทำการ์ดวันพ่อ และฐานวาดรูป สุดท้ายก็ให้
น้อง ๆ มาร่วมกันเขียนป้าย น้องบางคนวาดรูป บางคนก็เขียนเป็นข้อความ มีข้อ
ความบางข้อความเขียนว่า ดีใจมากที่พี่ ๆ มา , อยากรให้พี่ ๆ มากันอีก , รักพี่ ๆ ทุกคน
เมื่ออ่านดูแล้วทำให้รู้สึกปลื้มใจที่สามารถทำให้น้อง ๆ มีความสุขและสนุกสนานได้

พอถึงตอนกลางคืน อาจารย์นัดประชุมตอน 20.00 น. เพื่อประชุมสรุป
กิจกรรม มีรุ่นพี่บางกลุ่มทำแบบสอบถามมาให้ น้อง ๆ ตอบ ก็ได้ทำตอบที่นำไปประทับ
ใจมา อาทิเช่น

ถาม ; ถ้าขอพรได้ 1 ข้ออยากขออะไร

ตอบ ; อยากรให้พ่อกลับบ้าน

ตอบ ; อยากรให้แม่บอกรักหนู

ถาม ; ถ้าอยากมีเงินอยากมีซั๊กเท่าไร

ตอบ ; อยากรมี 20 บาท เป็นต้น

เมื่อได้ฟังทำให้รู้สึกถึงความไร้เดียงสาของน้อง ๆ และเป็นคำตอบที่จริงใจ ทุก
คำตอบที่น้อง ๆ ตอบมา ฟังแล้วทำให้ผู้เขียนรู้สึกขุ่นลุก บางคำตอบถึงกับน้ำตาซึม

เพราะว่าสงสาร จากประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้ผู้เขียนรู้ว่า ยังมีคนที่ต้องการโอกาส ยังมีคนที่รอคอยความหวัง และยังมีคนที่แยกว่าเรามาก ฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส เราควรที่จะคว้าโอกาสนั้นไว้ ถ้าเป็นไปได้เราก็ควรที่จะให้โอกาสกับผู้อื่นด้วย

ดังนั้น ผู้เขียนในฐานะที่ต้องเป็นครูในอนาคต เห็นว่าการที่เราจะสอนคนอื่น หรือฝึกคนอื่นให้ได้ดีนั้น เราต้องสอนตัวเอง และฝึกตัวเองให้ได้ก่อน สอนให้ตัวเองเป็นคนมีความเมตตา รู้จักการให้ และเสียสละ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เพียงเราสอนตัวเองได้ เราก็จะสามารถสอนคนอื่นได้เช่นกัน และที่สำคัญ การเป็นครูเราจะต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครูอย่างแท้จริง ตระหนักเสมอว่าหน้าที่ของครูคือ สอนลูกศิษย์ของตนให้มีความรู้ พาลูกศิษย์ลงเรือข้ามฟาก และส่งให้ถึงฝั่งจนประสบความสำเร็จ

กั่วนึงของชีวิตนักเรียนทุน

ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบดอกกุหลาบแต่คนเหล่านั้นจะทำให้ ชีวิตของตัวเองมีความสุขและเจริญก้าวหน้า ทุกชีวิตล้วนมีความคิด ทุกชีวิตล้วนมีความฝัน แต่ชีวิตไม่สามารถเลือกเกิดได้ ทุกคนย่อมอยากเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะ ครอบครัวที่มีชื่อเสียง ครอบครัวที่ได้ยอมรับในสังคม แล้วจะมีสักกี่ชีวิตที่ได้เป็นอย่างนั้น

ผมเกิดมาในครอบครัวที่ไม่ค่อยอบอุ่นมากนัก ซึ่งคุณพ่อของคุณแม่ของได้หย่าร้างกัน ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก คุณพ่อและคุณแม่มีอาชีพรับราชการครูทั้งคู่ คุณพ่อเป็นนักดนตรีไทย ที่มีชื่อเสียงในวงการดนตรีไทย ครอบครัวผมมีพี่น้องด้วยกัน 3 คน ผมเป็นลูกคนกลาง ซึ่งคุณพ่อได้ตั้งชื่อลูกๆ แต่ละคนเป็นชื่อเครื่องดนตรีไทยทุกคน โดยเรียงชื่อเครื่องดนตรีตามที่คุณพ่อฝึกเล่นมาก่อนหลัง พี่สาวมีชื่อเล่นว่า ซอ (ซออยู่เป็นเครื่องดนตรีชิ้นแรกที่คุณพ่อของได้หัดเล่นและชื่นชอบเครื่องดนตรีชิ้นนี้มาก) ส่วนตัวของผมมีชื่อเล่นว่า แคน (จริงๆแล้วไม่ใช่เป็นชื่อเครื่องดนตรีชิ้นที่ 2 แต่อย่างไร เครื่องดนตรีชิ้นที่ 2 ที่คุณพ่อหัดเล่นคือจะเข้ แต่เพราะว่าคุณพอกลัวว่าเมื่อโตขึ้นแล้วพวกเพื่อนๆอาจจะเรียกว่า เฮ้ย!! ใ้เข้ามาแล้ว จึงได้ให้ชื่อว่าแคนแทนชื่อว่า จะเข้ ตามเครื่องดนตรีชิ้นที่ 3 ที่คุณพ่อหัดเล่น) ส่วนน้องชายคนสุดท้ายได้ให้ชื่อว่า ขลุ่ย (เครื่องดนตรีชิ้นที่ 4 ที่คุณพ่อหัดเล่น) คุณพ่อมีความเห็นว่าอาชีพรับราชการครูนั้นมีพื้นฐานทางสังคมที่ดี มีฐานะยั่งยืน ถาวร มีคนนับหน้าถือตาในสังคม คุณพ่อจึงปลูกฝังให้ลูกทุกคนฝึกและหัดเล่นดนตรีตั้งแต่เล็กเพื่อหวังว่าอนาคตต่อไปลูกทุกคนจะรักและมาประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับดนตรีไทย

ดังนั้น คุณพ่อของจึงส่งให้ผมเข้าเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ซึ่งเป็นสถาบันที่สอนเกี่ยวกับศิลปะทุกแขนงข้าพเจ้ารักที่จะเรียนดนตรีไทย (ซอด้วง) ตั้งแต่นั้นต้นปีที่ 2 (มัธยมศึกษาปีที่ 2) จนถึงชั้นกลางปีที่ 3 หรือที่เรียกว่า ม. 6 นั้นเอง ต่อมาได้ย้ายสถานศึกษาไปต่อในระดับชั้นสูงปีที่ 1 ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด ซึ่งเดิมแล้วเรียนอยู่ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง ข้าพเจ้ารักที่จะเล่นดนตรีไทยและหมั่นฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา จนทางวิทยาลัยได้ให้ความไว้วางใจให้ไปออกงานต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการบรรเลงดนตรีไทย การแสดงต่างๆ พอจนถึงกระทั่งตอนที่มีการประกวดแข่งขันชิงทุนการศึกษาซึ่งเป็นทุนที่เด็กนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่าง

ศิลปินทุกคนหวังที่จะได้รับเพื่อเป็นการปกป้องถึงความสามารถที่ตนเองมีอยู่ และเพื่อเป็นเกียรติแก่ตัวเองและสถานศึกษา ทุนนี้คือ ทุนสมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ผมได้ทุนนี้ในสาขาครุศึกษาศาสตร์ไทย (ขอด้วง) ซึ่งมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากไม่เพียงได้รับทุนอย่างเดียวแต่ยังได้พบปะสังสรรค์กับเพื่อนต่างสถาบันที่ได้รับทุนเช่นเดียวกันอีกด้วย ต่างก็พากันตั้งใจและพูดถึงอนาคตที่จะเข้ารับการศึกษาต่อและสถานศึกษาที่ทุกคนอยากที่จะเข้าไปเรียน ก็คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร ซึ่งเป็นสถาบันที่ทุกคนที่จบจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ในระดับชั้นสูงปีที่ 2 จะต้องมาศึกษาทำการต่อยอด เพื่อให้จบปริญญาตรีที่นี่ และผมเองก็หวังไว้เช่นนั้นเหมือนกัน ช่วงที่ได้รับทุนนริศรานั้น เป็นช่วงที่จบการศึกษาพอดีซึ่งตรงกับเดือนเมษายน หลังจากนั้นก็ได้รับข่าวจากพี่สาวบอกว่าทางรัฐบาลเล็งเห็นว่าอนาคตต่อไปอาชีพข้าราชการครูจะต้องมีใบประกอบวิชาชีพและจะต้องได้รับการศึกษาอย่างน้อย 5 ปี และต้องมีหน่วยงานรองรับเข้ามาทำงาน จึงได้จัดให้มีการสอบคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาศึกษาต่อตามนโยบายของรัฐบาล คุณพ่อเองก็สนับสนุนเห็นว่าเป็นโครงการที่ดีจึงให้ไปลองสอบดู ข้าพเจ้าจึงไปสอบในวันที่ 11 เมษายน 2548 ซึ่งสถานที่สอบคือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และผลสอบประกาศเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2548 ผลที่ออกมาไม่ติดทราบเรื่องแต่ก็ไม่ได้เสียใจอะไรมากมาย เพราะที่หวังไว้คืออยากเรียนที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ช่วงนั้นคิดว่าไม่อยากไปเริ่มต้นใหม่ คือ ต้องไปรู้จักกับเพื่อนใหม่ทั้งๆที่เพิ่งย้ายมาได้ปีเดียวแล้วจะต้องย้ายอีกแล้ว แต่ก็ตั้งใจได้ไม่นานหลังจากที่ผลสอบออกมาปรากฏว่าผู้ที่สอบได้นั้นไม่พอกับจำนวนคนที่ทางรัฐบาลต้องการ จึงได้มีการเรียกตัวผู้ที่ได้คะแนนรองลงมาจากคนสุดท้ายที่ได้รับมรายนามตัวเพิ่มอีก และหนึ่งในนั้นก็เป็นผม แรกๆเองก็ไม่อยากไปเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเลย เพราะคิดแต่เพียงว่าไม่รู้จักใคร ไม่มีเพื่อน แต่ไม่ได้คิดถึงอนาคตที่จะต้องออกไปประกอบอาชีพโดยเฉพาะอาชีพครูและยังต้องเป็นครูที่มีคุณภาพด้วย

และเมื่อครั้งแรกได้ก้าวเข้ามาอยู่ในรั้วมหาลัยและต้องขึ้นชื่อว่าเป็นนักเรียนทุนแล้วก็ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองในหลายๆด้าน ซึ่งเดิมเคยเรียนๆ เล่นๆ แต่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่แล้วทั้งความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความใฝ่รู้ และยังคงต้องฝึกให้เป็นนิสัย เพราะนโยบายของเขาก็คือทุกคนที่จบการศึกษาไปแล้วต้องเป็นครู

ที่มีคุณภาพซึ่งเป็นกลุ่มแรกของโครงการนี้ด้วยแล้วยังต้องหนักกว่าปกติเข้าไปอีก และอีกอย่างเกรดเฉลี่ยผลการเรียนของทุกคนต้องไม่ต่ำกว่า 2.75 ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ได้ผ่านประสบการณ์นี้มาได้ 2 ปีแล้ว เนื่องด้วยพวกเราเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วเวลาที่มีการอบรม สัมมนา หรือประชุมทางวิชาการแล้วจำเป็นอย่างไรที่จะต้องเข้าร่วมฟัง เพื่อเป็นประโยชน์แก่ตนเองและยังได้เพิ่มประสบการณ์ความรู้มากขึ้นอีกด้วย ไม่เพียงแต่การเรียนในชั้นเท่านั้นทางกรรมการที่จัดเกี่ยวกับการเงินของนักเรียนทุนก็ยังมียงบประมาณให้มีการจัดทัศนศึกษาออกสถานที่ ทั้งเป็นในรูปแบบเข้าค่าย หรือเป็นการออกค่ายอาสาพัฒนาเพื่อไปให้ความรู้แก่เด็กด้อยโอกาสและที่อยู่ห่างไกลความเจริญอีกด้วย ซึ่งข้าพเจ้าไปเห็นเช่นนั้นแล้วก็คิดว่าการศึกษาของเด็กไทยนั้นจะต้องให้ทัดเทียมกันไม่ว่าจะเป็นชนบทหรือในเมืองและนั่นก็เป็นความคิดที่อยากจบออกไปเป็นครูที่มีคุณภาพเพื่อจะได้ไปถ่ายทอดความรู้ให้กับเด็ก ซึ่งถ้าเมื่อไม่มีครูที่มีคุณภาพแล้วต่อไปอนาคตของเด็กที่จะต้องมาเป็นครูหรือประกอบอาชีพอื่นแล้วจะเป็นผู้มีความรู้ได้อย่างไร

ตามที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้จัดโครงการต่างๆไม่ว่าจะเป็น การอบรม สัมมนา การทัศนศึกษา การดูงาน ซึ่งได้สะท้อนสิ่งต่างๆ และมีมุมมองใหม่ๆให้ข้าพเจ้า ดังจะยกตัวอย่างดังนี้

1. การอบรมสัมมนา ที่ จ.สระบุรี โครงการนี้ได้ให้ความรู้ต่างๆ การวางตัวของการเป็นเด็กทุน การประพฤติตัวของเด็กทุน การเขียนสัญญา และที่สำคัญเป็นโครงการแรกที่มีการจัดให้กับพวกเด็กทุน

2. การจัดทัศนศึกษา ที่ จ. ชลบุรี โครงการนี้ได้พาเด็กทุนทั้งหมดไปเที่ยวและหาความรู้ที่ เรือรบหลวงจักรีนฤเบศร์ ปาโกงกาง และฟาร์มเลี้ยงปลา (ข้าพเจ้าได้หอมแก้มปลาโลมาด้วย)

3. การจัดทัศนศึกษา ที่ จ.พระนครศรีอยุธยา โครงการนี้ได้พาเด็กทุนไปเที่ยวและหาความรู้ในบริเวณวัดต่างๆของจังหวัดอยุธยา

4. เรียนรู้วิธีการรับประทานอาหารฝรั่งเศส ที่ โรงแรมประชุมวันปรีนเซตส์ โครงการนี้ได้พาไปเรียนรู้การรับประทานอาหารแบบฝรั่ง การเข้าสังคมของฝรั่ง

5. รวมประชุมงานศิลปะ (ทัศนศิลป์ นาฏศิลป์ไทย ดนตรีไทย) ณ.โรงแรมแอมบราซาเดอร์ โครงการจัดขึ้นโดยกรุงเทพมหานคร เป็นการวางหลักสูตรใหม่ เพื่อ

ให้มีการบูรณาการวิชาศิลปะเข้าไว้ด้วยกัน

6. ไปดู Ballet เรื่องปีเตอร์แพน ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย โครงการนี้ได้ให้แนวคิดและมุมมองใหม่ๆเกี่ยวกับวิชานาฏศิลป์

7. ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่ จ.เพชรบุรี โครงการนี้ได้จัดพาไปหาความรู้ต่างๆที่จังหวัดเพชรบุรี ที่ระหว่างทางที่ไปไม่ว่าจะเป็นพันท้ายนรสิงห์ พระราชวังราชินีเวสต์มฤคทายวัน พระราชวังวังบ้านปืน เขาวัง และได้ไปเที่ยวชะอำ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในครั้งนี้ได้เป็นการศึกษาค้นหาความรู้ใหม่ๆที่ไม่จำเป็นต้องอยู่ในห้องก็มีความรู้ได้

การที่มีโครงการที่ดีอย่างนี้ขึ้นมานั้นก็นับได้ว่าเป็นนิมิตหมายอันดีของประเทศชาติที่จะได้มีครูที่ดีและมีคุณภาพมาช่วยให้อุณาตของชาติซึ่งรอที่จะรับความรู้ที่ครูเหล่านั้นที่จบไปเพื่อไปถ่ายทอดความรู้ให้กับเขาอยู่ และข้าพเจ้าเองก็เป็นผู้โชคดีที่ได้มาเป็นหนึ่งในโครงการนี้และก็คิดว่าจะต้องทำให้ดีที่สุด และคิดว่าโครงการดีอย่างนี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้าได้มองเห็นถึงอนาคตของตัวเองและประเทศชาติ ซึ่งกว่าที่จะก้าวเข้ามาเป็นนักเรียนทุนนั้นก็ต้องผ่านการทดสอบมากมายและเพื่อให้ทุกคนที่ใจรักที่จะเป็นครูนั้นได้เข้ามาดักดวงเอาความรู้นั้นเพื่อไปถ่ายทอดแก่นักเรียนต่อไป

ถ้ามีโครงการอย่างนี้ทุกปีประเทศไทยจะต้องมีครูที่มีคุณภาพอีกมากมายเลยทีเดียว ซึ่งนี่ก็เป็นอีกก้าวหนึ่งที่ได้ก้าวเข้ามาศึกษาในสถาบันแห่งนี้ในนามของนักเรียนทุน ซึ่งเมื่อจบออกไปแล้วจะต้องมีงานทำและต้องเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการประกอบอาชีพในการงานทุกด้าน ให้สมกับที่โครงการนี้ได้จัดให้มีการมอบทุนการศึกษาแก่นักศึกษาทุกคนที่อยู่ในโครงการเป็นประจำทุกปีการศึกษา และถ้าไม่มีโครงการนี้แล้วข้าพเจ้าเองก็คงมองไม่เห็นอนาคตของตัวเองเป็นแน่ และคงจะจมอยู่กับความคิดที่ว่าไม่อยากจะไปเรียนที่อื่นเพียงเพื่อไม่อยากจะไปเริ่มต้นใหม่แค่นั้นเอง

ข้าพเจ้าก็อยากที่จะฝากแนวความคิดที่ว่าคนเรานั้นไม่ใช่ต้องรอแต่โชคชะตาจะมาช่วยหรือคอยแต่ให้คนอื่นมากำหนดอนาคตของเราเรามีความคิด มีสติปัญญา เราควรเลือกในสิ่งที่ดีมีคุณค่าให้กับตัวของเราเอง และสิ่งที่เราเลือกนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ดี เรากระทำลงไปแล้วมีประโยชน์ ต่อสังคมโดยรวม

ก่อนอื่นผมก็ต้องขอขอบคุณ ที่เปิดโอกาสให้ผมได้แสดงความคิด ผ่านทางบทความฉบับนี้ ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ไม่ได้หาได้ง่าย ๆ ผมคิดว่าผมอยากจะพูดถึงความสำคัญของความเป็นคน ความสำคัญของความเป็นครู และอาจจะแทรกข้อคิดเล็กๆ น้อยๆ ผมอยากจะพูดออกมาเป็นประเด็นเพื่อให้เห็นชัดเจน เพื่อที่จะได้เป็นการสะดวกต่อการอ่านและเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ผมว่าเราน่าจะมาทบทวนความจำกันก่อน ว่าคนเราเกิดมาได้อย่างไร ? แล้วก็มารู้กันว่าคนเราเกิดมาทำไม ?

กว่าที่คนเราจะได้กำเนิดเกิดขึ้นมานั้น จะพักตัวอยู่ในท้องแม่เป็นเวลานานประมาณ 9 เดือน พอครบกำหนดเวลาที่แม่จะต้องคลอด และแล้วก็มีส่วนมีชีวิตตัวน้อยๆ ออกมาลิ้มตาดูโลก ส่วนที่ว่าคนเราเกิดมาทำไม? นั้น ผมก็มีความคิดของผมคิดว่าคนเราเกิดมาอย่างแรก ก็เพื่อทำความดี การทำความดีนั้นเราก็อำมาตั้งแต่เกิดแล้ว ก็ตอนที่แม่ให้กำเนิดเรามา พอแม่ได้เห็นลูกของตัวเองแม่ก็มีความสุขแล้ว การที่ทำให้พ่อ แม่ มีความสุขไม่ว่าจะมากหรือน้อย ก็ถือว่าเป็นการทำทำความดีแล้ว และการทำความดีเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมากสำหรับคนเรา ซึ่งเราสามารถทำได้ตลอดชีวิต อย่างที่สอง ข้อนี้ก็สำคัญมากเช่นกัน ก็คือคนเราเกิดมาเพื่อที่จะดำรงรักษาไว้ซึ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ต่อไปเรื่อยๆ

“ข้อดีของความเป็นคน” เรื่องนี้ผมอยากให้ทุกคนมารู้กันว่า การที่เราได้เกิดมาเป็นคนนั้น ดีแค่ไหน

คน คือสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งซึ่งเกิดมาเพื่อดำรงไว้ซึ่งเผ่าพันธุ์ การเกิดเป็นคนตามความเชื่อของคนไทยแล้ว ว่ายากนักที่จะได้เกิดเป็นคน และการที่เราได้เกิดมาเป็นคน ก็ถือว่าโชคดีมาก เพราะ คนเป็นสิ่งมีชีวิตที่ประเสริฐที่สุด คนมีความต่างกับเดียรัจฉานมากคือ คนจะมีลำตัวตั้งฉากกับพื้น ขณะที่เดียรัจฉานมีลำตัวขนานกับพื้น ที่ลำตัวของคนเราตั้งฉากกับพื้น ก็จะเห็นอะไรได้สูงและไกลกว่า ดูสูงงามกว่า คนมีขนบธรรมเนียมประเพณี มีวัฒนธรรมที่งดงาม เป็นระเบียบแบบแผน และมีการถ่ายทอด

วัฒนธรรมนั้นอย่างเป็นทางการ ให้สืบทอดๆ กันมา คนสามารถเรียนรู้ธรรมได้ สิ่งนี้คือสิ่งทีพิเศษที่สุด ซึ่งมีแต่คนเราเท่านั้นที่ทำได้ การเรียนรู้ธรรมนั้น จะทำให้คนรู้จักผิดชอบชั่วดี และรู้จักทำความดี จะเห็นได้ว่าคนที่เราได้เกิดเป็นคนนั้นดีเพียงใด บางคนอาจจะเกิดมาไม่สมประกอบ บางคนไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี หรือบางคนเกิดมาเพียบพร้อมทุกอย่าง เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงได้ คนที่ไม่มีก็อย่าท้อ จงหาทางทำให้ชีวิตดีขึ้นให้ได้ คนที่มีก็อย่าหลงไหลไปกับวัตถุ จงช่วยเหลือคนที่ไม่มีตามที่ตัวเองจะช่วยให้ แล้วเราก็จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ความเป็นคนควรเป็นอย่างไร ? ถ้าพูดถึงความเป็นคนแล้ว หลายๆ คนอาจจะมีความคิดที่แตกต่างกัน บางคนอาจคิดว่า แค่เกิดมาก็เป็นคนแล้ว ในจิตใจของคนทุกคนจะมีทั้งด้านมืดและด้านสว่าง โดยปกติจิตใจด้านสว่างจะแสดงออกมา มากกว่า ส่วนจิตใจด้านมืดนั้นจะถูกอิทธิพลของจิตใจด้านสว่างกดเอาไว้ให้อยู่ในส่วนลึกของจิตใจ เปรียบเหมือนเป็นกรงที่ขังสัตว์ไว้เอาไว้ แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่จิตใจด้านมืดได้แสดงออกมา ก็เหมือนกับสัตว์ตัวนั้นได้หลุดออกมาจากกรงขัง เมื่อนั้นความเป็นคนจะหายไป ก็คือเมื่อไหร่ที่เราควบคุมจิตใจตัวเองไม่ได้ เมื่อนั้นเราก็ไม่ต่างอะไรกับสัตว์แล้ว สัตว์ 'ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี' รู้แต่ว่าต้องทำไปตามสัญชาตญาณ ทำไปเพื่อความอยู่รอดของตัวเองเท่านั้น พูดถึงคนเรา การรู้จักผิดชอบชั่วดี เป็นสิ่งที่สร้างให้คนมีความเป็นคน และยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นด้วย

"ความคิดที่ล้ำเลิศของคน" ภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลาย สิ่งประดิษฐ์ต่างๆ ที่ล้ำสมัย และอื่นๆ อีกมากมาย ทั้งที่อยู่บนโลก และบางอย่างอยู่นอกโลก ล้วนแล้วแต่เกิดจากภูมิปัญญาที่แสนจะล้ำเลิศของคนทั้งสิ้น สมอ่งที่มีความซุขของปัญญา มากกว่าสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น ทำให้คนสามารถสร้างสิ่งต่างๆ ที่สิ่งมีชีวิตชนิดอื่นไม่สามารถทำได้ เพราะสมอ่งนี้แหละที่ทำให้คนเป็นสัตว์ประเสริฐ เพราะฉะนั้นเราจงภูมิใจ ที่เราได้เกิดมาเป็นคน และมีสมอ่งที่มีคุณภาพ เราจงให้สมอ่งชั้นนี้สร้างความสำเร็จรุ่งเรืองให้โลกของเรา

"แนวทางการดำเนินชีวิตของคน" สิ่งมีชีวิตทุกชนิดบนโลกนี้ ล้วนมีแนวทางการดำเนินชีวิตของตัวเองทั้งนั้น สัตว์โลกทุกชนิดรวมถึงสัตว์ประเสริฐจะมีวิถีทางการดำเนินชีวิตโดยหลักๆ แล้ว คล้ายๆ กัน ก็คือ อาหาร การเจริญเติบโต สืบเผ่าพันธุ์

แต่พูดถึงคนจะมีแยกย่อยกว่านี้อีกมากมาย การดำเนินชีวิตของคนต้องมีความต้องการเป็นหลัก นั่นคือปัจจัย 4 แล้วก็จะมียปัจจัยย่อยๆ ตามมาอีกมากมาย คนแต่ละคนก็จะมีแนวทางการดำเนินชีวิตของตัวเอง บางคนอยากมีชื่อเสียง ก็ต้องอยากเข้าวงการบันเทิง บางคนอยากรวย ก็ต้องเข้าวงการธุรกิจ เหล่านี้เป็นต้น ต่างคนก็ต่างความคิด ต่างความสามารถ แล้วแต่ว่าใครจะไขว่คว้าหาแนวทางของตัวเอง คนที่ตั้งใจก็จะประสบความสำเร็จ ไม่ตั้งใจก็ต้องผิดหวัง คนที่ชอบแนวทางเดียวกันก็มีมาก เพราะเหตุนี้จึงต้องมีการแข่งขันเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน คนที่แกร่งกว่าก็จะเป็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่ได้ ส่วนผู้แพ้ก็ต้องหาทางอื่นเพื่อที่จะทำให้ตัวเองเป็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่ได้ต่อไป

"ครู" คืออะไร? ครู ตามความหมายในพจนานุกรมหมายถึง ผู้สั่งสอนศิษย์ ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ ครู ไม่ได้หมายความว่าเพียงแต่ครูที่โรงเรียนเท่านั้น ใครที่ได้อบรมสั่งสอนหรือให้วิชาความรู้แก่เรา ก็ถือว่าเป็นครูของเราเหมือนกัน เราก็ต้องให้ความเคารพนับถือด้วยเช่นกัน ครูที่สำคัญที่สุดสำหรับผมก็คือ พ่อ แม่ ตา ยาย ของผม ท่านได้อบรมสั่งสอนผมตั้งแต่วัยเด็ก สอนทุกอย่างเพื่อให้ผมเป็นคนดี ถึงตอนนี้ผมก็ยังจดจำคำที่ท่านได้เคยพำสอนไว้ไม่เคยลืม ทุกคนก็เช่นกัน พ่อ แม่ เป็นครูที่เราควรเคารพมากที่สุดและต้องตอบแทนพระคุณท่านด้วย

ทำไมถึงต้องมีครู? คนเราตั้งแต่เกิด ก็ต้องมีการเรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง เพราะคนเราไม่ใช่สัตว์ ที่จะรู้อะไรได้ด้วยสัญชาตญาณ ทุกอย่างของคนต้องเกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น การรู้จักผิดชอบชั่วดีก็เช่นเดียวกัน เด็กจะไม่สามารถรู้ด้วยตัวเองได้เลย ถ้าไม่ได้รับการสั่งสอน ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะถ่ายทอดความรู้ เพื่อให้เด็กเกิดความคิด รู้ถูกรู้ผิด สอนให้ศิษย์มีคุณธรรม จริยธรรม และอื่นๆ อีกมากมาย ที่จะทำให้นักเรียนมีความเป็นคนมากขึ้น และพัฒนาความรู้ความสามารถ ช่วยให้ผู้สอนที่มีอยู่นั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยปัญญา เพื่อที่จะได้นำความรู้และปัญญานั้นไปสร้างคน สร้างชาติต่อไปภายหน้า

ทำไมถึงอยากเป็นครู? ผมได้ลองไปสอบถามเพื่อน ๆ หลายคน ส่วนใหญ่คำตอบก็จะออกมาคล้าย ๆ กัน บางคนบอกว่า อยากเป็นครูเพราะ "อยากถ่ายทอดความรู้ที่ตัวเองได้เรียนมาให้กับคนรุ่นหลังต่อไป" บางคนก็บอกว่า "ครูเป็นอาชีพที่

มันคง" คำตอบนี้เห็นจะมีคนตอบมากที่สุดครับ และบางคนก็บอกว่า "อยากเป็นครูเพราะอยากพัฒนาการเรียนการสอนของประเทศไทยให้เท่าเทียมกับต่างประเทศ" ผมว่าเป็นความคิดที่ดีมาก ถ้าหากว่าการเรียนการสอนของเราพัฒนาแล้วอย่างอื่นก็จะมีการพัฒนาตามมาอย่างแน่นอน และอีกคำตอบหนึ่งกับบอกว่า "อยากเป็นครูเพราะครู เป็นอาชีพที่น่ายกย่อง" ข้อนี้ผมไม่เห็นด้วยเท่าที่ควร เพราะถึงครูเป็นอาชีพที่มีคนยกย่องก็จริง แต่ผมคิดว่าถ้าเราอยากจะเป็นครู แล้วเพื่อที่จะให้มีคนมา ยกย่องสรรเสริญ ผมว่าเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง ถ้าพูดถึงผมแล้วการอยากเป็นครู นั้น เริ่มจากความประทับใจ ความประทับใจในที่นี้หมายถึง มีครูที่เรารู้สึกประทับใจที่สุด และจึงเกิดความมุ่งมั่นตั้งใจว่า เราอยากจะเป็นเหมือนครูคนนี้ และจะต้องทำให้ได้ จากความคิดริเริ่มตรงนี้ ทำให้ผมได้เลือกดำเนินชีวิตตามทางที่ผมชอบ นั่นก็คือดนตรี และตั้งใจไว้ว่าจะต้องเป็นครูให้ได้ และผมก็ได้ศึกษาด้านดนตรีมาเรื่อยๆ จนถึงเวลาที่ต้องเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา พูดถึงดนตรีถ้าจะเอาดีมีอยู่สองทางเลือกสำหรับผมคือ ศิลปิน กับ ครู และผมก็ได้เลือกเดินตามทางสายที่สอง ที่ผมตั้งใจไว้ ผมจึงเลือกสอบในโครงการครู 5 ปี สาขา ดนตรีศึกษา และเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยที่ผมคิดว่าดีที่สุด นั่นก็คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และผมก็ได้เข้าเรียนที่นี่ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ ที่นี่ให้อะไรกับผมมากมาย ทั้งความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ทำให้ผมเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ได้เรียนรู้แนวคิดต่างๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ผมคิดว่าการเป็นครูก็น่าจะเป็นแบบนี้เหมือนกัน แถมยังได้สอนเด็กๆ ที่บางคนอาจจะมีความ ฝืนฝืนเหมือนผมหรือต่างกับผมก็ตาม การที่เราได้มีส่วนช่วยให้ความฝันของเขาเป็นจริง ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ก็รู้สึกมีความสุข แล้วถ้าศิษย์ของเราได้ดี มีการมีงานทำดีๆ มีชื่อเสียง ที่สำคัญต้องเป็นคนดี ก็ถือว่าบรรลุน้ำหนัของคำว่าครูแล้วครับ

เป็นครูแล้วต้องทำอะไร? คำถามนี้ จริงๆ แล้วผมก็ไม่ทราบเหมือนกันเพราะผมก็ยังไม่ได้เป็นครูเลยครับแต่เท่าที่เห็นครูของผมหลายๆ ท่าน ก็ใช้ชีวิตตามปกติไม่ได้มีอะไรเลิศหรูพิสดาร ก็ใช้ชีวิตเหมือนกับคนทั่วไป บางคนก็มีรถเก๋งคันโตขับมาสอน บางคนก็มารดแมล์บางคนก็มาเรือ บ้างก็มารถไฟฟ้า เป็นต้น พอถึงเวลาเรียนก็มาสอนตามปกติ ถ้าผมได้เป็นครูแล้ว ก่อนอื่นก็ต้องปรับเปลี่ยนตัวเองเสียใหม่ตั้งแต่หัวจรดเท้า ตั้งแต่ทรงผม การแต่งกาย ต้องให้ดูดีเหมาะกับความเป็นครู และปฏิบัติตัว

ให้เป็นตัวอย่างแก่ศิษย์ ทั้งกาย วาจา ใจ และต้องมาโรงเรียนให้ตรงเวลาที่โรงเรียนกำหนดทุกวันด้วย เวลาสอนก็จะไปสอนให้ตรงเวลาและตั้งใจถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์อย่างเต็มที่เหมือนอย่างครูของผมที่นี่ มคอ

ชีวิตครูน่าจะเป็นอย่างไร ? คนที่จะเป็นครู นอกจากจะต้องมีใจรักในอาชีพแล้ว ต้องรักและมีความผูกพันกับโรงเรียนด้วยครับ เพราะการเป็นครูต้องอยู่กับโรงเรียนทุกวัน บางคนอาจจะเบื่อกับตอนเด็กก็ต้องเรียน พอเรียนจบแล้วก็หนีไม่พ้นไปจากโรงเรียนอยู่ดี ถ้าไม่มีใจรักจริงๆ แล้ว ก็เป็นครูไม่ได้หรอกครับ (แสดงว่าครูของ ผม ก็รักในความเป็นครูทุกคนเลย) การเป็นครูจะต้องมีความอดทนสูง ถ้าสอนห้องที่เด็กดี ครูก็สบายในเรื่องการคุมเด็ก แต่ก็ต้องใช้วิชาที่เรียนมาอย่างเต็มที่ที่สุด แต่ถ้าเจอห้องที่เด็กไม่เรียบร้อย ก็อาจจะไม่ได้ถ่ายทอดวิชาได้เต็มที่มาก เพราะจะต้องมาคอยตักเตือนคุมความประพฤติอยู่ตลอดเวลา เคยมีครูของผมท่านหนึ่ง ต้องทนกับห้องที่ผมเรียนไม่ไหว จนท่านถึงกับร้องไห้ในคาบเรียนเลย ตอนนั้นพวกเพื่อนๆ และผมละอายใจมากครับ ที่ต้องทำให้ผู้มีพระคุณต้องเสียหน้าตา เมื่อเห็นน้ำตาครูทุกคนจึงสำนึกผิดครับการเป็นครูเป็นชีวิตที่ต้องอยู่บนความกดดัน ต้องมีความอดทนมากเป็นพิเศษจริงๆ ถึงจะเป็นครูที่ดีได้

“การมีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพครู” “จรรยาบรรณ” คำนี้ผมก็เคยได้ยินมาหลายคนชอบพูดกันว่า “ไม่มีจรรยาบรรณเอาเสียเลย” จริงๆ แล้วผมก็ไม่ทราบรายละเอียดว่าจรรยาบรรณมีก็อย่าง หรือมีอะไรบ้าง แต่ในความคิดของผม คิดว่าการมีจรรยาบรรณนั้นต้องเหมือนกับเป็นการมีสำนึกในความเป็นสิ่งนั้น และรู้จักหน้าที่ทำในสิ่งที่เราเป็นให้ดีที่สุด ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ทำแล้วไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร จรรยาบรรณของครูก็เหมือนกัน เป็นครูแล้วต้องมีจรรยาบรรณ ที่สำคัญผมคิดว่าน่าจะเป็นการถ่ายทอดความรู้อย่างเต็มที่ ไม่มีการหวงความรู้ไว้สอนนอกห้องเรียนเพื่อหารายได้ การทำแบบนี้เป็นสิ่งที่ไม่สมควรเป็นอย่างยิ่งเพราะเหมือนกับไม่หวังดีต่อศิษย์หวังเพียงทรัพย์จากศิษย์เท่านั้นเป็นการผิดจรรยาบรรณอย่างยิ่ง จริงๆ แล้วไม่ว่าใครก็ควรที่จะต้องมีจรรยาบรรณทั้งนั้น เพราะจรรยาบรรณจะเป็นตัวที่จะทำให้สังคมเป็นระเบียบมากขึ้นด้วย

ความมั่นคงของอาชีพครู หลายคนพูดว่าครูเป็นอาชีพที่มั่นคงมาก มีสิทธิพิเศษมากกว่าคนธรรมดา เช่น สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ เป็นสมาชิกสหกรณ์ออมทรัพย์ครูได้ เมื่อเกษียณอายุก็เป็นข้าราชการบำนาญ เป็นต้น การเป็นครูนั้นเป็นงานหนักก็จริงแต่มีความมั่นคงอย่างแน่นอน ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ผมคิดว่าครู ควรจะทำประโยชน์เพื่อตอบแทนสังคมด้วย

" ครูเป็นผู้สร้างคน " ในสังคมเรานั้น มีคนหลากหลายประเภท ต่างกันไป บ้างก็ดี บ้างก็ไม่ดี บางคนก็อาจจะเป็นคนที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป บางคนก็ประสบความสำเร็จในชีวิตจนร่ำรวยมหาศาล บางคนก็เป็นเจ้าของธุรกิจใหญ่โต บางคนก็มีงานมีการดี ๆ ทำ บ้างก็ไม่มีงานทำ ที่แย่ไปกว่านั้นก็อาจจะต้องกลายเป็นขโมยไป การที่ใครจะมีชีวิตที่ดีหรือไม่ดีนั้นผมว่าขึ้นอยู่กับตัวเราเองครับ อยู่ที่ว่าเราจะเลือกเดินไปทางไหน เมื่อเราเลือกทางเดินของเราได้แล้ว ก็ต้องมีความมุ่งมั่นและตั้งใจที่จะไปให้ถึงจุดหมาย ผมจะเปรียบเทียบเหมือนกับว่าเรากำลังจะไปในที่ที่เราอยากไป และการเดินทางนั้นจะต้องผ่านกำแพงที่มีดามิต เราก็ต้องหาทางออกเพื่อที่จะไปในที่นั้นให้ได้ และทันใดนั้นเองก็มีแสงเล็กๆ มาจากปลายทางเป็นแสงที่จะนำทางไปสู่ปากถ้ำ แสงนั้นก็คือครูนั่นเอง ครูเป็นเหมือนผู้ที่คอยชี้แนวทางเพื่อที่จะให้เราก้าวไปสู่จุดหมายที่เราต้องการ ส่วนใครที่ไม่สนใจในแสงและคิดว่าต้องมีทางอื่นที่ใกล้กว่า แล้วทำลายผนังถ้ำ ก็เหมือนกับเราทำลายทางเดินของเราเอง และสุดท้ายทางที่ออกไปนั้นก็กลับกลายเป็นเหวลึก

" ดินสอจะแหลมได้ต้องผ่านการเหลา ปัญญาจะเฉียบแหลมได้ก็ต้องผ่านการขัดเกลา "

" ต้นไม้จะเจริญงอกงามได้ต้องเอาใจใส่ ปัญญาจะเกิดได้ต้องปลูกฝังและหมั่นเอาใจใส่ ปัญญา ก็ จะเจริญงอกงามได้ " ครูจะเป็นตัวแปรสำคัญที่จะทำให้ปัญญาเกิดความเจริญงอกงาม

คน... เป็นครู

คน... เป็นครู

"คนถูกสร้างขึ้นมาให้แตกต่างกัน แต่พร้อมที่จะเติมเต็มซึ่งกันและกัน เหมือนกับคนที่มีความสามารถคนละด้าน พิจารณาคณะที่มีดีคนละอย่าง เป็นความแตกต่างที่มีไว้ให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ใช่มาเปรียบเทียบกันว่าใครดีกว่าใคร หรือใครควรดีมากกว่าใคร หรือใครต้องเก่งให้ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นเราต้องพอใจและภาคภูมิใจในความสามารถของเรา ขณะเดียวกัน ก็ต้องยอมรับและยินดีในความสามารถของคนอื่น" จากคำกล่าวข้างต้นทำให้เราทราบว่าคนเราแต่ละคน มีความแตกต่างกัน มีดีกันคนละส่วนจึงทำให้แต่ละคน มีหน้าที่ของตัวเองที่จะต้องปฏิบัติให้เกิดประโยชน์อันสูงสุด

คนเราล้วนเกิดมาพร้อมคำว่า "หน้าที่" ในแต่ละคนย่อมมีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ ซึ่งในแต่ละหน้าที่มีสิ่งกำกับในตัวมันเองอยู่แล้ว อย่างเช่น ครู ถ้าจะถามว่าครูมีความพิเศษ หรือแตกต่างกับคนทั่วไปอย่างไร คำตอบที่จะได้ในทันที ก็คือ ครูก็เป็นคนปกติเหมือนเราทุกคน ครูก็อยากดูละครตอนหกโมงเย็น อยากดูแฮร์รี่ พอตเตอร์ เหมือนกัน ครูก็เป็นปุถุชนธรรมดา มีความรัก โลก โกรธ หลง เหมือนคนทั่วไป เพียงแต่ครูกับคนทั่วไป มีความแตกต่างกันทางหน้าที่ ความรับผิดชอบ ภาระหน้าที่ที่หนักหนานั่น ทว่าให้เราทุกคนได้ระลึกอยู่แล้ว ถึงความยิ่งใหญ่ของผู้เป็นครู กับหน้าที่ที่ต้องเป็นผู้ให้ ให้ความรู้ ให้ความรอบรมสั่งสอนจริยธรรม ให้เราได้เรียนรู้ การอยู่ร่วมกับเพื่อนมนุษย์อย่างสงบสุข จากประเด็นตรงนี้จึงทำให้ครูเข้ามา มีบทบาทอย่างมากในสังคม ครูจึงเป็นบุคคลที่เราทุกคนไม่ควรจะมองข้าม ครูที่จะหันกลับมาให้ความสำคัญให้เหมือนกับสมัยก่อนๆ

ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่รัฐบาลหันมาให้ความสำคัญกับครูมากขึ้น โดยมีโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน 5 ปี หรือเรียกว่า 5 ปี หรือเรียกว่า 5 ปี เนื้อหาของหลักสูตรจะเข้มข้นมากตั้งแต่การเรียนและกิจกรรมที่นิสิตทุนที่อยู่ในโครงการต้องทำ ถ้าจะพูดให้เข้าใจ ก็คือ เรียนดี กิจกรรมเด่น จากการที่รัฐบาลหันมาให้ความสำคัญจึงเป็นตัวกระตุ้นให้หน่วยงานและสถาบันต่างๆ เริ่มเล็งเห็น บทบาทหน้าที่ของครูและปัจจุบันสถาบันครูก็มีความเข้มแข็งมาก

โครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน 5 ปี มีแบ่งเป็นหลายสาขาวิชา ดังนี้

- ภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) สังกัดคณะมนุษยศาสตร์
- ภาษาไทย (กศ.บ.) สังกัดคณะมนุษยศาสตร์
- สังคมศึกษา (กศ.บ.) สังกัดคณะสังคมศาสตร์
- วิทยาศาสตร์ทั่วไป (กศ.บ.) สังกัดคณะวิทยาศาสตร์
- คณิตศาสตร์ (กศ.บ.) สังกัดคณะวิทยาศาสตร์
- ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาทัศนศิลป์ (กศ.บ.) สังกัดคณะศิลปกรรมศาสตร์
- ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาศิลปะการแสดงศึกษา (กศ.บ.) สังกัดคณะศิลปกรรมศาสตร์
- ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาดนตรีศึกษา (กศ.บ.) สังกัดคณะศิลปกรรมศาสตร์

ข้าพเจ้าเป็นนิสิตของคณะศิลปกรรมศาสตร์ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา เอกดนตรีสากล จากการศึกษาในสาขาวิชานี้ ทำให้ทราบถึงการเรียนการสอนที่เข้มข้นของอาจารย์ผู้สอน และกิจกรรมต่างๆ ที่นิสิตครู 5 ปีได้เข้าร่วม เป็นการเสริมสร้างความเป็นครู โดยทางคณะศิลปกรรมศาสตร์ได้ตระหนักถึงความจำเป็นตรงจุดนี้ จึงมีกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง เช่นการออกค่ายจัดกิจกรรมในโรงเรียนตามชนบท ที่จังหวัดพิษณุโลก ที่นำไปประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอนที่ครูในอนาคตต้องประสบเพื่อให้เป็น " ครูมืออาชีพ " อย่างที่รัฐบาลตั้งความหวังไว้

เมื่อเรากล่าวถึง " ครูมืออาชีพ " แล้วครูมืออาชีพคืออะไร ?

มาตรา ๒๔ การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

(๒) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

(๓) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

คน... เป็นครู

(๔) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้ สด ส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ไว้ในทุกวิชา

(๕) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการ เรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้ง สามารถให้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียน อาจ เรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ

(๖) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือ กับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตาม ศักยภาพ

ถ้าหากเราจะเปรียบเทียบระหว่างอาชีพครูกับครูอาชีพต่างกันอย่างไร ขอยกตัวอย่าง บทความบางส่วนของ ดร.สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กรกฎาคม 2543 ที่กล่าวถึง “ครูอาชีพ กับ อาชีพครู”

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ กล่าวถึงครูอาชีพ ว่า คือ ครูที่เป็นครูด้วยใจรัก เป็นครูด้วยจิตและวิญญาณ มีความเป็นครูทุกลมหายใจ ตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นครูที่รักและห่วงหา ห่วงใย อาหาร ต่อนักเรียน ต่อศิษย์ดุจ ลูกในไส้ของตนเอง จะทำทุกวิถีทางที่ เป็นคนดี ไม่ยินยอมให้ศิษย์เป็นคนไม่ดีเป็น อันขาด จะติดตามสอดส่องศิษย์ทุกเมื่อเชื่อวันโดยไม่ละทิ้งและมีความสุขมากในการ ที่ได้เกิดมาเป็นครู รักเกียรติเทอดทูนสถาบันครูอย่างภาคภูมิใจ และ ดร.พนม พงษ์ไพบูลย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้สรุปว่า ครูอาชีพ คือครู ที่มีความพร้อม ในทุก ๆ ด้านที่จะเป็นครู มีความประพฤติดี วางตัวดี เอาใจใส่ดูแลศิษย์ดี มีวิญญาณ ของความเป็นครู และปฏิบัติหน้าที่ครูด้วยจิตวิญญาณของความเป็นครู

ส่วนคำว่า อาชีพครู พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้อธิบายว่า อาชีพครู คือครู ที่ใช้วิชาที่ร่ำเรียนมาเป็นเครื่องมือในการหาเลี้ยงชีพ ไม่ได้เป็นครูด้วยความรัก สัมผัสใจ ครูประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้วิชาครู ไม่จำเป็นต้องมีความเข้าใจวิชา ที่ตนสอนมากนัก แคสอนจบไปวัน หนึ่งก็พอแล้ว ศิษย์จะเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ช่าง ศิษย์ ไม่สนใจ ขอให้เงินเดือนตามวิทยฐานะก็พอ ศิษย์จะดีไม่ดีไม่เป็นธุระ

บางคนก็หาอาชีพเสริมทำ เช่น รับจ้างสอนพิเศษ บางรายหนักลงไปอีกถึงรับจ้างแทงหวย จนแม้แต่ชายยاب้าก็มี ครูประเภทนี้รัฐได้ประโยชน์ตอบแทนไม่คุ้มค่าและหลายรายนำความเสียหายมาสู่สถาบันอีกส่วนหนึ่งด้วย คนที่มีลักษณะเป็นอาชีพครู คือคนที่มายึดการเป็นครูเป็นอาชีพเพื่อให้ได้ค่าตอบแทนขาดจิตวิญญาณของความเป็นครู ซึ่งขณะนี้ครูของไทยมีลักษณะอาชีพครูเป็นจำนวนมาก ถ้าไม่ได้รับการแก้ไขจะเป็นเงื่อนไขที่จะทำให้ลายความหวังของการปฏิรูปการศึกษา เพราะครูคือความหวังที่จะนำสู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา

ทุกคนได้ให้ความสำคัญกับครูอาชีพ และจากเจตนาปรารถนาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ก็ให้ความสำคัญและถือว่าครูเป็นผู้มีความสำคัญต่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศชาติ จึงมีบทบัญญัติว่า ครูซึ่งเป็นบุคลากรวิชาชีพหลักด้านการเรียนการสอน และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ต้องผ่านระบบการควบคุมเพื่อให้เป็นครูอาชีพ เช่น การให้มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ มีองค์วิชาชีพครู มีมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาวิชาชีพครู เพื่อให้เป็นครูอาชีพอย่างแท้จริง โดยมีกลไกที่จะส่งเสริมให้ครู มีการพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง มีระบบการบริหารงานบุคคลของข้าราชการครู และกฎหมายว่าด้วยเงินเดือน มีค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์เกื้อกูลอื่น เพื่อให้มีรายได้ที่เพียงพอและเหมาะสมกับฐานะ ทางสังคมและวิชาชีพเป็นการเฉพาะที่กล่าวมาข้างต้น เพื่อให้เห็นว่าขณะนี้ปัญหาของคุณภาพการศึกษาส่วนหนึ่งมาจากคนที่มีอาชีพครู และมีความพยายามที่จะกำหนดแนวทางที่แก้ปัญหาเหล่านี้

จากบทความข้างต้นนี้ทำให้เรารู้จักบทบาทหน้าที่ ของคนเป็นครู และรัฐบาลให้ความคาดหวังในการที่จะจบมาแล้วเป็น "ครูอาชีพ" ไม่ใช่แค่เป็นครูในนามอย่างอาชีพครู

ครู... ผู้ชี้ทางแห่งชีวิต

"ครูที่ดีที่สุด จะทำให้โรงเรียนดีที่สุด โรงเรียนที่ดีที่สุด จะสร้างเยาวชนที่ดีที่สุด"

วิถีชีวิตของคนเราย่อมมีแนวทางที่แตกต่างกัน แต่ใครบ้างจะมีแนวทางแห่งชีวิตที่เดินได้อย่างถูกต้อง ถูกวิธี แนวทางที่ควรจะเป็นของแต่ละบุคคล แนวทางแห่งชีวิตที่ถูกต้อง ถูกวิธี บริสุทธิ์ สมบูรณ์ได้นั้น ก็ต้องอาศัยสิ่งที่คอยกำกับ ควบคุม ดูแลให้คนเรามีชีวิตที่ถูกต้องนั่นก็คือ "ธรรมะ" ความหมายของธรรมะ หรือพระธรรมนั้น ฟังดูอาจจะนึกถึง คัมภีร์ อักษร ภาษาทางศาสนาที่ได้ถูกบันทึกเอาไว้แล้วเป็นเรื่องที่ศึกษาได้เฉพาะในกลุ่มของผู้ที่เป็นนักบวช แต่สิ่งที่อยู่รอบกายเราที่มีอาจบรรยายได้นั้น เป็นรสนชาติแห่งความสงบ สุข สันติ อันเกิดจากการขัดเกลา กล่อมเกลา ของหลักธรรมะนั้น นับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ได้จากพระธรรม

การศึกษาธรรมะ ในอดีตอาจจะศึกษาจากผู้รู้ ซึ่งได้แก่ พระ นักบวช ปราชญ์ อาจารย์ต่างๆ ซึ่งนับเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะคนโบราณจะให้ความเคารพนับถือผู้ที่เป็นครูบาอาจารย์มาก เพราะท่านเหล่านั้น เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ให้ทั้งความรู้ ทำทุกอย่างให้แก่ศิษย์ เป็นผู้ที่มีคุณธรรม เป็นผู้ที่ฉลาด มีจิตใจเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตา เอื้ออาทร ห่วงใย

ดังนั้น ความหมายของคำว่า "ครู" หรือศัพท์ทางนิยามหมายานเรียกกันว่า "ครู" นั้น จึงมีความสำคัญอย่างมากในกระบวนการของการพัฒนาตัวเอง จากผู้ที่ยังหลับไหล ไร้ หลง งามาย ในกิเลสมารต่างๆ ให้กลับเป็นผู้ที่ฉลาด มีความรู้ ตื่น มีจิตใจกล้าแข็ง เข้มแข็ง มีจิตเมตตาพร้อมที่ช่วยเหลือสรรพสัตว์น้อยใหญ่ต่างๆ ให้พ้นจากทุกข์ภัย

เพราะครูเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนารอบด้านขึ้นในตัวของผู้เรียน เป็นเครื่องจักรที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอน ในอดีตครูได้รับความเคารพนับถือเสมือนเป็นแบบอย่างแห่งความดีงามและความถูกต้องจึงได้รับการยกย่องให้เป็น "บุษนิยบุคคล" โดยแท้

ครูมีบทบาทหน้าที่อันสำคัญยิ่งในการพัฒนาเด็กให้เกิดความเจริญงอกงามทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย สังคม อารมณ์ ตลอดจนจนอบรมสั่งสอนเด็กให้เป็นคนที่มี

คุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม ครูเป็นแม่พิมพ์ของชาติ ครูมีลักษณะอย่างใดเด็กก็จะมีลักษณะเป็นอย่างนั้น เพื่อให้ครูสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม ครูจึงต้องมีจรรยาบรรณในการประกอบวิชาชีพเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

ในระยะ 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมาสังคมไทยของเราเกิดเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ด้านเศรษฐกิจมีการพัฒนาประเทศจากเกษตรกรรมไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ วิถีชีวิตแบบเรียบง่ายแบบสังคมเกษตรเปลี่ยนไปเป็นสังคมที่เร่งรีบแก่งแย่ง เอาจัด เอาเปรียบ ชิงดีชิงเด่น เห็นแก่ตัว ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนในเมืองหลวงและเมืองใหญ่ๆ ทั้งนี้เพราะทรัพยากรธรรมชาติลดลงๆทุกที ประชาชนต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลกระทบต่อประชาชนทุกเพศ ทุกวัย และทุกอาชีพ รวมทั้งอาชีพ ครู อาชีพครูซึ่งเคยเป็นอาชีพที่ได้รับการยกย่องจากบุคคลในสังคมก็ไปเปลี่ยนไป ทั้งนี้เพราะค่านิยมที่เปลี่ยนแปลง สังคมไทยปัจจุบันเป็นสังคมแบบวัตถุนิยม ยกย่องคนที่มีฐานะดีหรือร่ำรวยโดยไม่คำนึงว่าเขาจะรวยด้วยวิธีใด และยังยกย่องคนที่มีอำนาจวาสนา มีบารมี คุณสมบัติดังกล่าวไม่มีในวิชาชีพครู

ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจที่บีบรัด รายได้จากอาชีพครูเพียงอย่างเดียวไม่พอต่อการยังชีพของครอบครัว ครูต้องแสวงหาอาชีพเสริม เพื่อเพิ่มพูนรายได้ เช่น การรับสอนพิเศษตามสถาบันกวดวิชา การทำงานประกัน การนำสินค้ามาขาย การทำงานพิเศษอื่นๆ ทั้งในเวลาและนอกเวลาปฏิบัติงานสอน ดังนั้นครูจึงไม่มีเวลาที่จะอุทิศให้กับศิษย์อย่างเต็มที่เช่นในอดีต บางครั้งความรับผิดชอบในหน้าที่ครูอาจลดลงไปบ้าง ครูจึงไม่ได้รับการยกย่องจากสังคมเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้เองจึงไม่มีผู้ใฝ่อยากประกอบอาชีพครู นักเรียนที่เรียนเก่ง ระดับสติปัญญาสูงนิยมเรียนวิชาชีพอื่น เช่น แพทย์ วิศวกร ธุรกิจการค้า ทหาร ตำรวจ ฯลฯ เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้ร่ำรวยและมีอำนาจ ดังนั้นวิชาชีพครูจึงมีสถานะที่ต่ำลงๆ

ปัญหาของวิชาชีพครูที่เกิดขึ้นในปัจจุบันทำให้ฐานะของครูในสังคมไทยด้อยลง การยกย่องนับถือครูลดลง ทั้งนี้มีปัจจัยที่เป็นสาเหตุหลายประการ ทั้งที่เกิดจากผู้ประกอบอาชีพครูเอง เกิดจากสถาบันผู้ผลิตครู และเกิดจากปัจจัยแวดล้อมภายนอก ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

ปัญหาอุดมการณ์ของครูหรือวิญญาณของความเป็นครู เช่น จากสายตาของสังคมภายนอกมองเห็นว่า อาชีพครูเป็นอาชีพที่ต่ำต้อย คนที่มาเรียนส่วนมากคือ ผู้ที่ไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว สวัสดิการของอาชีพครูแต่ละระดับแตกต่างกันมาก สวัสดิการอาชีพครูมิได้รับความเป็นธรรม ความแตกต่างความเหลื่อมล้ำในด้านอาคารสถานที่งบประมาณ และอุปกรณ์ในระหว่างโรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ครูเอาเวลาราชการไปทำงานส่วนตัว ละทิ้งหน้าที่ ครูไม่ทำตัวเป็นผู้นำและไม่ทำตัวให้เป็นที่เคารพของชาวบ้าน ครูบางคนมีความรับผิดชอบและเสียสละน้อย ครูขาดความรับผิดชอบโดยเฉพาะในโรงเรียนที่มีนิสิตหรือนักศึกษามาฝึกสอน

ปัญหาทางด้านวิชาการของครู ขาดครูที่มีความรู้ทางด้านพลศึกษา ดนตรี การเกษตร การช่าง การพัฒนาชุมชน วิชาความรู้ที่เรียนมาแต่ไม่ได้ใช้ เพราะมุ่งเรียนเพื่อศึกษาต่อ วิชาความรู้ต้องใช้แต่ไม่ได้เรียน เช่น วิชาเกี่ยวกับงานธุรการ งานบริหาร จริยศึกษา การพัฒนาชุมชน ฯลฯ

ปัญหาเรื่องการสอนของครู ครูขาดความรู้ความสามารถ ขาดประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับการสอน สอนเนื้อหาผิด ไม่ตั้งใจสอนให้เต็มตามเวลาที่กำหนด ไม่เตรียมการสอน ไม่บันทึกการสอน เองงานส่วนตัวไปทำในเวลาราชการ ทิ้งชั้นเรียนโดยไม่มีเหตุผลอันควร เกียจคร้านเจ็บป่วยลาบ่อยๆ แรงจูงใจในการสอนต่ำ สอนนอกเรื่องไม่ตรงเนื้อหาวิชา ครูไม่ใช่สื่อการสอน ครูสอนวิชาอื่นที่ไม่ตรงกับวิชาเอก-โท ที่เรียนมา การสอนของครูไม่ได้ส่งเสริมให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น

ปัญหาด้านความประพฤติของครู ครูแต่งกายไม่สุภาพ ถือตนเองว่าได้ปริญญาแล้วไม่ต้องคบกับชาวบ้านก็ได้ เข้ากับครูใหญ่ไม่ได้ เพราะครูใหญ่ไม่มีปริญญา พูดจาก้าวร้าว มีปัญหาเรื่องชู้สาว หมกมุ่นในอบายมุขและการพนัน มีความประพฤติส่วนตัวไม่เหมาะสมกับอาชีพครู ไม่ตรงเวลา

ปัญหาการปกครองและการอบรมสั่งสอนของครู นักเรียนไม่เคารพเชื่อฟังครู เพราะไม่ศรัทธาในตัวครู ครูไม่เอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ครูทำโทษเด็กไม่ได้เลย เพราะผู้ปกครองเข้าข้างเด็ก ผู้บริหารไม่เอาใจใส่ต่อการปกครอง ครูมีอคติต่อเด็ก ครูไม่เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านความประพฤติ ครูขาดการอบรมสั่งสอนเด็กในด้านความประพฤติ จรรยา มารยาทที่ดี

ปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่เกิดจากตัวครูเอง เช่น ครูขาดความรู้และไม่กระตือรือร้น ในการเฝ้าหาความรู้ ความประพฤติของครูไม่ดี ไม่ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี และไม่มีอุดมคติหรืออุดมการณ์ของความเป็นครู หรือขาดจิตสำนึกของความเป็นครูนั่นเอง ดังนั้นหนทางหนึ่งในการแก้ปัญหาดังกล่าวคือ การแก้ปัญหาที่ตัวครู โดยทำให้ครูได้ตระหนักในภารกิจหน้าที่ของครู มีความรักศรัทธาในอาชีพครู และมีจิตสำนึกในวิชาชีพครูซึ่งจากข้อมูลในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 ครูควรจะมีคุณลักษณะของครูที่ดี 10 ประการก็คือ **

1. ความมีระเบียบวินัย หมายถึง ความประพฤติ ทั้งทางกาย วาจา และใจ ต้องมีเคารพในกฎหมาย ระเบียบของสังคม และความประพฤติต้องสอดคล้องกับอุดมคติหรือความหวังของตนเอง โดยให้ยึดส่วนรวมสำคัญกว่าส่วนตัว

2. ความซื่อสัตย์สุจริตและความยุติธรรม หมายถึง การประพฤติในสิ่งที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ไม่เอาเปรียบ หรือคดโกงผู้อื่น หรือส่วนรวม ให้ยึดถือหลักเหตุผล ระเบียบแบบแผนและกฎหมาย ของสังคมเป็นหลัก

3. ความขยัน ประหยัด และยึดมั่นในอาชีพ หมายถึง ความประพฤติที่ไม่ทำให้เสียเวลาชีวิตและปฏิบัติกิจอันควรกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ตนและสังคม

4. ความสำนึกในหน้าที่และการงานต่าง ๆ รวมไปถึงความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ หมายถึง ความประพฤติที่ไม่เอาวัดเอาเปรียบสังคมและไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สังคม

5. ความเป็นผู้มีความคิดริเริ่ม วิจัยรณและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล หมายถึง ความประพฤติในลักษณะสร้างสรรค์และปรับปรุงความประพฤติในสิ่งที่ไม่ดี และมีเหตุผลในการทำงาน

6. ความกระตือรือร้นในการปกครองในระบอบประชาธิปไตย มีความรักและเทิดทูน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ หมายถึง ความประพฤติที่สนับสนุนและให้ความร่วมมือ ในการอยู่ร่วมกันโดยยึดผลประโยชน์ของสังคมให้มากที่สุด

7. ความเป็นผู้มีสุขภาพ พลานามัยที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ หมายถึง ความมั่นคงและจิตใจ รู้จักบำรุงรักษาภายในและจิตใจให้สมบูรณ์ มีอารมณ์แจ่มใส มีธรรมะอยู่ในจิตใจอย่างมั่นคง

8. ความสามารถในการพึ่งพาตนเองและมีอุดมคติเป็นที่พึง ไม่วานหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยไม่จำเป็น

9. ความภูมิใจและการรู้จักทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และทรัพยากรของชาติ หมายถึง ความประพฤติที่แสดงออกซึ่งศิลปะและวัฒนธรรมแบบไทย ๆ มีความรักและหวงแหนวัฒนธรรมของตนเองและทรัพยากรของชาติ

10. ความเสียสละ และเมตตาอารี กตัญญูทตเวที กล้าหาญ และความสามัคคีกัน หมายถึง ความประพฤติที่แสดงออกถึงความแบ่งปัน เกื้อกูลผู้อื่น ในเรื่องของเวลา กำลังกายและกำลังทรัพย์

คุณลักษณะ 10 ประการนี้ เป็นทั้งแนวทางและเป้าหมายในการจัดการศึกษาและอบรมสั่งสอนนักเรียน ของสถานศึกษาทุกระดับและเจ้าหน้าที่ในสถานศึกษาต้องถือปฏิบัติด้วย เช่นกันผู้บริหารการศึกษาคือผู้ที่ป็นหัวหน้าสถานศึกษา คือ ครู อาจารย์ ผู้อำนวยการ และรวมไปถึงผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วย หรือตำแหน่งผู้บริหารทุกระดับเป็นผู้มีความสำคัญต่อการจัดการและพัฒนาจริยธรรมในสถานศึกษาเป็นอย่างยิ่งเพราะผู้บริหารการศึกษาเป็นทั้งผู้นำและผู้วางแผนการต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนทั้งหลายได้รู้จักและเข้าใจในหลักจริยธรรม ไม่ว่าจะป็นสถานศึกษาในระดับใดดั่งนั้นผู้บริหารจึงมีคุณธรรมและจริยธรรมตามที่กำหนดไว้สำหรับอบรมสั่งสอนนักเรียนนักศึกษาครบทุกข้อโดยเฉพาะคุณธรรมและจริยธรรม เป็นธรรมที่ผู้บริหารทุกคนจะต้องปฏิบัติและตระหนักอยู่ในใจเสมอ

เมื่อการขยายตัวของความรู้เป็นไปอย่างรวดเร็ว หากครูจะมีประโยชน์ต่ออนาคตของชาติแล้ว ครูจะต้องเข้าใจและอาศัยทักษะ จึงจะให้ความรู้แก่เด็กได้ ลักษณะครูที่ดีในอนาคตควรมีความเมตตา เสียสละ ชยันหมั่นเพียรศึกษา ปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสมอยู่เสมอ และต้องเอาใจใส่ ทำความเข้าใจเด็กทุกคน รวมทั้งครูควรมีบทบาทให้เด็กรู้จักเลือกสรร แยกแยะตรวจสอบข้อมูล ข่าวสาร ทั้งช่วยสร้างให้เกิดแรงบันดาลใจให้เกิดกับเด็ก ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าเนื้อหาที่นักเรียนได้รับ และสิ่งที่ควรจะทำมากที่สุด คือควรเป็นแบบอย่างที่ดี เพราะจะเป็นการสอนที่ดีที่สุด

หากจะกล่าวแล้วการจะเป็นผู้สอนอาจจะไม่ใช่เรื่องยากนัก แต่หว่ากการที่จะเป็นครูนั้นกลับเป็นเรื่องที่ยากกว่า ยิ่งในสังคมปัจจุบันหรือที่เรียกว่ายุคของการสื่อ

สารไร้พรมแดนแล้ว ครูจะอย่างไรที่จะปรับตัวและหาวิธีการสอนที่เข้ากับเด็กไทย ในยุคดิจิทัลเช่นนี้ ซึ่งนั่นแหละคือเรื่องที่ยากกว่าการที่จะเรียนและสอบบรรจุเพื่อเข้าเป็นข้าราชการครู

ซึ่งในยุคปัจจุบันที่เด็กนักเรียนมีปัญหามากมายทั้งเรื่องยาเสพติด เพื่อน และการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจากเด็กสู่วัยรุ่นที่จะทำให้จิตใจเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นครูจึงจะต้องเป็นพ่อแม่คนที่สองของนักเรียน หรือในบางครั้งอาจจะต้องเป็นเพื่อนไปด้วย เพื่อรับฟังปัญหาและช่วยหาทางออกให้เด็กในยามที่เด็กมีปัญหาและพ่อแม่ที่เลี้ยงเด็กอาจจะไม่มีเวลาหรือมองไม่เห็นปัญหานั้น

จะเห็นว่าการเป็นครูที่ดั้นนัยากมากเพียงใด แต่หากครูมีจิตใจที่ดี และต้องการเป็นครูที่ดี ไม่ว่าจะด้วยจรรยาบรรณหรือว่าจะอะไรก็ตามก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องยากเกินกว่าที่ครูไทยทุกคนจะทำได้

มีหลายคนเปรียบครูว่าเป็นอะไรหลายอย่างไม่ว่าจะเปรียบ "ครูเป็นแม่พิมพ์ของชาติ ครูเปรียบเหมือนเรือจ้าง ครูเปรียบเหมือนพ่อแม่คนที่สองของนักเรียน" และอะไรอีกหลายอย่างนั้นก็แสดงให้เห็นถึงภาระหน้าที่ของครูที่ดูหนักเอาการอยู่มากทีเดียว แต่ครูที่ตระหนักในหน้าที่ของความเป็นครูนั้นไม่ได้รู้จักเหน็ดเหนื่อยเลยกับภาระหน้าที่ที่หนักหนาสาหัสนั้น แต่กลับมีแต่ความปลาบปลื้มยินดี และโล่งใจ เมื่อเห็นศิษย์ของตนผ่านพ้นจากวัยเด็กสู่วัยรุ่นและก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีความรู้และมีคุณภาพ ที่ได้รับการยอมรับสรรเสริญจากคนที่เรียกตนว่าเป็น "ครู"

เมื่อเห็นศิษย์ที่ตนเคยประสิทธิ์ประสาทวิชามา นั้นประสบความสำเร็จในชีวิต มีหน้าที่การงานที่ดี มีความมั่นคงในชีวิต และเป็นผู้ที่มีคุณธรรม เพียงเท่านั้นแหละที่คนเป็นครูต้องการ อาจจะมีกล่าวได้ว่าครูได้ส่งศิษย์ถึงฝั่งดัง "ครูที่เป็นเรือจ้าง" นั่นเอง

ดังนั้นในฐานะที่ผมเองก็เป็นอีกคนหนึ่ง ที่ในอนาคตต้องประกอบอาชีพครูเช่นกัน ก็อยากให้ตัวเด็กเอง ผู้ปกครองของเด็ก และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในส่วนต่างๆ ให้ความสนใจและให้ความร่วมมือกับครูบ้าง เด็กเองเวลาเรียนก็ให้ตั้งใจเรียนมากๆ ส่วนผู้ปกครองของเด็กก็เช่นกัน ควรช่วยครูในการสอดส่องดูแลเด็กไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง ควรให้คำปรึกษาแก่เด็กบ้าง ไม่ควรปล่อยปละละเลยเด็กจนเกินไป เท่านั้นเยาวชนของบ้านเราเมืองเราจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีและมีความรู้พร้อมที่จะพัฒนาชาติบ้าน

เมืองของเราในอนาคต

และตัวผมเองก็มีบทกลอนที่ตั้งใจแต่งมอบให้กับบุคคลที่มีความเป็น "ครู" ทุกคนครับ

"ครูนั้นเป็น...ผู้ส่องทางชีวิต

ครูนั้นเป็น...ผู้ประสิทธิ์ความรู้ให้

ครูนั้นเป็น...ดั่งที่พึ่งทางจิตใจ

ครูนั้นเป็น...ผู้ที่ให้ความดูแล

ครูนั้นเป็น...เรือลำน้อยที่คอยส่ง

ครูนั้นเป็น...ผู้ประสงค์และเลือกสรร

ครูนั้นเป็น...ผู้สละและแบ่งปัน

ครูนั้นเป็น...ทางสวรรค์แห่งชีวิต"

ครูคือ...

ครูคือคนๆหนึ่ง มีชีวิต จิตใจ ความรู้สึกเหมือนกับคนอื่นๆทั่วไป แต่มีคำจำกัดความคำว่า "ครู" มาคอยค้ำเอาไว้ให้คนๆนั้นต้องดำเนินชีวิต ปฏิบัติตนตามหน้าที่ คำจำกัดความนั้น เช่นเดียวกันกับผู้ที่เป็นทหาร ทนาย ตำรวจ หมอ พยาบาล แม้กระทั่งสัปเหร่อ ทุกคนเกิดมาล้วนเกิดมาเพื่อที่จะเรียนรู้ เพื่อที่จะมีหน้าที่ความรับผิดชอบอะไรสักอย่างบนโลกนี้ ตามที่ตัวเองและสิ่งแวดล้อมรอบตัวผลักดันให้มันเป็นไป

อาจจะมีคนทีกล่าวว่า "เราเกิดมาสบาย ไม่เห็นจะต้องทำอะไรเลย..." หรืออีกนัยหนึ่ง จะมีคนกล่าวว่า "ไม่รู้จะเกิดมาทำไม เกิดมากก็มีปัญหามากมายขนาดนี้" สิ่งเหล่านี้ที่ดิฉันได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ล้วนแล้วแต่เป็นบททดสอบ ทดสอบความเป็นคนของพวกเขา ว่ามันมีมาก-น้อยแค่ไหน ถ้ามีมาก เราก็จะสามารถดำรงชีวิตของเราต่อไปได้ แต่ถ้ามันมีน้อยมากถึงน้อยที่สุด เราก็อาจจะต้องจบชีวิตของเราลง เพราะความที่เรามองไม่เห็นคุณค่าในชีวิตของตัวเอง

คนทุกคนเกิดมาพร้อมกับหน้าที่ และความเป็นครู เหตุที่ดิฉันกล่าวอย่างนี้ ก็เพราะว่าครูคนแรกทีดิฉันรู้จัก ก็คือ พ่อ แม่ บุคคลเหล่านี้ ล้วนเป็นบุคคลใกล้ชิดตัว ทั้ง 2 คน มีบางคนเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ดิฉันบอก คนที่เชื่อก็อาจเชื่อเพราะว่า พ่อ แม่ ของเขาก็เป็นครูอยู่ ก็คือประกอบอาชีพนี้ อยู่ แต่ที่ดิฉันยกท่านมาอ้างอิงอย่างนี้ ไม่ได้เป็นเพราะว่า พ่อ แม่ ของดิฉันประกอบอาชีพนี้ แต่ท่านเป็นครู ที่มีความเป็นครูอย่างแท้จริงในความคิดของดิฉัน คำว่า "ความเป็นครู" คำนี้ มีความหมายลึกซึ้งมาก แต่ในความเข้าใจของดิฉัน ก็คือ "การให้" และการให้ของท่านทั้งสองนี้เป็นการให้ที่ไม่หวังสิ่งตอบแทนจากผู้รับ ท่านสอนทุกอย่างให้กับพวกเรา เริ่มตั้งแต่การตั้งไข่ การหัดเดิน การพูด การกิน และการดำเนินชีวิตฯ ซึ่งจะไม่ มีครูคนไหน ที่มาสนใจ และพรั่าสอนเรา กับเรื่องต่างๆเหล่านี้ เพราะถือว่ามันเป็น เรื่องพื้นฐาน แต่ท่านลอบคิดดูว่า ถ้าฐานของเรานั้นไม่แน่น แล้วต่อไปข้างหน้า เราจะรับกับภาระอันหนักอึ้งของสิ่งต่างๆที่จะมาปะทะกับเราได้อย่างไร ดิฉัน จึงได้กล่าวว่า พ่อ แม่ คือครูคนแรกของเราทุกคน

ครูคนที่สองที่ดิฉันจะกล่าวถึงก็คือ ครู-อาจารย์ ที่พรั่าสอนให้วิชาความรู้แก่เรา เพื่อที่จะให้เราใช้ชีวิตไปเลี้ยงตัวเอง

เริ่มตั้งแต่พื้นฐานคือ **ครูอนุบาล** หน้าที่ของครูอนุบาล คือการสอนให้เรา

รู้จักอยู่กับคนอื่นที่เราไม่รู้จัก ก็คือคนนอกครอบครัวของเรานั่นเอง ต่อมาคือ **ครู** **ประถม** ครูประถมคือครูที่สอนพื้นฐานการเรียนรู้เบื้องต้นให้เรารู้จักอ่านออกเขียนได้ รู้จักคิด รู้จักอ่าน รู้จักปฏิบัติ ต่อมาคือ **ครูมัธยม** หน้าทีของครูมัธยมคือ ให้ความรู้แก่เด็กที่เป็นความรู้ที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เป็นเฉพาะทางมากยิ่งขึ้น ถึงจุดนี้แล้ว ช่วงมัธยมเป็นช่วงที่สำคัญมากสำหรับพวกเราซึ่งเคยเป็นนักเรียนมาก่อน เพราะมันถือเป็นการกำหนดชะตาชีวิตเริ่มแรกของตัวเราว่าจะดำเนินไปในทิศทางใด มีหลากหลายสาขาให้เราเลือก ทางหลักๆก็มีอยู่สองทาง คือ สายสามัญและสายอาชีพ ซึ่งมันจะเป็นตัวที่กำหนดทิศทางชีวิต การเดินทางของเรา ถ้าเราเดินทางสายอาชีพ เราจะทำอะไร จะจบเมื่อไหร่ จะทำงานอะไรเลี้ยงตัวเองในอนาคต และถ้าเราเลือกเรียนสายสามัญ เราจะเลือกสาขาวิชาอะไร แล้วเมื่อเราจบแล้ว เราจะไปเรียนอะไร ต่อ จุดๆนี้ถือว่าเป็นจุดที่สำคัญมากสำหรับเด็กไทย บางคนเรียนมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว พอมาถึงตรงนี้ **สู้** คนอื่นเขาไม่ได้ในการสอบก็ทำร้ายตัวเอง สิ้นหวังกับตัวเอง ทำตัวเองเป็นคนหมดอนาคต เลยทำให้ช่วงเวลานี้ เป็นช่วงเวลา "เครียด" สำหรับเด็กๆจึงทำให้เกิดคำว่า **ครูแนะแนว** ขึ้น ครูแนะแนวก็คือครูที่คอยให้คำปรึกษา นอกเหนือจากการสอนวิชาการทั่วไปในห้องเรียน เมื่อจบชั้นมัธยมเราก็จะมาศึกษาต่อที่ **อุดมศึกษา** ที่นี้เราจะพบครูที่หลากหลายทางความรู้ ความคิด และตัวเองก็จะเข้าสู่การเรียนรู้อะไรที่เป็นเฉพาะทางมากยิ่งขึ้น ตามความถนัดของตนเองที่ได้เลือกที่จะเรียน เพราะตัวเรานั้นเองที่เป็นผู้เลือกกำหนดทางเดินชีวิตของตนเอง ครูที่สอนในระดับนี้จะเป็นเพียงผู้ชี้ทางให้เราเดินไป แต่อุปสรรคข้างหน้า เราจะต้องฝ่าฟันกับมันเอง ไม่ได้มีครูไว้คอยบอกทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนตอนเรียนชั้นต้นและนี่ก็ทำให้เราได้รู้จักกับครูอีกคนหนึ่ง

ซึ่งก็คือ ตัวเราเอง ประสบการณ์จากสิ่งต่างๆที่เราได้พบ ถ้าเราเคยผิดพลาด เราก็จะจับข้อผิดพลาดของตนเองได้ และเมื่อได้มีโอกาสแก้ไข เราก็จะทำมันได้ดีขึ้น ครูที่เป็นประสบการณ์ จะเป็นอะไรที่เฉพาะตัว ลอกเลียนแบบกันไม่ได้ เพราะแต่ละคนก็จะเจอปัญหา เจออุปสรรคต่าง ๆ กัน ประสบการณ์ความรู้ความคิด ก็แตกต่างกัน เป็นเรื่องธรรมดา

แต่ถ้าเราพูดถึงคำว่า "ครูสั้นๆ" โดยส่วนมากแล้ว เราจะนึกถึงครูคนที่สองกันมาก เพราะอะไรนั่นนะหรือ ก็เพราะคำนำหน้าของคนทีประกอบอาชีพนี้มันบ่งชี้เป็นรูปธรรมให้เราเห็น ให้เราได้รู้สึกมากกว่า ครูคนอื่นๆที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น มุม

มองความคิดของคนทั่วไป มองเห็นครูคนที่สองนี้เป็นเรื่องจ้ง ที่จะนำพาลูกศิษย์ของตนไปให้ถึงฝั่งให้จ้งได้

จำเป็นไหม ที่ครูคนที่สองนี้จะต้องมีจรรยาบรรณในการประกอบอาชีพ ?

โดยส่วนตัวแล้วดิฉันคิดว่า อาชีพทุกอาชีพย่อมมีจรรยาบรรณในการทำงานของตน ด้วยกันทุกคน ไม่ว่าจะป็นนายทหารชั้นสูง หรือแม่ค้าขายข้าวแกงจึ่งบอกได้เลยว่าอาชีพครูก็ต้องมีจรรยาบรรณเหมือนกัน และย้งต้องมีใบรับรองให้ประกอบอาชีพนี้ได้อีก

จรรยาบรรณของผู้เป็นครูอย่างคร่าวๆที่ดิฉันพอจะทราบ ก็คือ

- ต้องมีคณาน่าเชื่อถือ รู้จักวางตัวให้ถูกกาลเทศะ
- ต้องมีจิตใจเมตตาต่อลูกศิษย์อย่างจริงจัง
- ต้องเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม
- ต้องเป็นผู้มีจิตสำนึกสาธารณะ
- ต้องรักษาชื่อเสียงของสถาบันการศึกษาและวิชาชีพแห่งตน
- ต้องมุ่งมั่นพัฒนาศิษย์ตนและสถาบันให้เจริญก้าวหน้า
- ต้องรู้และเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรและการใช้หลักสูตรในการสอน
- ต้องรู้และเข้าใจและสามารถสอนได้อย่างมีคุณภาพ
- ต้องมีความสามารถในการวัดประเมินผลการเรียนการสอนอย่างยุติธรรม

จากจรรยาบรรณข้อต่างๆที่ดิฉันได้ยกมากล่าวอ้าง ทำให้เรามองเห็นถึงความสำคัญของอาชีพครูนี้มากยิ่งขึ้น ทุกอาชีพบนโลกนี้จะไม่เกิดขึ้นได้ ถ้าขาดอาชีพครู คนเราจะไปให้ความนิยมนว่า "แพทย์" เป็นอาชีพที่ดีที่สุด เรียนยากที่สุด แต่ถ้าลองมาคิดดู ถ้าไม่มีอาชีพครูมาสอนพวกเขา ให้รู้จักสิ่งต่างๆไม่ว่าจะเป็นกลัมนเนื้อ อวัยวะต่างๆ ฯลฯ เขาเหล่านั้นจะสามารถเรียนจบมาเป็นแพทย์อยู่ได้อย่างทุกวันนี้ไหม

ลองคิดดูจากสิ่งใกล้ตัว หากวันนี้มีคนมาทักในข้อผิดพลาดของคุณ นั่นแหละเขาคนนั้นก็ถือเป็นครูของเรา

"ทุกคนล้วนเป็นครูของตัวเองและทุกคนได้ก้าวย่างมาสู่ความเป็นครูโดยไม่รู้ตัว"

ครูที่แท้จริง เหนือกว่าคนธรรมดาสามัญ

ความรู้สึกต่อเหตุการณ์ประหลาดของครูที่ได้อ่านจากหนังสือพิมพ์แล้วรู้สึกสลดใจ ว่าคนที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ความเป็นปัญญาชนของครูไม่ควรกระทำอย่างนั้น

ผม เกิดมาในฐานะปานกลาง มีพ่อเป็นครู พ่อเคยสอนเสมอว่า เกิดเป็นคนต้องรักเกียรติ รักศักดิ์ศรีสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างสง่างาม เหมือนอย่างพ่อ ผู้เขียนเห็นว่า คนที่เป็นครูอย่างพ่อ ใครเห็นใครก็ยกย่อง ชมเชย ไปไหนใครก็เคารพ ศิษย์ก็รัก ดูพ่อก็มีความสุขในความเป็นครูของพ่อ

เมื่อผมเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีอาชีพหลายอย่างที่ครูแนะแนวเสนอ พ่อเคยบอกว่า เกิดมาชีวิตหนึ่ง ควรอยู่ในโลกอย่างมีความสุข อย่าทรมานกายทรมานใจเพื่อเห็นแก่รายได้ อย่าเครียดเพื่อหวังร่ำรวยเป็นเศรษฐีอยู่อย่างพอมีพอกินมีความสุขในชีวิตจะดีกว่า

ในขณะนั้น ผมชอบวิชาดนตรีไทย จึงตัดสินใจที่จะเรียนวิชาดนตรี ด้วยความหวังของพ่อ และความมั่นคงในชีวิตของนักดนตรี จึงตัดสินใจว่าจะเรียนครูดนตรีและอีกเหตุผลหนึ่งที่ตัดสินใจเลือกเดินทางสายครูเพราะว่า อาชีพครูเป็นอาชีพที่ไม่เสี่ยงต่อความผิดพลาดเหมือนอาชีพอื่น เช่น การเงินการธนาคาร เป็นอาชีพที่ไม่เครียดเหมือนกับพ่อค้าธุรกิจ คนเป็นครูสามารถแสดงออกทั้งกาย วาจา และความคิดที่เป็น การสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่ที่ต่างฝ่ายต่างยอมรับในเหตุผลของกันและกัน ครูสามารถสร้างผลงานทางวิชาการเพื่อพัฒนาตนเองได้ตลอดเวลา และที่สำคัญคือ อาชีพครูแม้จะสร้างฐานะได้ไม่ทันใจเหมือนอาชีพอื่น แต่ครูสามารถเปิดกว้างในทางความรู้ให้กับตัวเอง และสร้างอนาคตให้กับลูกศิษย์จำนวนมากตลอดชีวิตของความเป็นครู ครูที่ดี จะสามารถยืนอยู่ท่ามกลางลูกศิษย์ได้อย่างสง่างามและจะได้รับความยกย่องจากสังคมทั่วไปตลอดชีวิต ถ้าผลงานทางวิชาการที่สร้างไว้ได้ดีมาก แม้ตัวเราตาย ผลงานเราก็มีประโยชน์ต่อคนรุ่นหลัง และชื่อเสียงของเราก็จะไม่มัววันสิ้นบุญ เคยมีคนค้านว่าทำไมถึงมาเรียนครู น่าจะเรียนศิลปศาสตร์ที่ไปทางด้านดนตรีหรือไม่ก็เรียนทางด้านอื่นๆที่สามารถมีความรู้ได้กว้างและลึกกว่า แต่ผมชอบเรียนทางสายครูเพราะผมคิดว่า เกียรติและศักดิ์ศรีของคนเราจะเกิดขึ้นได้นั้น เราจะต้องเป็นผู้ให้

แก๊สสังคมก่อน อาชีพครู เป็นอาชีพที่ให้ประโยชน์แก๊สังคมอย่างยิ่งใหญ่ เป็นอาชีพที่สร้างคน ถ้าเป็นครูคนตรี ก็คือเป็นผู้สร้างนักดนตรีรุ่นหลังจำนวนมหาศาล ครูคนตรีจึงเป็นผู้เกียรติมีศักดิ์ศรี มีคนยกย่องสมกับที่ตั้งปณิธานไว้ ผมจึงตัดสินใจเรียนครูคนตรี

ผมได้มีโอกาสเรียนครูโดยศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร คณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาคดนตรีศึกษา อย่างที่ตนเองตั้งใจไว้ โดยอาศัยทุนการศึกษาจากรัฐบาล ในโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน หรือครูมิติใหม่ ซึ่งใช้ระยะเวลาในการศึกษา 5 ปี ซึ่งใน 5 ปีนั้นผมคิดว่ามันไม่มากไม่น้อยจนเกินไปที่จะแสวงหาความรู้ ทางด้านศิลปะทั้ง 3 สาขา และวิชาครู อีกด้วย

เมื่อผมได้เรียนครู ผมเริ่มรู้สึกว่ คนที่จะมาเป็นครูนั้น จะต้องปรับตัวเอง และแก๊เซินสย ตนเอง อย่างมาก กล่าวคือ ต้องปรับตัวเองทั้งทางกาย ต้องแต่งกายสุภาพอยู่เสมอ แต่งกายถูกกาลเทศะ ตามสมัยนิยมพอสมควร ไม่ล้ำหลังจนเกินไป ถ้าวันใดแต่งเครื่องแบบ ต้องแต่งให้ถูกต้องเรียบร้อย เสื้อผ้าต้องสะอาดใหม่อยู่เสมอ ต้องมีอธยาศัยดีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่ปฏิเสธเมื่อถูกผู้อื่นขอร้อง ต้องยิ้มทักทายผู้ที่สูงอายุม่า หรือผู้ที่บังคับบัญชาเรา รวมไปถึง เพื่อนครู ศิษย์และบุคคลทั่วไปที่รู้จักคุ้นเคย ตลอดจนผู้ที่มาพบปะติดต่อยู่เสมอ ให้เกียรติต่อทุกคนที่พบ ให้คำอธิบาย แนะนำต่อผู้ที่มาโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ให้ความช่วยเหลือต่อทุกคนด้วยความเต็มใจ ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน ตามกฎหมายระเบียบประเพณีอย่างเคร่งครัด ทุ่มเทช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน ตามกฎหมายระเบียบประเพณีอย่างเคร่งครัด ทุ่มเทเวลาให้กับการสอนอย่างเต็มที่ เต็มใจช่วยเหลือทางกิจกรรมการงามของโรงเรียน อย่างเต็มความรู้ความสามารถตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ทางวาจาก็ได้แก่ พูดจาสุภาพเรียบร้อย รู้จักพูดแต่สิ่งที่มีประโยชน์ พูดอย่างรู้เท่าทันผู้อื่น รู้จักใช้คำพูดที่มีเสน่ห์ต่อผู้ฟัง รู้จักใช้คำอธิบายที่ลูกศิษย์เข้าใจง่าย รู้จักใช้จิตวิทยาในการพูดให้ลูกศิษย์เชื่อถือและเคารพรัก พูดชักจูงศิษย์ไปในทางที่ดี รู้จักใช้คำพูดแก้ปัญหาเมื่อลูกศิษย์มาขอคำปรึกษา รู้จักพูดอบรมลูกศิษย์อย่างได้ผล รู้จักพูดในที่ประชุมครูและนักเรียนอย่างคล่องแคล่ว ในทางจิตใจ ครูต้องเป็นผู้ให้ความรัก ในทางจิตใจ ครูต้องเป็นผู้

ให้ความรัก ความเมตตาต่อศิษย์เหมือนพ่อแม่ที่ให้ความรักความเมตตาต่อลูก รู้จักเสียสละ เวลา กำลังกาย แมื่กำลังทรัพย์เพื่อช่วยเหลือศิษย์ตามความสามารถ ให้ความยุติธรรมต่อศิษย์ ไม่ลำเอียงเลือกที่รักมักที่ชัง มีใจหนักแน่น ไม่รัก โลภ โกรธ หลงไม่ง่ายจนเกินไปโดนไม้ไต่รถรองก่อน มีความรับผิดชอบในกิจการงาน มองผู้อื่นในแง่ดีอยู่เสมอ ไม่ข้องเกี่ยวกับอบายมุขทุกประเภท ผมมีความคิดว่า เกิดมาเป็นคนชีวิตหนึ่ง และดำรงความเป็นอยู่ในสังคมนั้นง่ายกว่าคนที่มีความเป็นคนแล้ว ต้องมาปรับตัวให้มีความเป็นครูนั้น ยากมากนัก การเป็นครูนั้น ถ้าปฏิบัติให้ครบถ้วนจริงๆ แล้ว เกือบจะเท่ากับบวช สมแล้วที่คนทั่วไปยกย่องว่า ครูคือปูชนียบุคคล ดังนั้นผมจึงภูมิใจที่ได้เลือกมาเป็นอาชีพครู

ผมเริ่มพยายามปรับตัวตั้งแต่ได้เรียนครุศาสตรบัณฑิตขึ้นมา ผมตั้งใจอ่านหนังสือและตำราวิชาเรียนอย่างจริงจัง และตั้งใจซ่อมดนตรีอย่างสม่ำเสมอ และเตือนตนเองเสมอว่า เรามาเป็นครุศาสตรศึกษามาเล่นอยู่กับเครื่องดนตรีเพียงชิ้นเดียวมันไม่ได้ เราต้องเล่นเครื่องดนตรีได้เกือบทุกชิ้น และต้องมีความรู้รอบด้านทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล รวมไปถึงศิลปะและนาฏศิลป์ด้วย เพื่อที่จะนำไปสอนแก่ลูกศิษย์ และทดแทนครูที่ขาดในกลุ่มสาระการเรียนรู้ในสาขาวิชานั้น นอกจากนั้นผมก็ตั้งใจศึกษาบทเพลงต่างๆที่จะนำไปสอนแก่ศิษย์ และช่วยเหลืองานต่างๆ ของมหาวิทยาลัยเมื่อมีโอกาสด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง แต่งกายเรียบร้อยตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และแต่งกายอย่างเหมาะสมสุภาพแม้ในโอกาสอื่น พยายามฝึกท่วงท่าวาจาให้เหมาะแก่ความเป็นครูอยู่เสมอ มีจิตใจยุติธรรมต่อเพื่อนฝูงอยู่เสมอ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ฝึกทำใจให้หนักแน่นทุกสถานการณ์ พยายามคิดไตร่ตรองก่อนพูดทุกครั้ง พยายามใช้จ่ายเงินทุกบาททุกสตางค์อย่างประหยัดและคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ได้รับให้คุ้มค่า เพราะนึกอยู่เสมอว่า อาชีพครูเป็นอาชีพที่เสียสละตลอดชีวิต ไม่ใช่อาชีพที่แสวงหาความร่ำรวย พยายามหลีกเลี่ยงอบายมุขทุกประเภท และฝึกพูดปฏิบัติผู้อื่นอย่างบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น ฝึกจิตใจไม่ให้ อ่อนไหวในรัก โลภ โกรธ หลง ฝึกสมาธิ อ่านหนังสือธรรมะเมื่อมีโอกาส และให้ความรักและพยายามทำความเข้าใจในอารมณ์ของเด็ก ให้ความเคารพต่อครูบาอาจารย์ รู้จักเยี่ยมท่านเมื่อมีโอกาสอันควร เช่น เวลาป่วยไข้ หรือตามเทศกาลต่างๆ เป็นต้น โดยส่วนตัวนั้นถ้ามีใครมาขอความช่วยเหลือ

เหลือหรือมีปัญหาต้องปรึกษา ก็ยินดีเป็นที่ปรึกษาให้หรือให้ความช่วยเหลือได้ตามศักยภาพที่มีอยู่ ผมตั้งใจว่า สิ่งที่ผมฝึกอยู่นี้คือคุณลักษณะของครูที่ดี ผมคิดว่า ตลอดระยะเวลา 5 ปี ผมจะฝึกปฏิบัติอยู่เสมอ และคงจะกลายเป็นกิจนิสัยเป็นรูปแบบลักษณะเฉพาะที่จะเป็นครูที่ดีในวันข้างหน้า และอุปนิสัยหรือลักษณะของครูดังกล่าว คงจะถ่ายทอดไปถึงลูกศิษย์ของผมอีกจำนวนไม่น้อยตลอดชีวิตของความเป็นครูของผมเป็นอันว่า ได้มีโอกาสสร้างเยาวชนคนดีให้กับประเทศชาติได้อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำให้ผมภาคภูมิใจ

อย่างไรก็ตาม จากข่าวความเคลื่อนไหวของครูที่เกิดขึ้น ทำให้ผมตกใจไม่น้อย และมาคิดว่า บ้านเมืองทุกวันนี้กำลังเกิดอะไรขึ้น ทำไมคนชั้นปฐนียบุคคลถึงกับออกมาเคลื่อนไหวประท้วงกันอย่างดุเดือดเช่นนี้ ผิดจรรยาบรรณหรือเปล่า ถ้ามาวิเคราะห์ดูจะเห็นว่า อย่างน้อยต้องละอายต่อศิษย์ แสดงว่าไม่มีหิริและโอตปปะ ครูไม่มีใจหนักแน่น ไม่ไตร่ตรองก่อนที่จะทำอะไรลงไป ไปเชื่อคนชั้นนำ อันที่จริงคุณสมบัติของความเป็นครูที่แท้จริง เหนือกว่าคณาธรรมาศาสมาญญอยู่แล้ว จะอยู่สังกัดใดก็ได้เดือดร้อนไม่ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์มากนัก เพราะครูเป็นอาชีพที่เสียสละ ไม่หวังร่ำรวย ครูที่มีหนี้สินมากมายอยู่ทุกวันนี้เพราะเพราะยังขาดความพอดีในการจับจ่ายใช้สอย ไม่ยอมแก้ไขปัญหาดตัวเอง แต่กลับคิดไปว่า สังกัดใหม่ที่จะต้องถูกโอนไปนั้น คงไม่มีผลประโยชน์ส่วนตัวมากเท่าที่เป็นอยู่เดิม ความเป็นจริงครูนั้น ต้องรู้จักกินรู้จักใช้ ความเป็นสมถะสมกับเป็นผู้ที่ได้รับยกย่องว่าเป็นปฐนียบุคคล ไม่ต้องถึงกับมีรถเก๋งนั่ง แม้ขี่จักรยานหรือขึ้นรถเมสก็มีคนเคารพยกย่องอยู่แล้ว การเข้ามาชุมนุม ถือว่าเป็นผู้ที่ไม่รู้จักหน้าที่ ครูมีหน้าที่สอนก็สอนไป การประท้วงต่อต้านไม่ใช่หน้าที่ของครูผู้สอน ครูเพียงแต่เสนอความคิดเห็นไปยังเจ้าสังกัด ซึ่งเป็นผู้แทนครูทั้งประเทศอยู่แล้วโดยรวม ให้ออกไปคัดค้านแทนในระดับสูง การมาเรียกร้องอย่างนี้ไม่ใช่กิจของครูที่กระทำ เป็นภาพลบในสายตาของคนทั่วไป ถ้าจะพูดถึงการใช้วาจาใจ การชุมนุมประท้วงทุกครั้งย่อมเป็นที่มาของอารมณ์โกรธ การใช้วาจาไม่สุภาพ ไม่เหมาะสำหรับเป็นครูที่แน่นอน สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเป็นที่มาของการชุมนุมประท้วงครูก็คือการมองสถาบันที่จะโอนไปสังกัดว่า เป็นสถาบันที่ต่ำต้อยไม่สมเกียรติของความเป็นครู เป็นบุคคลไม่น่าเชื่อถือ แสดงว่าครูกำลังลำเอียงทางจิตใจ ไม่มองผู้อื่นในแง่ดี อันที่จริง

แล้ว สถาบันทุกสถาบันมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศ รัฐธรรมนูญมีความเห็นว่า ครูเป็นเจ้าของที่ของราษฎรหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด เพราะเป็นผู้สั่งสอนให้ลูกหลานของชาวบ้านให้มีความรู้ความสามารถปกครองตนเองได้ เป็นที่เชื่อถือเคารพยกย่องของคนในสังคมเสมอมา ดังนั้น จึงเห็นสมควรแล้วว่าสมควรที่จะโอนย้ายสังกัดไปอยู่กับสถาบันหรือหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประชาชนจริงๆ เพื่อประชาชนในกลุ่มที่ครูสังกัดจะได้มีส่วนช่วยหรือครูอย่างเต็มที่ ช่วยกันดูแลทุกข์สุขของครู เพื่อครูจะได้มีความอบอุ่นใจมีกำลังใจในการสอนบุตรหลานอย่างเต็ม เพราะทุกวันนี้ครูอยู่สังกัดเดิม ก็ไม่ใช่ว่าจะได้อะไรมากมาย ยังมีหนี้สินซึ่งแก้ไม่ตกอย่างทุกวันนี้ สถาบันใหม่ที่จะโอนเข้าไปให้การรับรองแล้วว่าสิทธิประโยชน์ยังอยู่คงเดิมและอาจจะดีขึ้นกว่าเดิม แต่ครูยังไม่เข้าใจ ถ้าครูมีความเป็นครูจริง เหตุการณ์เช่นนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ประการหนึ่ง ครูเป็นบุชณีบุคคลนั้น จะต้องให้เกียรติทุกคน การที่ครูออกมาชุมนุมโดยพลการ ไม่ว่าจะลาป่วยหรือ ลากิจหรือไม่ก็ตาม เป็นการไม่ให้เกียรติ ไม่ให้ความเคารพต่อเพื่อนครู ต่อสิทธิประโยชน์ของศิษย์ต่อผู้บังคับบัญชาต่อเหนือชั้นขึ้นไป ตลอดจนพ่อแม่ผู้ปกครองหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง การกระทำเช่นนี้ ผิดจรรยาบรรณครูอย่างแน่นอน อีกประการหนึ่งที่คนที่กำลังจะเป็นครูอย่างผม ได้อ่านแล้ว รู้สึกสลดใจที่ว่า ในเมืองไทยเรานี้ มีคนที่มัวชีพสอนหนังสือให้กับเด็กมากมาย แต่คนเหล่านั้นจะมีสักกี่คนที่จะเป็นครูอย่างแท้จริง ความเป็นคนนั้น เกิดมามีลักษณะต่าง ๆ กัน เขาก็เรียกว่าคน เหมือนอย่างคำกล่าวของคนโบราณว่า “ศ หยักๆ ก็ลักว่าคน” หรือจะบอกว่า คนก็คือความยุ่ง ยิ่งคนยิ่งยุ่ง เหล่านี้ก็หมายความว่า คนที่มีความเป็นคน ก็ยังไม่มึธรรมชาติ จะคิดอะไรจะทำอะไรก็ได้ตามใจ ทางธรรมชาติเรียกว่าบุชณี แต่ถ้าจิตใจได้รับธรรมชาติ ก็จะอ่อนโยน สอนได้ ทำความดีได้ เราเรียกกันว่ามนุษย์ เพราะฉะนั้น ถ้ามีความเป็นมนุษย์ ก็จะก้าวเข้ามาเป็นครูได้โดยไม่ยากนัก เพราะว่า “สอนได้” สอนแล้วเชื่อ สอนแล้วจำ นำมาปฏิบัติได้ แต่ถ้ายังมีสภาพความเป็นคน แล้วจะให้ก้าวมาเป็นครูนั้น คิดว่ายากมาก แต่ในปัจจุบันการเรียนการสอนจะวัดกันเพียงด้านวิชาการ ในตำราเรียนมักไม่แทรกเนื้อหาที่พัฒนาจิตใจ เข้าไปไว้ในทุกระดับการศึกษา เช่น ในชั้นประถมก็ไม่มีการสอนหน้าที่ในพลเมือง ศีลธรรม สมบัติผู้ดี ยิ่งในชั้นมัธยมก็ยังมีบางที่เท่านั้น

ที่ยังมองเห็นความสำคัญของเรื่องศีลธรรม จริยธรรม แม้ปัจจุบันวิชาพระพุทธศาสนา ก็เรียนเพื่อสอบเอาคะแนน ครูที่มีความสามารถในการอบรมนักเรียนอย่างจริงจัง ก็หาไม่ค่อยได้ ในบางที่ก็เคยจะให้พระมาช่วยสอน ก็ทำได้ไม่ถึงไหน นักเรียนที่สำเร็จ ออกมาจึงมีแต่ความรู้ แต่จิตใจไม่ได้รับการกล่อมเกลา จึงหามนุษย์ไม่ค่อยได้ แต่ถ้าจะทำคนให้เป็นครูจะต้องทำให้คนเป็นมนุษย์เสียก่อน ขั้นตอนนี้จะทำได้ไม่สำเร็จ ถ้าหลักสูตรการศึกษามักจะเน้นเนื้อหาวิชาการส่วนใหญ่ ดังนั้นการจะทำให้คนเป็นครูนั้นเป็นเรื่องยาก

ถึงเวลาแล้วใช่ไหม ที่เราจะตื่นตัวกันในเรื่องนี้ เราควรจะปรับปรุงเนื้อหาวิชาเรียนทุกระดับ โดยน่าจะมีการสอดแทรกศีลธรรมลงไปในทุกหัวข้อ เนื้อหาวิชาความรู้แค่ไหน อย่าลืมเอาเนื้อหาเก่าที่หล่อหลอมอุปนิสัยนักเรียนสมัยก่อนที่ว่านอนสอนง่ายเป็นคนที่มีศีลธรรมนั้นเขาสอนกันอย่างไร เนื้อหาวิชาความรู้แค่ไหน อย่าไปเหมาเอาว่าเก่าล้าสมัยแล้วไล่ทิ้งไปทั้งหมด ขอให้ลัดเอาแต่สิ่งดี ๆ มาใช้บ้าง แล้วปฏิรูปใหม่ ให้นำพระมาสอนศีลธรรม ให้นักเรียนได้เรียนรู้ทุกศาสนา ไม่ควรเจาะจงเฉพาะพุทธศาสนา แล้วให้สรุปว่าหลักธรรมทุกศาสนาสอนให้ทุกคนเป็นคนดีทั้งสิ้น น่าจะมีนักบวชของทุกศาสนาเข้ามาสอนนักเรียนทุกศาสนาจะไม่กีดกันการเรียนรู้ในหลักคำสอนของศาสนาอื่น ส่วนใครจะนับถือศาสนาใดก็แล้วแต่ใจ ถ้าทำได้อย่างนี้ การผลิตผู้สำเร็จการศึกษาเข้าสู่สังคมก็จะได้ดีมีคุณภาพเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์พร้อม จะหล่อหลอมให้มีอาชีพอะไรก็ได้ เพราะได้คนดีมีศีลธรรม สอนง่าย สังคมไทยก็จะเจริญ รัฐบาลปวดหัวเหมือนทุกวันนี้

ทุกคนมีความเป็นคนเท่าเทียมกัน แต่คน ย่อมมีทั้งคนดีและคนเลว คนดีต้องประพฤติดีทั้งกาย วาจาใจ แม้จะวาไปประเสริฐถึงกับว่ามนุษย์ก็ยังไม่เลวถึงกับคนชั่ว เช่นนี้ก็นับว่าสังคมไทยคงอยู่รอด คนดี สามารถพัฒนาให้เป็นครูได้โดยไม่ยากนัก เพราะคนดีก็มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์อยู่แล้ว แต่ถ้าคนชั่วเข้ามาทำหน้าที่สอน ก็จะเป็นครูที่ดีไม่ได้ ไม่อาจนับว่าเป็นครูด้วยซ้ำไป ถ้าเราเป็นนักสังเกต ลองมองย้อนไปในอดีต จะพบว่า มีครูที่กระทำผิดในคดีต่างๆ มากขึ้นตามลำดับ และมีถี่ขึ้น ทั้งในเรื่องการทุพตีเด็กอย่างทารุณ ในเรื่องชู้สาวทั้งกับครูและนักเรียน เรื่องเกี่ยวกับการเงิน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่ในระดับชาติ เพราะมีผลกระทบต่อ

เยาวชนของชาติโดยรวม ดังนั้นบัดนี้ เรากำลังปฏิรูปการศึกษา เราควรปฏิรูปครูในเรื่องจรรยาบรรณของความเป็นครูเป็นส่วนใหญ่ เราควรเน้นหลักธรรมของทุกศาสนา โดยไม่ต้องแบ่งแยก และมีการประเมินผลให้เข้มงวด ครูคนใดทำผิดให้ออกจากการเป็นครู ยึดใบประกอบวิชาชีพโดยทันที ถ้าทำความดีก็ส่งเสริมอย่างจริงจัง เมื่อทุกอย่างศักดิ์สิทธิ์ ก็จะได้ครูที่มีคุณภาพ เป็นตัวอย่างที่ดีต่อเยาวชนของชาติ เมื่อเยาวชนเป็นคนดี ประเทศชาติก็จะพัฒนา ความเจริญก็จะมาสู่ชาติของเราในที่สุด

การที่ทำให้คนเป็นครูนั้นเรื่องอยาก トラบใดที่ไม่ได้รับการพัฒนา ปัจจุบันก็ทราบกันดีอยู่แล้วว่า เราพัฒนาเด็กอย่างไม่ตรงจุดมาตลอด เราเน้นในเรื่องของความเก่งทางสติปัญญา มีการแข่งขันเข้าโรงเรียนดีตั้งแต่ในวัยเด็ก มีการเข้าโรงเรียนกวดวิชาเพื่อเข้าโรงเรียนดีๆ แข่งกันเพื่ออะไร ก็เพื่อจะให้ลูกหลานได้เก่งทางวิชาการ โรงเรียนดีๆ เหล่านั้นจะเก่งในเรื่องอบรมศีลธรรมหรือไม่ ผมคิดว่าแทบจะไม่มี มุ่งแต่ความเป็นเลิศทางวิชาการเท่านั้นดูได้จาก การสอบเข้าศึกษา ก็มุ่งแต่วิชาการ แต่มีน้อยนักที่จะเน้นน้ำหนัก เรื่องของคุณธรรมจริยธรรม ดังนั้นเราจึงควรปฏิรูปการเรียนรู้อันเรื่องศีลธรรม ตั้งแต่ตอนนี้เพื่อให้เด็กไทย คนไทย ทุกคนมีคุณภาพชีวิตที่ดีและส่งผลที่ดีต่อประเทศชาติต่อไป

ครูศิลปะ... อนุหนึ่งจบแวดวงศิลปะ

ทุกวันนี้มุมมองของประเทศไทยที่มีต่อคำว่า ครู ดูจะเป็นคำที่เคยชินและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี คำถามที่มักพบเจอเสมอก็คือ ในเมื่อครูเป็นอาชีพที่สร้างคนให้เป็นคน แต่ทำไมศักดิ์ศรีและคุณค่าดูจะด้อยกว่าบางอาชีพที่มีอยู่ในประเทศไทยแห่งนี้ อาจด้วยเนื่องจากการเปิดรับนิสิตนักศึกษาวิชาชีพครูกันอย่างมากทำให้เกิด 'ครูจำเป็น' สอบเข้าอะไรไม่ได้ก็มาเลือกสอบเข้าครู ด้วยเหตุนี้จึงเกิดแนวคิดที่จะพัฒนาคุณภาพของครูไทยในปัจจุบันให้มีศักยภาพที่เพิ่มมากขึ้น ก่อกำเนิดโครงการครู 5 ปีโดยมีเงินสนับสนุนเป็นทุนค่าเล่าเรียนจากรัฐบาล ในระยะเวลา 5 ปี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งเป็นแกนนำในโครงการนี้ นอกจากครูในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ แล้วยังมีสาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ ในสาขาวิชานี้มหาวิทยาลัยที่เปิดรับสมัครนิสิต นักศึกษาในโครงการนี้มีทั้งหมด 4 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น

โครงการครู 5 ปีได้เปิดรับนิสิตนักศึกษารุ่นแรกในปี พ.ศ.2547 และเป็นรุ่นแรกๆ เดียวที่ได้รับทุนอยู่ในปัจจุบันนี้ และรุ่นต่อมาก็ได้เปิดรับเช่นกันแต่ไม่ได้รับทุน เนื่องจากต้องการดูผลผลิตของรุ่นแรกก่อนว่าจะออกมาเป็นเช่นไร คือต้องการดูว่าจบมาแล้วเมื่อทำงานนั้นมีประสิทธิภาพได้ตามเกณฑ์ที่ได้คาดหวังไว้หรือไม่ ถ้าเป็นตามที่คาดหวังไว้ก็จะนำไปพิจารณาต่อว่าจะผลิตรุ่นต่อไปหรือไม่

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นมหาลัยหนึ่งที่เป็นแกนนำของโครงการนี้ ในคณะศิลปกรรมศาสตร์นิสิตในโครงการมีชื่อเป็นที่รู้จักกันในนาม 'ครู 5 ปี' เป็นเอกหนึ่งทีเพิ่งก่อเกิดขึ้นมาซึ่งมีชื่ออย่างเป็นทางการว่า 'เอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา' ครู 5 ปีในคณะศิลปกรรมศาสตร์เป็นเอกที่เรียกได้ว่าเรียนรู้ศาสตร์ที่มีอยู่ทุกแขนงในศิลปกรรมศาสตร์ ซึ่งได้แก่ ทัศนศิลป์ , การแสดง-นาฏศิลป์ และดุริยางคศาสตร์ บางคนเห็นว่าพวกครูศิลปะ 5 ปีเป็นพวกที่เรียนจับจ่าย แต่ในความเป็นจริงนั้นไม่ใช่เลย เพราะการที่เราจะจบออกไปเป็นครูศิลปะคนได้นั้นเราต้องมีความรู้และความสามารถทางศิลปะที่หลากหลาย และยังได้ชื่อว่าเป็นครูศิลปะด้วยแล้ว ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เรา

ต้องเรียนรู้ศาสตร์สาขาที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ

ในการเรียนข้าพเจ้าได้เลือกเรียนวิชาเอกทัศนศิลป์ วิชาโทดุริยางค์ และวิชาตรี การแสดง การเรียนรู้ที่แยกออกเป็นวิชาเอก โท และตรีนั้นเป็นการแบ่งความเข้มข้นของการเรียน หากคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ วิชาเอกประมาณ 60% วิชาโทประมาณ 30% และวิชาตรีประมาณ 10% ทำให้เราสามารถเรียนได้ตามความถนัดของตัวเอง ถนัดด้านไหนก็เลือกเรียนสาขาวิชานั้นเป็นวิชาเอก ส่วนของวิชาตรีก็เป็นวิชาที่เราถนัดน้อยสุด เพราะคนเรานั้นมีความสามารถที่ไม่ต่างกันสักเท่าไร แต่มีความถนัดที่แตกต่างกัน

เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าเรียนอยู่ในระดับมัธยม ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือวรรณกรรม แปลเล่มหนึ่งของสำนักพิมพ์กะรัต เรื่องโตะโตะจัง เด็กหญิงข่างหน้าต่าง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากชีวิตจริงของผู้เขียน เนื้อเรื่องโดยรวมมีอยู่ว่า โตะโตะจังเป็นเด็กที่เหมือนกันกับเด็กทั่วไป แต่เธอจะมักแสดงออกมากกว่าเด็กคนอื่นๆ จนสร้างควมรำคาญให้กับครูผู้สอนอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น เธอชอบพวกจินตนิมิต ยะหรือนักดนตรี รับจ้างโฆษณาสินค้าไปตามถนน เธอก็มักจะยืนตรงหน้าต่างเพื่อที่จะได้ขอให้จินตนิมิต ยะเล่นเพลงให้ฟัง ทำให้เด็กๆในห้องไม่เป็นอันเรียน เพราะเหตุนี้จึงทำให้โตะโตะจัง ถูกไล่ออกจากโรงเรียน และได้เข้าเรียนที่โรงเรียนโทโมเอ ที่แห่งนี้เองที่มีครูโคบายาชิ โสซอ อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่เต็มไปด้วยอุดมการณ์ อาจารย์ใหญ่นับรับโตะโตะจัง เข้าเรียนโดยการที่ให้เธอพูดทุกอย่างที่อยากพูด ซึ่งท่านไม่ได้แสดงอาการเบื่อหน่ายเลย แถมยังตั้งใจฟังและหัวเราะไปกับเธอด้วย ท่านเห็นว่าการศึกษา ต้องเริ่มในระดับประถมศึกษา และสอนชั้นละไม่เกิน 30 คน (ที่โรงเรียนประถมของข้าพเจ้าห้องละไม่เกิน 50 คน) ให้เด็กได้เรียนอย่างอิสระเสรี โดยให้ความสำคัญกับบุคลิกเฉพาะตัวของเด็ก ที่โรงเรียนนี้เรียนเฉพาะช่วงเช้า ตอนบ่ายไปเดินเล่น เก็บดอกไม้ วาดเขียน ฟังครูเล่าเรื่องต่างๆ และร้องเพลง นี่เป็นวิถีที่ครูโคบายาชินำมาใช้กับโรงเรียนโทโมเอ ท่านมักจะบอกบรรดาครูว่า 'อย่าจับเด็กใส่กรอบ ให้ปล่อยเด็กตามธรรมชาติ เพราะความคิดฝันของเด็กๆ ใหญ่กว่ากรอบของครู' โตะโตะจังเธอล้ำว่า หากไม่ได้อาจารย์ใหญ่ที่คอยบอกว่า 'ที่จริงแล้วเธอเป็นเด็กดีนะ' ตอนนั้นเธอคงเป็นเด็ก เลวไปแล้ว

โตะโตะจึงเป็นเรื่องที่เป็นตัวอย่างหนึ่งของเด็ก และเป็นเรื่องที่สร้างแรงจูงใจในการเป็นครูของข้าพเจ้า อาจารย์ใหญ่หรือครูโคบายาชิได้เรียนทางด้านดุริยางค์และสอบเทียบวุฒิมศฐ เป็นคนแรกที่ได้นำวิชาประกอบจังหวะ มาเผยแพร่ในญี่ปุ่น ข้าพเจ้าจึงขอเรียกว่าท่านเป็นครูศิลปะคนหนึ่ง ท่านเป็นตัวอย่างที่ทำให้ข้าพเจ้าเจริญรอยตามและได้มาอยู่ ณ จุดนี้

การเป็นครูศิลปะที่ตื้นนั้นเป็นเรื่องที่ยาก แต่ก็เชื่อว่าจะทำให้ไม่ได้ ที่ว่ายากนั้นก็เพราะว่าหลายคนลุ่มหลงในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นครู เด็กที่เรียนด้วยก็เลยพากันลำบาก เพราะได้รับความรู้ที่สมควรได้รับอย่างไม่เต็มที่ ในวิชาศิลปะก็เช่นกัน ครูผู้สอนยังคงต้องทุ่มเทให้กับเด็ก ตราบใดที่วิชานั้นยังเป็นวิชาที่มีสิ่งกำกับข้างท้ายว่า “สอนโดยอาจารย์...” ซึ่งเป็นสิ่งที่ระบุนายละเอียดของตัววิชาว่าผู้สอนคือใคร คำนี้เป็นคำที่กำหนดขอบเขตหน้าที่ของบุคคลที่ถูกเรียนว่า ครูประจำวิชา

การเป็นครูศิลปะที่ดีต้องรู้จักให้นักเรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์อย่างมีเสรีภาพ ไม่ใช่การกำหนดขอบเขตความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก อย่างเช่นการที่หลายโรงเรียนพยายามส่งเด็กเข้าประกวดเพื่อสร้างรางวัลนำชื่อเสียงแก่ตนเองและโรงเรียน สิ่งนี้เป็นการปิดกั้นพัฒนาการขีดความสามารถของเด็ก กลายเป็นการสร้างสรรคศิลปะเพื่อผู้อื่น มิใช่เพื่อสนองสุนทรีย์ะเพื่อตัวเด็กเอง อย่างที่มันควรจะเป็น ซึ่งในปัจจุบันนี้หลายคนกำลังหลงทางและมีความเชื่อผิดๆ นี้อยู่

การนำเด็กเข้าประกวดนั้นที่บอกว่าเป็นการกำหนดกรอบการสร้างสรรค นั้น เพราะว่ากรรมการมักจะยึดถืออัตราตัวตนความคิดตัวเองเป็นใหญ่ ซึ่งในทางที่ดีเมื่อประเมินงานศิลปะควรนึกถึงธรรมชาติของเด็ก เพราะมีความต่างระหว่างบุคคลมาก ยกตัวอย่างเรื่องการแข่งขันในทางวิชาการงานเด็กควรตั้งเกณฑ์การประเมินที่มีหลักการเหตุผลถูกต้อง เช่น เรื่องการพัฒนาศิลปะเด็กตามช่วงอายุ ซึ่งจะกล่าวถัดไป

ดังนั้นการประกวดศิลปะภายนอกที่เป็นความหฤเลิศแท้ แต่ที่จริงแล้วเป็นเพียงเปลือกของความฉาบฉวย เมื่อศิลปะกลายเป็นสิ่งที่ตอบสนองความมีชื่อเสียงของบุคคลและโรงเรียน และเห็นว่ารางวัลคือสิ่งที่นำมากระตุ้นความสามารถและคุณภาพของบุคคล แท้ที่จริงแล้วมันเป็นเพียงแค่สิ่งที่มาจำกัดความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมากกว่า ยกตัวอย่างเช่นว่า คุณต้องวาดรูปแนวนี้แน่ถึงจะได้รางวัล คนที่วาด

ด้วยเทคนิคนั้นเท่านั้นที่จะได้ สิ่งนี้เลยกลายเป็นกรอบการสร้างสรรค้ไปทันที

ศิลปินสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้ โดยที่เขาเกิดสุนทรียภาพในสิ่งๆหนึ่งแล้ว ต้องการที่จะสื่อออกมาเพื่อให้คนทั่วไปได้รับรู้ถึงสุนทรียภาพที่เช่นเดียวกับที่เขารู้สึก ในการสื่อออกมานั้นเขาสามารถที่จะเลือกวัสดุและรูปแบบเทคนิคที่จะตอบสนอง สุนทรียภาพตรงจุดนั้นได้อย่างชัดเจนที่สุด นี่คือการสร้างสรรค์อย่างแท้จริง ความคิด สร้างสรรค์นั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนมีอยู่ แต่การที่จะนำมาใช้ได้ดั้นขึ้นอยู่กับการ ฝึกฝนทดลองใช้ แต่บางครั้งความคิดสร้างสรรค์ของเด็กเล็กก็ถูกหยุดชะงักด้วยความ เชื่อที่ว่าวาดได้เหมือนจริง คือสิ่งที่ยอดเยี่ยมนี่เป็นความคิดที่มักมีในวัยเด็ก ซึ่งมาดูใน มุมหนึ่งมันก็เป็นเหมือนพัฒนาการของประวัติศาสตร์ศิลป์ ที่เริ่มด้วยงานช่วงเริ่มแรก ของชีวิตหรือที่เรียกว่าศิลปะเด็ก ก็จะเป็นงานงานในรูปแบบตัดทอนง่ายๆใช้รูปทรง เรขาคณิตอย่างในยุคของอียิปต์ พอเริ่มโตขึ้นมาหน่อยก็จะพยายามวาดให้เหมือนจริง และสวกว่าความเป็นจริงอย่างในยุคของกรีกโรมัน หลังจากนั้นเมื่อโตขึ้นมาอีก ก็อยากวาดให้เหมือนจริงยึดติดกับรูปที่เห็นถ้างานออกมาเหมือนแบบที่สุดก็คือ งานดี เปรียบเหมือนยุคเรอเนสซองส์ แต่เมื่อโตขึ้นกว่านี้ก็จะพบกับจุดอิมตัวและเริ่มเป็อ หน่ายรูปแบบที่ต้องมีขอบเขตทำให้เรียนรู้ว่าศิลปะเป็นได้มากกว่านั้นการสร้างสรรค้ จึงมีหลากหลายมากขึ้น กลายเป็นศิลปะสมัยใหม่ , หลังสมัยใหม่ และร่วมสมัยอย่าง ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งขออ้างอิงทฤษฎีลำดับการพัฒนาการทางศิลปะเด็ก ของโลเวนเฟลด์(Lowenfeld ' stages of Artistic Development) ซึ่งมีดังนี้

1. ชีดเขียน
Scribble	อายุประมาณ 2-4 ปี
2. ก่อนที่จะเป็นแบบแผน
Preschematic	อายุประมาณ 4-6 ปี
3. แบบแผน
Schematic	อายุประมาณ 7-9 ปี
4. เริ่มสร้างงานเหมือนจริง
Dawning Realism	อายุประมาณ 9-11 ปี

5. เลียนแบบความเหมือนจริง อายุประมาณ 11-13 ปี

The Pseudorealistic Stage

6. ค้นหาดตัวเอง(วิกฤตวัยรุ่น) อายุประมาณ 14 ปีขึ้นไป

Period of Decision (crisis of adolescence)

ในเรื่องการสร้างสรรค์ที่หลายคนคิดว่าสิ่งที่เหมือนแบบคือสิ่งที่ดีนั้น จริตการสร้างสรรค์ไม่จำเป็นต้องทำให้เหมือนจริงที่สุด แต่สื่อออกมาแล้วคนดูเกิดสุนทรียะอย่างที่เราต้องการให้มีในงานเราเพียงแค่นี้ก็ถือว่าประสบความสำเร็จและยอดเยี่ยม แต่หากพูดถึงเรื่องสุนทรียะศาสตร์แล้วก็ต้องยอมรับว่าในแต่บุคคลมันเกิดขึ้นและมีไม่เท่ากัน บางคนอาจเกิดสุนทรียะกับสิ่งหนึ่งในขณะที่อีกคนหนึ่งไม่เกิดก็ได้

ข้าพเจ้าโชคดีที่ทางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้จัดให้นิสิตครูศิลปะ 5 ปีอย่างพวกเราได้ออกค่ายศิลปะครั้งแรกที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรมบุญพรัง ครั้งที่สองคือโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านนุชเทียนและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านรักไทย ข้าพเจ้าได้สัมผัสว่า การเป็นครูมันมีอะไรที่มากกว่าระบบที่มีอยู่ในโรงเรียน เด็กๆรักชอบชายแดนหรือที่รู้จักกันว่าโรงเรียนตระเวนชายแดน เป็นเด็กที่ปราศจากการปรุงแต่งของสังคมเมือง พวกเขายังมีบริสุทธิ์อยู่มาก ทำให้เราได้สัมผัสส่วนลึกในความสวยงามของเด็กจริงๆ

จากประสบการณ์ที่ได้ไปออกค่ายที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ทำให้ข้าพเจ้าได้พบกับประสบการณ์การสอนอย่างเป็นทางการครั้งแรก ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนที่จังหวัดอุดรติดต์ ครั้งนี้ข้าพเจ้ารับหน้าที่ดูแลเด็กๆชั้นอนุบาล ตอนแรกข้าพเจ้าไม่คิดเหมือนกันว่าจะทำได้ เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เคยคลุกคลีสัมผัสกับเด็กฯ แต่เมื่อมาที่นี่ สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดนั้นมันผิด ด้วยความน่ารักและความบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าจึงเข้ากับเด็กได้เร็วและดีทีเดียว เด็กๆที่นี่ มีบางคนพูดภาษากลางไม่ได้ เพราะปกติที่บ้านพวกเขาพูดภาษาลาวกัน กลายเป็นว่าข้าพเจ้าต้องพยายามพูดภาษาลาวเพื่อที่จะได้สามารถสอนเด็กๆให้เข้าใจศิลปะได้ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเด็กบางคนไม่กล้าที่จะลงมือวาดภาพ ในขณะที่บางคนวาดเลยกรอกระดากซ์ที่มีอยู่ สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะนำมาตัดสินได้ว่าใครวาดรูปเป็น หรือวาดรูปไม่เป็น เรื่องนี้ทำให้

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้จากเด็กพวกนี้ว่า "ศิลปะมันไม่ใช่เรื่องที่จะคำนึงถึงความสามารถหรือพรสวรรค์เพียงอย่างเดียวมันอยู่ที่ว่าคุณจะลงมือทำมันหรือไม่เท่านั้นเอง" หลังจากที่ย้ายมาพูดภาษาลาวเพื่อสื่อสารกับเด็กๆแล้วข้าพเจ้าก็สามารถที่จะทำให้พวกเขาเริ่มลงมือวาดรูปขึ้นมาได้ เมื่อวาดเสร็จทุกคนภูมิใจกับผลงานของตัวเอง

ครูศิลปะนั้นจากที่ได้พบเจอทำงานหลายด้านนอกจากการเรียนการสอนปกติแล้วยังต้องช่วยงานโรงเรียนนอกแบบงานที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ การแสดง และดุริยางค์ที่มีในโรงเรียน กลายเป็นครูสำเร็จรูป คือจบออกมาอีกของลูกน้ำรับประทานได้ทันที และยังในปัจจุบันนี้ความเคลื่อนไหวของศิลปะโลกยุคหลังสมัยใหม่มีความหลากหลายมากขึ้น เกิดเป็นพหุศิลป์ การเรียนรู้ทางศิลปะนั้นเกิดขึ้นได้หลายทาง ครูศิลปะจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องตามกระแสความเจริญให้ทัน เพราะคำว่าครูนั่น พูดง่าย ๆ ก็เหมือนเป็นผู้รับใช้ทางวิชาการ เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และก้าวไปพร้อมๆ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกใบนี้ จากตัวอย่างของอาจารย์ใหญ่ครูโคบายาชิ ท่านเป็นครูศิลปะที่นำนับถือเป็นอย่างมากยิ่งการสอนของท่าน จะไม่เคยขีดเส้นจำกัดกรอบความคิดของนักเรียนเลย ปัจจุบันนี้โรงเรียนโทโมเอแม้จะโดนไฟไหม้ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ไปแล้ว ก็ยังเป็นที่พักสาวงามและระลึกถึงความดีงามอยู่เสมอ

โรงเรียนควรจะเป็นสถานที่ที่เราต้องรีบตื่นเช้าขึ้นมาและตื่นเต้นมีความสุขที่จะได้ไปทุกวัน เพราะเป็นที่สร้างคนให้เป็นคนมากยิ่งขึ้นบรรยากาศของโรงเรียนเป็นสิ่งที่เปี่ยมแรงจูงใจได้เป็นอย่างดี บรรยากาศในที่นี้หมายถึง สภาพแวดล้อมของโรงเรียน การเรียนการสอนในห้องเรียน ความอบอุ่น และความรัก สิ่งเหล่านี้ควรมีอยู่ในโรงเรียน การเรียนรู้ที่เป็นไปอย่างผ่อนคลายและมีความสุขเท่านั้นที่จะสามารถสร้างคุณภาพและศักยภาพให้ทั้งนักเรียนและครูได้

ครูศิลปะแม้จะเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งของวงการครู หรือเป็นเพียงอดูหนึ่งของแวดวงศิลปะ แต่ก็ถือว่าเป็นบุคคลที่สำคัญและมีศักยภาพไม่น้อย ที่สามารถพัฒนาเยาวชนของชาติให้เป็นคนดีได้ จิตวิญญาณของความเป็นครูแม้หลายคนจะทราบและรู้ดีกันอยู่แล้วแต่ยังคงเป็นเรื่องที่ต้องย้ำเตือนกันอยู่เสมอ และที่สำคัญกว่านั้นทุกวันนี้โลกต้องการสิ่งที่มาปลอบประโลม เพราะความวุ่นวายของสังคมโลกมนุษย์ทำให้มีคนเป็นโรคจิต ฆ่าตัวตายกันมากมาย และสิ่งหนึ่งในนั้นที่สามารถเยียวยามนุษย์ไว้ได้ก็คือศิลปะ

หนังสืออ้างอิง

เท็ตสึโกะ คูโรยานางิ .(2535). โต๊ะโต๊ะจังเด็กหญิงช่างหน้าต่าง Totto-Chan : the little girl at the window . กรุงเทพฯ : ผีเสื้อ.

ดวงจิต ดีวิวัฒน์ .(2548). มิติของความรู้ด้านพัฒนาการศิลปะเด็ก(หนังสือทัศนศิลป์บูรณาการ โครงการ

พัฒนาครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) .กรุงเทพฯ:บริษัท เมจิกพับลิเคชั่น จำกัด.

ครูอาชีพ อาชีพครู

"ครูอาชีพ" คือ ครูที่มีความพร้อมในทุก ๆ ด้านที่จะเป็นครู คือ มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการให้การศึกษาอบรมศิษย์ในทุกๆ ด้าน มีความประพฤติดี วางตัวดี เอาใจใส่ดูแลศิษย์ดี มีวิถึญาณของความเป็นครูและปฏิบัติหน้าที่ครูด้วยจิตวิญญาณของความเป็นครู ส่วนอาชีพครูคือคนที่มายึดอาชีพครู เพื่อให้ได้ค่าตอบแทนมาดำรงชีพ ขาดจิตวิญญาณของความเป็นครู จึงปฏิบัติหน้าที่สอนเพราะมีหน้าที่ที่จะต้องทำ ไม่ใช่เพราะมีใจรักที่จะทำ ประเทศไทยต้องการ "ครูอาชีพ" ไม่ใช่ "อาชีพครู" ขณะนี้เรามีคนที่มาชีพครูมาก แต่มี "ครูอาชีพ" น้อย ทำให้ผมต้องคิดหนัก ภาพลักษณ์ของครูที่ถูกมองว่าเป็นอาชีพครู ไม่ใช่ครูอาชีพ ย่อมเป็นปัญหาใหญ่ทางการศึกษาอย่างแน่นอนและเป็นความจริงที่หลาย ๆ คนมองเห็นอยู่ และอยากเห็นว่ามีการปฏิรูป ผมเห็นว่าจิตวิญญาณของความเป็นครูนั้นจะมีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด เพราะจะเป็นตัวกำหนดให้คนรู้จักหน้าที่ ความรับผิดชอบ ทุมเหตุเสียสละ เพื่อคุณภาพการศึกษาของศิษย์ คนที่มีจิตวิญญาณความเป็นครูคงไม่ประพฤติตนออกนอกกลุ่มนอกทางจนเป็นที่ครหานินทาของผู้อื่น เพราะการทำเช่นนั้นจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้แก่ศิษย์ คนที่มีจิตวิญญาณความเป็นครูคงต้องรู้จักพัฒนาตน แสวงหาความรู้ใส่ตน เพื่อว่าตนจะได้ถ่ายทอดความรู้ ความคิดและมีเทคนิคในการส่งเสริมสนับสนุนให้ศิษย์ได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางและหลากหลาย คนที่มีจิตวิญญาณความเป็นครูย่อมรักใคร่ห่วงใย และมีความปรารถนาดีต่อศิษย์ กล่าวได้ว่าต้นตอของการได้ครูดี ครูที่พึงประสงค์ "ครูอาชีพ" จึงน่าจะอยู่ที่จิตวิญญาณนี้ จากนั้นก็ต้องพัฒนาครูให้มีความพร้อมในด้านอื่น ๆ ควบคู่กันไปด้วย

ผมตัดสินใจเลือกที่จะเป็น "ครูอาชีพ" จึงมีความตั้งใจที่จะเข้ารับการศึกษาในสถาบันที่มีศักยภาพสูงสุดในการผลิตครูในระดับประเทศ นั่นก็คือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทั้งๆที่ผมมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีระยะทางไกลจากกรุงเทพฯ มากไม่ว่าใคร หรือสิ่งใดก็ตามก็ไม่สามารถล้มเลิกความตั้งใจของผมได้ ถึงแม้จะมีอุปสรรคมากมายผมก็สามารถฝ่าฟันมาจนถึงวันนี้ได้ จุดประกายที่ทำให้ผมมีความใฝ่ฝันที่อยากเป็นครูก็คือพ่อของผม ผู้ซึ่งเป็นครูอาชีพผู้หนึ่ง

อย่างแท้จริง ผมได้เห็นถึงความตั้งใจ การทุ่มเท กระบวนการเรียนการสอนที่พอได้มอบให้กับลูกศิษย์ ทำให้ผมได้ซึมซับตัวอย่างที่ดีมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ

ผมมีความสนใจทางด้านดนตรี ทัศนศิลป์ และนาฏศิลป์ ที่เป็นของชาติไทย และของต่างชาติ เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมได้เตรียมตัวเพื่อที่จะสอบเข้าสถาบันในระดับอุดมศึกษาเป็นอย่างดี ขณะนั้นได้มีการประกาศรับสมัครนักเรียนที่เรียนจบในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้า “โครงการผลิตครูการศึกษาชั้นพื้นฐาน ครู 5 ปี” “ครูมิติใหม่” หรือเรียกอีกอย่างว่า “ครูพันธุ์ใหม่” ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติปี พ.ศ.2542 ท่านคงเคยได้ยินชื่อ “ครูพันธุ์ใหม่” จากทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หรือแม้แต่ในวงการประชุมสัมมนา หลายคนคงพอนึกได้ว่าครูพันธุ์ใหม่เกิดขึ้นหลังจากมีการปฏิรูปการศึกษาตามนัยแห่ง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติปี พ.ศ.2542 ที่กำหนดว่าระบบและกระบวนการผลิตพัฒนาครูจะต้องปรับเปลี่ยนให้ได้ครูที่มีศักยภาพ คุณภาพ สมกับเป็นวิชาชีพชั้นสูง จึงได้มีการผลิตครูระบบใหม่เกิดขึ้น ออกแบบหลักสูตรเป็น 5 ปี ซึ่งหลายคนก็เรียกว่า “ครูห้าปี” เมื่อจบหลักสูตรจะได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู สังคมและในวงวิชาการต่างคาดหวังว่า “ครูห้าปี” จะเป็นสายเลือดใหม่และผู้นำทางการศึกษารุ่นใหม่ที่จะมากู้วิกฤตศรัทธาในวิชาชีพครู มาเป็นอัศวินม้าขาวในการปฏิรูปการศึกษา จึงมีคำถามมากมายว่า “ครูพันธุ์ใหม่” หรือ “ครูยุคใหม่” เป็นอย่างไร แตกต่างจากครูยุคก่อนๆ อย่างไร จากการที่ได้รวบรวมแนวคิด การทำวิจัย การประกาศหลักการของประเทศต่างๆ การประชุมสัมมนา รวมทั้งการสำรวจแล้วจัดทำคุณลักษณะครูยุคใหม่ที่คาดหวังครูเลือดใหม่-ครูพันธุ์ใหม่ น่าจะมีภาพลักษณ์ คุณลักษณะ ที่สะท้อนมาจากหลักการ (Principle) 10 ประการ ซึ่งน่าจะใช้เป็นมาตรฐานการผลิตและพัฒนาครูใหม่-ครูเก่าที่อยู่ในระหว่างการพัฒนาได้

ผมใคร่ขอยกตัวอย่าง 10 คุณลักษณะ ครูพันธุ์ใหม่ ดร.พลศักดิ์ โพธิ์ศรีทอง รองเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางของครูอาชีพต่อไป

หลักการที่ 1 : ครูพันธุ์ใหม่มีความเข้าใจในเรื่องของแนวคิดหลักแห่งวิชาชีพครู มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของเครื่องมือที่จะใช้สำหรับการแสวงหาความรู้ การสอบถาม มีความเข้าใจในโครงสร้างของสาขาวิชาที่ตนเป็นผู้สอน และสามารถ

สร้างสรรค์ประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่จะช่วยส่งเสริมให้เนื้อหาวิชาเหล่านั้น
เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

หลักการที่ 2 : ครูพันธุ์ใหม่มีความเข้าใจในเรื่องของการเรียนรู้และพัฒนา
ของเด็ก รู้จักสร้างโอกาสในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นเพื่อช่วยเสริมสร้างพัฒนาการ
ทางสติปัญญา สังคมและพัฒนาการส่วนบุคคล

หลักการที่ 3 : ครูพันธุ์ใหม่มีความเข้าใจถึงความแตกต่างในการเรียนรู้ของ
เด็กและสามารถสร้างสรรค์โอกาสในการจัดการเรียนการสอนที่จะนำไป
ประยุกต์ใช้กับผู้เรียนที่หลากหลายได้

หลักการที่ 4 : ครูพันธุ์ใหม่มีความเข้าใจและรู้จักใช้ยุทธวิธีที่หลากหลาย
ในการสอน เพื่อกระตุ้นให้เด็กได้รู้จักคิดอย่างมีเหตุผล สามารถแก้ไขปัญหา
และมีทักษะในเชิงปฏิบัติ

หลักการที่ 5 : ครูพันธุ์ใหม่ใช้ความเข้าใจในตัวเด็กแต่ละบุคคล รวมทั้งการ
ใช้ทั้งแรงจูงใจและพฤติกรรมของกลุ่มมาสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อ เพื่อ
กระตุ้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในเชิงสร้างสรรค์ มีส่วนร่วมอย่างกระตือ
รือขันในการเรียนรู้ และการสร้างแรงจูงใจในตัวของผู้เรียน

หลักการที่ 6 : ครูพันธุ์ใหม่รู้จักเลือกใช้คำที่ก่อให้เกิดผล สามารถใช้
อากัปกริยาท่าที รวมทั้งเทคนิควิธีการสื่อความหมายที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กรู้จัก
ถาม รู้จักแสวงหาความรู้ ตลอดทั้งรู้จักสร้างบรรยากาศแห่งความร่วมมือและ
ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนอย่างสร้างสรรค์

หลักการที่ 7 : ครูพันธุ์ใหม่ รู้จักวางแผนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหา
วิชาความต้องการของชุมชนและเป้าหมายของหลักสูตร

หลักการที่ 8 : ครูพันธุ์ใหม่มีความเข้าใจและใช้ยุทธวิธีการประเมินผลใน
รูปแบบทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อประเมินสร้างความมั่นใจให้
เกิดขึ้นว่าผู้เรียนจะได้รับพัฒนาทั้งทางสติปัญญา สังคมและร่างกายอย่าง
ต่อเนื่อง

หลักการที่ 9 : ครูพันธุ์ใหม่จะต้องเป็นนักปฏิบัติการณ์ที่มีความดีถ้วน รู้จักที่
จะประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเองและบุคคลอื่นอย่างต่อเนื่อง (นักเรียน

พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ประกอบอาชีพอื่นๆ ในชุมชนการเรียนรู้) พร้อมทั้งหาโอกาสที่จะสร้างความก้าวหน้าทางวิชาชีพของตนให้เกิดขึ้น

หลักการที่ 10 : ครูพันธุ์ใหม่จะต้องสร้างความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานในโรงเรียน พ่อแม่ ผู้ปกครอง และหน่วยงานต่างๆ ในชุมชนขนาดใหญ่ (ชุมชนที่มีเครือข่ายมาก) เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของเด็ก

ผมคิดว่าผู้ที่จะเป็นครูที่ดีได้ต้องมีทั้งความรู้ที่ดีพร้อมทั้งคุณธรรมที่ฝังแน่นอยู่ในใจเสมอ การสร้างคุณธรรมได้ไม่ยาก ก็คือการสร้างให้คนเป็นคนดีนั่นเอง การสร้างให้ผู้เรียนเป็นคนดีต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาอบรมหรือคือส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ หลายคนเข้าใจผิดคิดว่าถ้าจะพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณธรรมก็ต้องให้เรียนวิชาที่ว่าด้วยศีลธรรม จริยธรรม ตามหลักของศาสนาทุก ๆ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิด แต่การสร้างคุณธรรมคงไม่สามารถแยกสร้างได้ต่างหากจากการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ คุณธรรมความเป็นคนดี เป็นคุณลักษณะทางจิตใจที่แสดงออกมาผ่านการประพฤติปฏิบัติ การตัดสินใจทำหรือไม่ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง บนพื้นฐานความเชื่อที่เป็นค่านิยมทางคุณธรรมนั้น ๆ คือพฤติกรรมของคนที่ปรากฏจะสื่อแสดงให้เห็นถึงความคิดความเชื่อเชิงคุณธรรม และจะบ่งบอกได้ว่าเป็นพฤติกรรมของคนดีหรือคนไม่ดี พฤติกรรมเหล่านี้ที่สำคัญเช่น ความเป็นคนรู้จักหน้าที่ รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ความเป็นคนซื่อสัตย์ สุจริต รู้จักเสียสละ อดทน ช่วยเหลือผู้อื่น เป็นต้น

กระบวนการเรียนรู้สามารถพัฒนาคุณธรรมให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้โดยไม่ต้องมีวิชาคุณธรรมให้เรียนเป็นพิเศษ เพราะคุณธรรมที่พึงประสงค์สามารถสร้างให้เกิดได้ผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน ทั้งงานส่วนบุคคลและการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การเรียนรู้ที่ดีจึงควรเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น แสวงหาความรู้ด้วยตนเองจากแหล่งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทดลองทำงาน ฝึกทดลองด้วยตนเอง ร่วมกับผู้อื่น ศึกษาค้นคว้า และทดลองปฏิบัติ การแลกเปลี่ยนข้อมูล และข้อค้นพบระหว่างผู้เรียนด้วยกันหรือระหว่างผู้เรียนกับผู้รู้ กระบวนการเหล่านี้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณธรรมโดยอัตโนมัติ โดยไม่ต้องสอนวิชาคุณธรรม เพราะการทำงานร่วมกับผู้อื่น เขาต้องเรียนรู้เรื่องความรับผิดชอบ ความตรงต่อเวลา ความอด

ทน เสียสละ ความซื่อสัตย์ สุจริต ต้องรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น ฯลฯ ถ้าเขาได้ทำมาก ๆ ก็จะสามารถก่อเป็นเจตคติ เป็นความเชื่อ และถ้าเขาปฏิบัติอยู่เสมอก็จะเป็นความเคยชิน เป็นสำนึกที่จะต้องประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นอยู่เสมอ ดังนั้น ที่พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ กล่าวว่า การศึกษาต้องให้ความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม และกระบวนการ เรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา จึงเป็นหลักการ จัดการเรียนรู้อย่างสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดทั้งความรู้ และคุณธรรมไปพร้อม ๆ กัน

ผมขอให้ทุกคนเป็นครูอาชีพที่ดี เพื่อสร้างเด็กและเยาวชนที่มีคุณภาพ เป็น กำลังสำคัญในการพัฒนาชาติไทยให้เจริญยิ่งขึ้นไป ผมพร้อมที่จะเป็นกำลังใจให้ กับเพื่อน ผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกัน ผู้เป็นความหวังอันยิ่งใหญ่ของครอบครัว สังคม และประเทศไทย ขอเป็นกำลังใจให้ฝ่าฟันอุปสรรค เพื่ออนาคตที่ดีของเพื่อนทุกคน ขอชื่นชมกับทุกอย่างก้าวที่เพื่อนๆ ได้ตัดสินใจเลือกทางเดินสายครูเส้นนี้ ผมขอตั้งปณิธานอันแน่วแน่ไว้ว่า "จะรักษาเกียรติของความเป็นครูไว้ตลอดชีวิต"

ความคิดของผู้ที่จะเป็นครู

คำว่า ครู นั้น มีความหมายโดยทั่วไป ซึ่งหมายถึง ผู้ที่คอยประสิทธิ์ประสาทวิชาให้กับศิษย์ ผู้เป็นนักเรียน นักศึกษา หรือคนที่เข้าไปขอรับศิลปะวิทยาการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น คนตรีนาฏศิลป์ มวยไทย หรือวิชาทางหนังสือ ฯลฯ ก็ย่อมต้องเป็นครูทั้งสิ้น การที่เราจะมาเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในการจะไปประกอบอาชีพต่างๆ เช่น แพทย์ พยาบาล ทหาร ตำรวจ ผู้พิพากษา อัยการ หนายความ หรือผู้ที่เป็นเกษตรกร เช่น ชาวนาชาวสวน ชาวไร่ ประมง และเลี้ยงสัตว์ ก็ย่อมต้องมีครูคอยสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาต่าง ๆ ในแต่ละกลุ่มขออาชีพนั้น ๆ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นอาชีพใด ๆ ก็ตามก็ย้งต้องมีอาชีพครู ไว้คอยอบรมสั่งสอนทั้งสิ้น

การที่จะเป็นครูได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีใจรัก มีศรัทธาในอาชีพนี้เสียก่อน เหตุที่เราต้องมีความศรัทธาในอาชีพนี้ก็เพราะว่า ในปัจจุบันคนเรามักจะคิดกันว่า "ประกอบอาชีพอะไรไม่ได้ก็มาเป็นครู" แสดงให้เห็นว่า การที่เราเข้ามาเป็นครูอย่างคำที่กล่าวมานั้น เป็นการแสดงถึงความไม่เต็มใจที่จะเข้ามาทำอาชีพนี้ เพราะเพียงแค่คิดเพียงว่าไม่มีอะไรทำก็มาเป็นครู มันก็เหมือนกับว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่ใคร ๆ ก็เป็นได้ ซึ่งถ้าคิดแบบนี้ผมคงบอกว่า "ไม่ต้องมาเป็นครูดีกว่า ไปทำอย่างอื่นไม่ดีกว่า หรือ นอกจากที่มีใจรักศรัทธาแล้วจะต้องมีความเสียสละ อุทิศตน เมตตากรุณาต่อศิษย์รวมไปถึงจะต้องเป็นผู้ที่ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง เพราะการเป็นคนเลือกที่รักมักที่ชัง อันจะทำให้ไม่เป็นที่เคารพและทำให้ลูกศิษย์ไม่ได้รับความเป็นธรรม อันเป็นเหตุทำให้ลูกศิษย์หมั่นคร่ำครวญ และไม่ได้รับความเคารพจากลูกศิษย์ได้ นอกจากที่จะมีความเสียสละและความเป็นธรรมแล้ว ยังต้องเป็นผู้ที่หาความรู้ใส่ตัวอยู่เสมอ นอกเหนือจากความรู้ในวิชาที่เราสอนเป็นหลัก เพราะว่าถ้าเรารู้วิชาที่เราหาเพิ่มเติม จะทำให้ครูสามารถถ่ายทอดความรู้ทั่วไปที่ลูกศิษย์ต้องการรู้ให้สามารถรู้ได้ นอกเหนือจากการถ่ายทอดในวิชาการที่จะต้องสอนอยู่แล้ว ทำให้เราสามารถถ่ายทอดความรู้อื่นได้อีกด้วย

เพราะการมีอาชีพครู ซึ่งกล่าวเปรียบเปรยว่า "เป็นแม่พิมพ์ของชาติ" นั้น ได้สร้างคุณประโยชน์ให้กับประเทศชาติทั้งการอบรมสั่งสอน การประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

กับศิษย์ จนทำให้ได้ไปประกอบอาชีพต่าง ๆ อันเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ ดังนั้นจึงเป็นอาชีพที่สำคัญที่เราควรจะเคารพบูชา ไม่ว่าจะเป็นครูที่โรงเรียนด้วยหรือไม่ก็ตาม จึงควรส่งเสริมให้มากขึ้น เพื่อให้สังคมมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ประชาชนมีการศึกษาสูงขึ้น บ้านเมืองประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป

ในสมัยเด็ก ๆ ตอนนั้น ผมเรียนช่วงประมาณ ป.2-3 ก็เป็นคนที่ชอบรื้ออยากเห็น สนุกสนาน รำเรียงช่วงนั้นก็ยังไม่ค่อยจะเข้าใจความหมายของอาชีพครูว่ามันเป็นแบบไหน คิดแต่เพียงว่า เป็นคนที่ชอบถือไม้เรียวทางขวา แล้วทางซ้ายหยอหนังสือ 2-3 เล่ม ตอนนั้นก็ยังไม่รู้ประสีประสาอะไรเท่าไร พอเข้าห้องมาก็วางหนังสือบนโต๊ะ ก็บอกว่า "เอานักเรียนหยิบหนังสือขึ้นมา ท่องบทอาขยานที่อาจารย์ให้ท่องเร็ว" และก็ทำแบบนั้นทุกวัน ตอนนั้นผมก็ไม่เข้าใจว่าอาจารย์ให้ท่องทำไม ผมก็ท่องตามเพื่อไปโดยประเภทที่ว่าให้ท่องก็ท่อง ซึ่งในสมัยนั้นให้ไปต่อแถวท่องกันทีละคน ซึ่งเวลาท่องอยากให้ออกเลย ว่า ครู ตอนนั้นโหดมาก ซึ่งถ้าใครลายเซ็นไม่ถึง 7 ลายเซ็นต่อสัปดาห์ ต้องโดนลงโทษ และก็ปฏิบัติตามจนกระทั่งขึ้นชั้น ป.3 ตอนนั้นผมรู้สึกว่าเป็นเวลาที่เป็จุดเปลี่ยนที่สำคัญเกี่ยวกับชีวิตผม คือ แม่ผมส่งผมเข้าไปเรียนวิชาดนตรีไทยกับอาจารย์สอนดนตรีในตัวจังหวัด แรก ๆ ก็เรียนเครื่องดนตรีแรกก็คือ ซอด้วง โดยเรียนไปควบคู่กับการเรียนในวิชาหนังสือ โดยตอนนั้นโรงเรียนผมยังไม่มียังดนตรีไทย ทำให้ต้องไปเรียนทุกเย็นหลังเลิกเรียน และผมคิดว่าจะเรียนดนตรีเอาไว้เป็นความสามารถพิเศษ โดยที่ไม่ได้คิดจะมาเป็นครูทางด้านตรีเลย และในขณะนั้นผมก็มีความฝันว่าจะเป็นปลัดอำเภอ เนื่องจากเป็นคนทีเรียนวิชาสังคมศึกษาได้ดี และก็เรียนมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งจบ ป.6

พอหลังจากจบ ป.6 แล้ว ผมก็เตรียมตัวสอบเข้าโรงเรียนประจำอำเภอแห่งหนึ่ง ซึ่งในขณะนั้นมีการเปิดสอบความสามารถพิเศษ ผมก็ไปสอบเข้าโดยสอบความสามารถพิเศษทางด้านดนตรีไทยเข้าไป ปรากฏว่าผมสอบได้เข้าไปเรียนในโรงเรียนนี้ได้แล้ว แล้วได้เป็นักเรียนดนตรีไทยของโรงเรียน แต่ผมก็ยังไม่เลิกเรียนจากเดิมทีเรียนในตัวจังหวัด ผมก็ยังเรียนดนตรีอยู่เรื่อย ๆ ขณะนั้นผมมีอายุได้ประมาณ 13 ปี ชีวิตในช่วงนั้นเริ่มที่จะมีความคิดสองจิตสองใจว่าจะเรียนอะไรดี ซึ่งความคิดหนึ่งก็อยากจะทำเรียนสายกฎหมาย เพื่อที่จะไปเป็นปลัดอำเภอ อีกความคิดหนึ่งก็อยากจะทำเป็นัก

ดนตรี เพราะว่าตอนนั้นก็เริ่มที่จะชอบดนตรีแล้ว และสิ่งหนึ่งที่ทำให้เป็นจุดประกายให้ผมเริ่มเบนเข็มชีวิตจากเดิมที่เคยอยากจะเป็นปลัดอำเภอมาเป็นครูสอนดนตรีไทยก็คือ วันนั้น ผมบังเอิญได้ไปดูป้ายประกาศของทางโรงเรียนเกี่ยวกับการแนะนำการศึกษา ก็คือ ได้มีการเปิดรับสมัครนักเรียนระดับ ม.1 ม.4 เข้าเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ จังหวัดจันทบุรี ตอนนั้นผมเริ่มมองเห็นอนาคตว่า ถ้าสอบเข้าได้ผมก็จะมีโอกาสได้เป็นครูแน่นอน ผมก็ไปสมัครสอบที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ จ.จันทบุรี ทันที ซึ่งผลก็ปรากฏว่าผมสอบไม่ติด ตอนนั้นผมก็รู้สึกเสียใจมากพอสมควรที่ไม่สามารถสอบเข้าไปเรียนได้ ตอนนั้นผมเข้าใจว่าทำไมสอบไม่ติด และรู้สึกเพียงว่า ถ้าเราสอบไม่ติดก็ไม่รู้จะไปเรียนที่ไหน เนื่องจากไม่ได้รู้ว่าจะต้องหาโรงเรียนรอบรับไว้ ประกอบกับคิดอยู่เพียงอย่างเดียวว่า จะต้องสอบให้ได้ ผมจึงหยุดเรียนไป 1 ปีเต็ม เพื่อเตรียมสอบเข้านาฏศิลป์ให้ได้ และประกอบกับตอนนี้ผมอายุได้ 16 ปี จนกระทั่งถึงวันที่จะไปสอบครั้งนี้ผมเตรียมตัวมาเต็มที่เพื่อสอบให้ได้ แต่แล้วผมก็ต้องผิดหวังเป็นครั้งที่ 2 ผมสอบไม่ติด ผมจึงไม่พยายามอีก เนื่องจากเสียเวลาเรียนไปถึง 1 ปีเต็ม และผมคิดว่าคงจะไม่ได้เรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์อีกแล้ว ผมจึงกลับมาเรียนต่อ ม.4-5-6 ให้เต็มที่เพื่อทำเกรดให้ดี และเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย

พอหลังจากสอบไม่ติดแล้ว ผมก็ไปสมัครเข้าโรงเรียนประจำจังหวัด โดยใช้ความสามารถพิเศษเข้าเหมือนกับสมัยที่สอบเข้า ม.1 และก็เข้าได้ หลังจากนั้นผมก็ได้ตั้งใจเรียนและประกอบกับตั้งใจฝึกฝนวิชาดนตรีอย่างเต็มที่ เพื่อเตรียมเข้าศึกษา มหาวิทยาลัย โดยที่ในขณะนั้นผมไม่ได้คิดมาก่อนว่า ผมจะได้มาพบกับโครงการนี้

หลังจากที่ผมได้จบ ม.6 แล้ว ผมก็ได้ทำการสอบเอ็นทรานซ์ โดยสอบวิชาสามัญ วิชาดนตรี ทั้งปฏิบัติ และทฤษฎีดุริยางคศิลป์ ซึ่งครั้งนั้นผมก็ได้ยื่นชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประกอบกับผมมีความคิดที่จะเข้ามาเรียนที่นี้อยู่แล้ว เนื่องจากเป็นมหาวิทยาลัยที่ฝึกหัดครูมานานหลายปี และมีชื่อเสียงมากเกี่ยวกับการผลิตครู ผมจึงสมัครเข้าเรียนที่นี่ โดยเลือกที่นี้เป็นอันดับ 1 ซึ่งตอนนั้นได้สมัครในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ เพราะตอนแรกผมจะสอบเข้าในสาขาวิชาดุริยางคศาสตร์ศึกษา แต่ในปีนั้นปรากฏว่าไม่เปิดรับในสาขาดนตรีไทย ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมปีนั้นไม่เปิดสอบแต่ผมก็ยังคงอยากเป็นครูมาก และความคิด

คือ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เป็นครูดนตรีก็ตาม ก็ขอให้เป็นครูในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าผมก็ยังไม่สามารถสอบเอ็นทรานซ์ติดอีก ทั้ง 4 อันดับ รวมถึงอันดับ 1 ที่สมัครไว้ พลาดหมด ผมก็เริ่มเคืองแค้นแล้วแต่ผมก็ยังไม่สิ้นหวัง เมื่อหลังจากที่สอบไม่ติด ผมก็รู้ข่าวจากทางหนังสือพิมพ์ว่าเปิดสอบรับนักเรียนเข้าเป็นนักเรียนทุนครู การศึกษาขั้นพื้นฐาน ตอนนั้นผมรู้สึกดีใจมาก ผมจึงดูรายละเอียด ปรากฏว่า "ผู้ที่ จะตอบเข้าจะต้องมีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.75 ขึ้นไป ซึ่งเกรดเฉลี่ยผมก็ประมาณ 3.10 และตอนนั้นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้เปิดรับในสาขาดนตรี ซึ่งผมก็เตรียม มาสอบเหมือนเดิม ซึ่งปรากฏว่าครั้งนี้ผมสามารถทำสำเร็จ ได้เข้ามาเป็นนักเรียนทุน รัฐบาลที่เรียกกันว่า "ครูมิติใหม่" ทำให้ผมรู้สึกดีใจและภาคภูมิใจมาก และก็เข้าใจ แล้วว่า การที่เราจะเป็นครู นอกจากจะเสียสละแล้ว ยังต้องไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมา ซึ่งโครงการนี้มีระยะเวลาในการศึกษาประมาณ 5 ปี

หลังจากเข้ามาเรียนที่นี่แล้ว ผมก็ได้เรียนปี 1 ที่องค์รักษ์ ตามนโยบายของทาง อธิการบดี ซึ่งก็คือ ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ การเรียนในช่วงนั้นถือเป็นการ ทบทวนความรู้เดิมที่เราเคยเรียน มาตอนมัธยมปลาย ตอนนั้นผมไม่คาดคิดว่าจะต้อง มาเรียนพวกวิชาพื้นฐาน ทั้งประวัติศาสตร์ สังคม ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และไม่รู้ ด้วยว่าจะต้องมาลงวิชาที่เราไม่ถนัดเลยก็คือ วิชา Drawing หรือหลักการวาดเขียน เบื้องต้น ซึ่งก็คิดอยู่เหมือนกันว่า ผมจะเรียนดีหรือเปล่า แรกฝีมือในการวาดรูปก็ไม่ ค่อยจะเป็นสิบแปดเท่าไร พุดง่าย ๆ ก็คือ วาดคนไม่เป็นคน อะไรรูปเกาเหลา และ คิดว่าถ้าเป็นแบบนี้เกรดออกมากคงจะไม่สวยแน่ ๆ ผมจึงถามอาจารย์เพื่อขอคำ บริการว่าจะวาดอย่างไรให้ดูออกมาดี และผมก็ค่อย ๆ พัฒนาฝีมือขึ้นมาเรื่อย ๆ นอก จากเรียน Drawing แล้ว ผมยังเรียนวิชา Modern Dance วิชา FA101 ซึ่งแรก ๆ ก็ไม่ เข้าใจว่าจะเรียนไปทำไม และทำไมจะต้องมาให้คามหมายกับวิชานี้ด้วยก็ไม่เข้าใจ เหมือนกัน แต่ผมก็พยายามเรียนไปเรื่อย ๆ จนตอนหลังก็เริ่มเข้าใจแล้วว่า มันทำให้ เราถึงวิชาแขนงศิลปะมากขึ้น อันเป็นประโยชน์ในการที่เอาไปสอนเด็กต่อไป และ วิชาที่ในช่วงนั้นทุกคนในเอก รวมถึงผมก็หวังที่จะทำได้ก็คือ วิชาทักษะดนตรี 1 ซึ่ง ครั้งแรกผมปรับตัวมากพอสมควร ซึ่งถ้าพูดในภาษาดนตรี รูปแบบการเล่นดนตรี คนดนตรีเขาจะเรียกว่า ทางเพลงไม่เหมือนกับครูที่เรียนด้วย แรก ๆ ก็แทบอยากเมื่อ

หมายความว่าทำไมต้องมาต่อทางใหม่ด้วย แต่สุดท้ายผมก็เข้าใจ เพราะว่าถ้าเราได้ในหลายทางของครูแต่ละคน เราก็จะเป็นผู้ที่มีความสามารถสูงพอที่เราจะเลือกต่อทำนองไหน ให้เด็กที่มาเป็นลูกศิษย์ สามารถเล่นได้ง่าย และมีความไพเราะจนถึงระดับทำนอง และวิธีการเล่นที่ซับซ้อนขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดเวลาที่ได้ไปเรียนอยู่ที่องค์กรักษ์ เป็นช่วงเวลาที่ค่อนข้างจะต่อสู้ทั้งในการเรียนวิชาเอก และวิชาอื่น ๆ ที่เราไม่ถนัด ทั้งในสาขาทัศนศิลป์ และวิชาสามัญ ตลอด 2 เทอมที่ผ่านมาในปี 1 ถือเป็นช่วงเวลาแห่งการปรับตัวของทุกวิชาเลยทีเดียว จนกระทั่งถึงปลายปี ผมทำเกรดเฉลี่ยได้ประมาณ 2.90 ซึ่งผมก็พอใจ แม้ว่าจะเกรดจะไม่สวยมากแต่ก็ไม่ตกทุน ผมก็สบายใจ ซึ่งตอนนั้นถึงกับป่วยเลยทีเดียว

พอขึ้นปี 2 ช่วงนี้เป็นช่วงที่เหมือนกับว่าต้องปรับตัวอีกครั้งหนึ่ง เพราะว่าต้องเตรียมตัวบ้าง เข้าไปเรียนต่อที่ประสานมิตร และเริ่มที่จะเป็นช่วงที่เริ่มมีอุปสรรค ทั้งการที่จะต้องมาปรับตัวและเป็นช่วงที่ต้องพบกับวิชาที่ถือนานที่สุดก็คือ วิชาเศรษฐิก ชั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นวิชาที่ผมคิดว่าโหดที่สุดของปี 2 เลย ตอนนั้น ผมคิดเพียงอย่างเดียวว่า จะต้องทำให้ดีที่สุด แต่มันก็ไม่ได้หยุดเพียงเท่านั้น วิชาเอกก็แทบจะไม่มีโอกาสที่จะซ่อมเลย จนทำให้ในกลางภาคทำผลงานได้ย่ำแย่ และเป็นข้อบกพร่องอย่างใหญ่หลวง ทำให้ผมกลับมาคิดว่า เราควรแบ่งเวลาให้ดีกว่านี้ และเกรดเฉลี่ยออกมาได้ 3.10

หลังจากที่รู้ว่าเกรดเฉลี่ยได้เท่าไรแล้ว ผมก็กลับมาคิดว่า ผมจะทำอย่างไรดี และตอนนี้ผมก็กำลังเรียนปี 2 เทอม 2 อยู่ ผมก็จะพยายามทำเกรดให้สูงขึ้น และตลอด 1 ปี กับอีก 1 เทอมที่ผ่านมา ผมได้รับประสบการณ์อันมีค่าที่สุดในชีวิตก็คือ การได้ไปลงค่ายอาสาช่วยเด็กด้อยโอกาส ตามโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ในพื้นที่ จ.พิษณุโลก และ จ.อุตรดิตถ์ ทำให้ผมได้เรียนรู้ถึงชีวิตที่แสนแสบ จะกันดารในท้องที่ที่ห่างไกลความเจริญ และเป็นการฝึกให้เราเป็นคนที่ยอดทนต่อความยากลำบาก เพราะว่าถ้าเราไปสอนในท้องที่แห่งนี้ เราต้องมีความเสียสละ และอุทิศตน จากความที่เราเคยอยากอยู่แต่โรงเรียนดี ๆ ระดับประเทศ มีชื่อเสียง ที่เราอาจจะยังมองไม่เห็น ว่า เด็ก ๆ ที่เขาอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง เมืองที่เจริญ ว่าชีวิตเขายากลำบากเพียงใด ซึ่งถ้าเราย้อนกลับมามองดูตัวเราจะเห็นว่า เรานั้นโชคดีกว่าเด็กในแถบชนบทมาก

เพียงใด และเป็นสิ่งที่ผมได้คิดอย่างถ่องแท้แล้วว่า ชีวิตการเป็นครู มันเป็นเรื่องที่ผมอยาก
จะให้ทุกคนได้รับรู้ อาชีพที่ได้ขึ้นชื่อว่า เป็นแม่พิมพ์ของชาติ มันสำคัญอย่างไร

สิ่งต่างที่ผมได้กล่าวมานั้น มันอาจจะเป็นเพียงประสบการณ์ช่วงหนึ่งของชีวิต
ตลอด 1 ปี กับอีก 1 เทอมที่ผ่านมา มันได้ฝึกผมหลายอย่าง ทั้งความอดทนต่อความ
ยากลำบาก ความไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ความเพียรพยายาม รู้จักการแก้ไขปัญหา
เฉพาะหน้า และผมคิดว่า ความคิดของผู้ที่จะเป็นครู ควรจะมีความเมตตากรุณาต่อ
ลูกศิษย์ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และเสียสละเพื่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว อันเป็นสิ่งที่
เป็นคุณธรรมของผู้ที่จะเป็นครู

ความหวัง

มนุษย์มีสมองที่ใหญ่กว่าสัตว์ชนิดต่างๆ และถือว่าเป็นสัตว์ประเสริฐที่มีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องจนสมบูรณ์ที่สุดในปัจจุบัน มนุษย์มีข้อได้เปรียบสัตว์อื่นๆ ตรงที่มีความเก่ง ความฉลาด อยู่รวมกันเป็นสังคม มีวัฒนธรรมประเพณีที่สืบทอดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีบรรพบุรุษเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้นี้ไม่ว่าจะเป็นทางด้าน การประกอบอาชีพ การใช้ชีวิตหรือการปรับตัวอยู่ในสังคม

เมื่อมนุษย์ยังอยู่ในครรรภ์มารดา ซึ่งแน่นอนว่าคนที่เฝ้ารอเราลืมตามาดูโลกนั้นก็คือ บิดา มารดา และญาติๆ ที่จะคอยเฝ้ารอดูเราว่าเราจะออกมาครบ 32 ประการหรือไม่ ซึ่งมารดาของเราเอง จะเป็นผู้ดูแลบำรุงครรภ์ของตนเป็นอย่างดี เพราะว่าคุณของตนจะได้ออกมาเป็นมนุษย์ที่มีร่างกายแข็งแรงครบถ้วนสมบูรณ์ มนุษย์ทุกคนเกิดมาต้องมีความหวัง ซึ่งความหวังในที่นี้ก็คือ ความอยากได้ ความอยากเป็น และคนที่หวังในตัวเรามากที่สุดก็คือผู้ปกครอง ซึ่งความหวังของท่านคือ อยากให้ลูกหลานของท่านมีความรู้ มีกิจการที่ดี คนเราเนื่องจากเป็นปัจเจกชนฉะนั้นความหวังหรือความต้องการก็ย่อมมีแตกต่างกัน เช่น บางคนอยากเป็นหมอ บางคนอยากเป็นครู บางคนอยากเป็นทหาร บางคนอยากเป็นพยาบาล ฯลฯ สาเหตุของความแตกต่างอาจจะเป็นเพราะว่า สภาพแวดล้อม หรือภูมิหลังของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน เช่น คนที่อยากเป็นพยาบาลอาจจะอยากเป็นเพราะเห็นผู้ปกครองเป็น จะได้ดูแลผู้ปกครองเวลาท่านไม่สบาย เพื่อต้องการช่วยเหลือสังคม หรือประทับใจในงานด้านนี้ เป็นต้น

สำหรับสิ่งที่คุณปกครองหวังก็คือ อยากให้ได้รับราชการเนื่องจากพ่อเป็นพี่ชายคนโตเรียนหนังสือจบแค่ประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ก็ต้องออกมาทำงานช่วยพ่อและแม่เพื่อเลี้ยงครอบครัวและส่งน้องเรียนหนังสือจนน้องได้รับราชการกันทุกคน แต่ตัวพ่อเองกลับไม่ได้รับราชการเหมือนน้องๆ เมื่อถามพ่อว่าตอนเด็กๆ เคยหวังอยากจะเป็นอะไร ท่านก็ตอบว่าอยากเป็นครู แต่ท่านไม่มีโอกาสเพราะแต่ก่อนไม่มีทุนการศึกษาให้เหมือนทุกวันนี้ ก็เลยออกมาหางานทำ และพ่อเคยน้อยใจไหมที่ไม่ได้เรียนและได้รับราชการเหมือนน้องๆ ท่านก็ตอบว่า ก็มีบ้างแต่พ่อเป็นพี่ก็ต้องทำหน้าที่แทนพ่อและแม่ที่จะดูแลน้องๆ และพ่อก็ภูมิใจที่ทำงานส่งน้องจนได้ดีกันทุกคนและตัวพ่อเองก็ได้ประสบการณ์ทางการประกอบอาชีพ และตอนนี้เองพ่อก็มีความหวังอยากจะให้

ข้าพเจ้าได้รับโอกาสแบบนั้นบ้าง ส่วนอยากจะเป็นอะไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับตัวของข้าพเจ้าที่จะเป็นคนตัดสินใจที่จะเลือก ท่านจะไม่บังคับ และอาชีพที่ใฝ่ฝันมาตลอดคือ การได้รับราชการเป็นครู ซึ่งความคิดนี้มีมาตั้งแต่ตอนที่ศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา โดยมีคุณอาทั้งสอง ที่เป็นแรงบันดาลใจในอาชีพนี้ และเห็นความมีน้ำใจที่อาจารย์มีต่อลูกศิษย์ ช่วยเหลือลูกศิษย์ทุกครั้งเมื่อมีปัญหา

เมื่อได้สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา บิดามารดาและอาผู้หญิงก็ตกลงกันว่าจะให้ไปเรียนอยู่กับอาผู้หญิงในระดับมัธยมศึกษาเพราะคุณอาเห็นว่าบิดามารดาไม่ได้มีรายได้จะอะไรมากมายและอีกอย่างหนึ่งก็เป็นการตอบแทนบุญคุณท่าน ข้าพเจ้าประทับใจในตัวคุณอามาก ที่ได้ดีแล้วไม่ลืมตัวและตอบแทนผู้ที่มิพระคุณ

เมื่อได้มาอาศัยอยู่กับคุณอาซึ่งอยู่กับคนละอำเภอกับบิดามารดา แต่จังหวัดเดียวกันบางครั้งก็มีทะเลาะกันบ้าง เนื่องจากว่าเรายังเด็กไม่รู้ว่าผู้ใหญ่เป็นห่วง แต่พออยู่ด้วยกันนานๆ ก็เข้าใจกันและรักกัน เหมือนเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวและคุณอาทั้งสองก็เปรียบเสมือนบิดามารดาคนที่สอง ลูกของอาก็เหมือนน้องจริง ๆ พวกเขาสนิทกันมากมีอะไรก็ช่วยเหลือกัน และเมื่อได้มาศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ก็ตั้งใจเรียน ศึกษาหาความรู้ เวลาเรียนก็ตั้งใจเรียน เวลาเที่ยวก็เที่ยวให้สนุก แต่การเที่ยวไม่เคยทำให้เสียการเรียนแต่อย่างใด เพราะคิดเสมอว่า การเรียนหนังสือคืออาชีพหนึ่งที่จะต้องรับผิดชอบและทำให้ดีที่สุด ผลที่ได้ก็คือสอบได้ติดอันดับที่ 1-10 ของสายทุกครั้ง (แต่ละสายมีทั้งหมด 6 ห้อง) พอถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ข้าพเจ้าก็เริ่มเตรียมตัวอ่านหนังสือจนสอบได้โควตาคณะเทคโนโลยีการอาหารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาและคณะนิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งข้าพเจ้าก็สนใจที่จะเลือกเรียนคณะเทคโนโลยีการอาหารและไม่ได้คิดเรื่องอยากเป็นครูเลยในขณะนั้นเพราะเรียนทางด้านนี้จบออกมาแหล่งงานค่อนข้างมีเยอะ เป็นเหตุให้เลิกสนใจที่จะอ่านหนังสือเตรียมสอบรอบ 2 หันมาเที่ยวเพราะแน่ใจแล้วว่าตนเองได้ก็เรียนแล้ว แต่พอคุณอาไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏก็ได้เห็นประกาศรับสมัครสอบคัดเลือก ในโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน (กศ.บ.5 ปี) ก็เลยเข้าไปสมัครมาให้สมัครสอบเพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าอยากเป็นครู ข้าพเจ้าก็ทำตามที่ท่านต้องการแต่ไม่ได้หวังอะไรมากเพราะเอกที่จะเรียนทั่วประเทศรับแค่ 10 คน (มีหวังเล็กๆ) แต่ก็จะทำให้ดีที่สุด และเมื่อประกาศผลสอบดีใจมาก เมื่อมีชื่อในการประกาศผลสอบครั้งนี้และได้มหาลัยที่มีชื่อเสียงของ

ประเทศก็คือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บิดามารดาและคุณอาตี๋ใจมากที่เห็นว่ สอบได้ มีทุนเรียนฟรี และจบมามีอาชีพที่แน่นอน พร้อมกับบอกว่ “ส่งมาถูกทาง แล้วขึ้นอยู่กับว่เราจะเดินต่อไปอย่างไร”

เมื่อได้เข้ามารายงานตัวและมาศึกษายังมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาศิลปการแสดงศึกษา โดย ปี 1 ทางมหาวิทยาลัยได้จัดให้ ทุกคนทุกคนไปเรียนที่ อ. องค์รักษ์ จ. นครนายก ซึ่งมีหอพักจัดให้และเพื่อนๆ ต่างคณะต้องอยู่ด้วยกันและแต่ละห้องอยู่กันไม่เกิน 5 คน การที่ได้มาอยู่หอพักทำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักเพื่อนๆ ต่างคณะมากขึ้นรู้ว่การเรียนการสอนของแต่ละเอกเป็นอย่างไรซึ่งจะดูถูกกันไม่ได้ว่เอกไหนคือคนเก่งเอกไหนคือคนไม่เก่ง เพราะคนเรากว่ความถนัดและความชอบไม่เหมือนกัน เพื่อนๆ ในเอกเดียวกันเองมีถึง 28 คน แบ่งเป็นสาขาทัศนศิลป์ศึกษา 8 คน สาขาดุริยางค์ศึกษา 10 คน และสาขาศิลปการแสดงศึกษา 10 คน เวลาม้งานหรือช่วงสอบก็จะนัดเพื่อนมานั่งปรึกษากันหรือเพื่อมาติวข้อสอบโดยคนที่เข้าใจในรายวิชาต่างๆ ได้ติวจะเป็นคนที่มาสอนและติวให้เพื่อนๆ พวกเรา 28 คนรักและสามัคคีกันมากทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะพวกเราไม่มีรุ่นพี่มาดูแล เพราะเราเป็นรุ่นแรกไม่มีพี่ก็จะมีแต่ อาจารย์ยดวงศ์จิต หรือครูเป้ ที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่แสนดีสอนให้เรารักและสามัคคีกันเพราะพวกเราмаกกัน คนละที่คนละจังหวัดต้องดูแลกันและช่วยเหลือกัน ครูเป้เองจะแนะนำ และสั่งสอนทุกอย่างไม่ว่จะเป็นเรื่องการดูคู่มือในการเรียน การวางตัวในสถานศึกษา และทุกวันนี้ครูเป้เองยังเป็นทีปรึกษาอยู่และคงจะเป็นต่อไปจนพวกเราจบการศึกษาเพราะท่านเป็นคนทีเข้าใจพวกเรา 28 คนดีทีสุด พอจบปี 1 ขึ้นปี 2 ก็ต้องได้ย้ายมาเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งพวกเราไม่รู้จักรุ่นพี่คนไหนเลย และพวกพี่ๆ เองก็ไม่ว่รู้จักว่พวกเราเป็นใครอยู่เอกไหน แต่ทางคณะศิลปกรรมศาสตร์ ก็พยายามทีจะทำให้รู้จักพวกเราโดยพยายามจัดกิจกรรมให้รุ่นพี่และกลุ่มพวกเราได้รู้จักกัน คือ การออกอาสาค่ายพัฒนา ซึ่งทำให้พวกเราได้รู้จักพี่มากขึ้นทางฝ่ายอาจารย์นาฏศิลป์ก็แนะนำให้พวกเรารู้จักพี่ๆ ในเอกนาฏศิลป์และได้ทำการแสดงร่วมกับพี่ๆ นาฏศิลป์ ทุกวันนี้พวกเรามีพี่ๆ มากขึ้นมีทุกสาขาวิชาไม่ว่จะเป็น ทัศนศิลป์ จินตทัศน์ การแสดง ออกแบบ ฯลฯ และพวกเราในฐานะน้องก็จะทำให้ดีที่สุด

พวกเราเป็นกลุ่มที่อาจารย์ชมว่า เรียบร้อย รับผิดชอบหน้าที่ได้ดี ชยัน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าพวกเราเองต้องเรียนให้ได้เกรดอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 2.75 ถ้าไม่ถึงก็ต้องตกทุนและใช้ทุนคืนเป็น 2 เท่าของทุนเดิม และอาจารย์ในคณะเองก็คงหวังในตัวพวกเรามากกว่าถ้าจบไปแล้วจะมีศักยภาพที่ดีและมีคุณภาพ

สำหรับประสบการณ์ที่ได้จากการมาศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตลอดระยะ 2 ปี ได้เรียนรู้ถึงการคบเพื่อน การวางตัวและประพฤติตัวในสังคมเมือง การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับคนอื่น ๆ และการศึกษาที่ต้องศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเอง อาจารย์หรือใครจะหามาให้เราฝ่ายเดียวไม่ได้ ซึ่งจะแตกต่างจากมัธยมที่อาจารย์จะเป็นคนมาให้ ลูกศิษย์มีหน้าที่นั่งเรียนอย่างเดียว แต่พอได้มาศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย ตัวเราเองต้องเป็นคนค้นหาความรู้ โดยมีอาจารย์เป็นผู้แนะนำ เพราะนี่คือความรู้ที่จะติดตัวเราตลอดไป เพราะว่าเราได้เป็นคนลงมือกระทำเองเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของเราเองและเราก็จะสามารถถ่ายทอดความรู้ที่ได้มาเป็นอย่างดีความสำเร็จนั้นไม่ได้มาง่าย ๆ ต้องมีอุปสรรคและปัญหาที่จะมาให้เราแก้ไขขึ้นอยู่กับตัวเราว่าเรามีความอดทน ชยัน มากน้อยเพียงใด มีบางคนที่ยอมแพ้แก่อุปสรรคต่างๆ ที่ยังไม่ลองแก้ไขมันดู จนต้องมาหมดอนาคตกับปัญหานั้นๆ ถ้าเราแก้ปัญหาคนเดียวไม่ได้เราก็ควรปรึกษาท่านผู้รู้หรือคนที่มึประสบการณ์มากกว่าเรา เพราะว่าท่านอาจจะช่วยเราแก้ไขปัญหาได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าทุกคนต่างมีความหวังไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครองที่หวังในตัวบุตรว่าเมื่อเรียนจบแล้วต้องมีงานทำ เลี้ยงดูแลท่านเวลาไม่สบาย อาจารย์ที่หวังในตัวลูกศิษย์อยากให้ลูกศิษย์ได้ดี แล้วกลับมาพัฒนาบ้านเกิดของตน และตัวเราเองที่หวังจะจบไปแล้วมีงานทำมีการงานที่ดี ทุกคนเมื่อเกิดมาย่อมมีความหวังและต้องทำความหวังของตนให้สำเร็จเมื่อเราประสบความสำเร็จผู้ปกครองและอาจารย์ก็จะภาคภูมิใจ และดีใจกับความสำเร็จของเรา สำหรับตัวข้าพเจ้าเองจะตั้งใจเรียนเพื่อตามหาความหวังให้เจอ เมื่อจบแล้วจะได้มีงานทำ ทดแทนคุณของบิดามารดา เพื่อแสดงความกตัญญูต่อท่าน

"คนเรามีสิทธิ์ที่จะหวังและทำตามความหวังให้สำเร็จ แล้วคุณเริ่มทำตามความหวังของคุณหรือยัง"

จิตสำนึก...แห่งความเป็นครู

หลายคนอาจสงสัยว่าเราเกิดมาเพื่อทำสิ่งใดหนอ หลายคนไม่เข้าใจในหน้าที่นี้ฉันทำไปทำไม หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไปตามเวลาและการหมุนของโลกไม่มีวันพักเสียที ไม่มีใครล่วงรู้อนาคตว่าจะเป็นอย่างไรร คำตอบจากหลายๆคำถาม จึงไม่สามารถตอบได้ ว่ามันจะเป็นอย่างไร บางสิ่งยังคงค้นหา ตามหามัน ลงมือทำมัน แต่ไม่ได้อะไรกลับมา แล้วสิ่งใดเล่าที่ข้าพเจ้าเฝ้าตามหาอยู่ทุกวัน ทุกเวลา เพื่อชีวิตในวันข้างหน้าของข้าพเจ้า พวกเรามาช่วยกันค้นหาพร้อมๆกับข้าพเจ้าดีกว่า.....

ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่เป็นนักล่าฝัน และเหมือนกับใครหลายๆคนที่กำลังตามหาอยู่เช่นกัน เปรียบเสมือนกับว่าข้าพเจ้าเริ่มก้าวเท้ายาวๆของข้าพเจ้า ลงเรือลำหนึ่ง แล้วพยายามไปให้ถึงฝั่งที่ๆจะไป ในระหว่างทางนั้นแน่หละ ต้องพบกับสิ่งที่ไม่คาดฝัน หรือบางคนคาดฝันไว้แต่รู้ว่าไม่ใช่แล้ว และหันกลับหลังไปเริ่มต้นใหม่ก็ยังไม่สาย ทุกสิ่งทุกอย่างจะผ่านพ้นไปได้ด้วยการกระทำของเราที่จะนำทางไป จะถึงจุดมุ่งหมายเมื่อไหร่ เมื่อถึงจุดนี้ข้าพเจ้าได้นั่งอยู่ในเรือและกำลังศึกษาวิถีพายเรือให้ถึงจุดหมายให้จงได้ จิตใจเป็นสิ่งสำคัญเมื่อเราไม่กล้าพอเรือก็ไม่ไปสักที เราต้องกล้าที่จะพายเพื่อสิ่งที่เราฝันเป็นจริงหลายคนทิ้งความฝันแต่ไม่ใช่กับข้าพเจ้าแน่นอน แต่ข้าพเจ้าเองก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าอนาคตในวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร การพายเรือของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ก็เหมือนกับจิตใจคนเราที่ไม่เหมือนกัน เราไม่เลือกทำเหมือนกัน ต่างคนต่างมีวิถีชีวิตต่างกันออกไป และสิ่งที่ข้าพเจ้าเลือกก็ไม่เหมือนกับเพื่อนเมื่อตอนที่เรายุกันว่า จบแล้วไปต่อที่เดียวกันจะได้อยู่ด้วยกัน แต่ปัจจุบันนั้นไม่ใช่เสียแล้ว ต่างคนต่างแยกย้ายไปตามทางที่ตัวเองเลือกเดิน ข้าพเจ้าเลือกกล้าที่นำไปสู่ความเป็นครู และตอนนี้กำลังลุลอยล้าอยู่ต้นทางยังเหลืออีกค่อนทางจะไปถึงฝั่ง

บางครั้งข้าพเจ้านั่งมองออกไปนอกเรือเพื่อดูเรือลำอื่น ก็พบว่าในแต่ละลำทำเทียมกันไม่มีใครพายเก่งกว่าใครเพียงแต่ชนิดและหน้าที่ของเรือลำนั้นแตกต่างกันออกไป เราไม่สามารถเอามาเปรียบกันได้เพราะทุกลำต้องใช้ความรู้ในการพายเรือเมื่อเจอสิ่งแวดลอมรอบเรือ ไม่ว่าจะพาย อุทกศาสตร์ที่หนาว ร้อน ฝนตก ความตื้นลึกของทะเล อะไรก็ตามที่มากกระทบเรือ เรือแต่ละลำก็จะมีวิธีจัดการที่แตกต่างกันออกไป บางครั้งเรือทำให้ข้าพเจ้าเมื่อนายเมื่อต้องอยู่บนเรือเป็นเวลานานๆโดยไม่ได้ขึ้น

ฝั่งกลับบ้าน ไปหาครอบครัว จากที่เคยอยู่ด้วยกันมาตลอด แล้ววันหนึ่งต้องจากมา มันน่าใจหายเมื่อนึกถึงความอบอุ่น ความรัก ความห่วงใย สิ่งต่างๆ เหล่านั้นมันทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อนึกถึงแล้วล้มความน่าเบื่อหน่ายไปได้ และให้กำลังใจตัวเองว่าสักวันเราจะกลับไปอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีก ที่จากมาก็เพื่อความเจริญก้าวหน้าของตัวเอง ภายในเรื่องมีสิ่งที่ย้ำพเจ้าไม่เคยพบและข้าพเจ้าเริ่มศึกษามัน อย่างแรกที่ข้าพเจ้าพบคือมิตรภาพที่อยู่ร่วมกันเมื่อได้ลงเรือลำเดียวกัน เรามีด้วยกัน 28 คน มีความถนัดติดตัวมา 3 อย่าง ในแต่ละกลุ่มโดยมี 3 กลุ่ม ซึ่งข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในความถนัดทางทัศนศิลป์ ส่วนอีก 2 คือ การแสดงและดนตรี พวกเรามาอยู่ด้วยกันจึงต้องแบ่งปันประสบการณ์และแลกเปลี่ยนความรู้เพื่อช่วยกันพายเรือให้ถึงพร้อมๆ กัน พวกเรามีข้อผูกมัดที่เราต้องปฏิบัติตามและทำให้ดีที่สุด ข้าพเจ้ายึดหลักว่าแม้สิ่งเล็กน้อยเราก็ไม่ควรมองข้ามเพราะสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้จะนำเราไปสู่ความสำเร็จในวันข้างหน้า ทุกวันข้าพเจ้าทำอย่างตั้งใจ

ตอนนี้อากาศเริ่มหนาว แต่เรือก็ยังไม่หยุดไป เหมือนกับเพื่อนล้าอื่นๆ เช่นกัน ปัจจุบันเรือข้าพเจ้าออกเรือมาได้ 2 ปีแล้วจากพ.ศ. 2547 ช่วงนี้เป็นช่วงเดือนธันวาคมซึ่งเข้าหน้าหนาวแล้ว วิธีพายเรือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าต้องมีจิตสำนึกแห่งวิธีพายเรือ นั่นก็คือ "การเป็นครู" การจะเป็นครูที่ดีได้นั้นไม่ใช่แค่มีความรู้ที่จะสอนศิษย์เท่านั้น ต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ รวมอยู่ด้วยถึงจะเรียกว่าครูได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ต่อไปต้องเป็นครูเช่นกันจึงต้องมีทัศนคติต่อครู เพื่อเป็นพื้นฐานและปลูกฝังจิตดีเป็นนิสัย และนี่ก็เป็นจุดเริ่มต้นของโครงการ "ครู 5 ปี"

จิตสำนึกแรกต้องมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ ซึ่งเรือแต่ละลำต้องแบ่งหน้าที่และต้องรู้ตัวเองว่ามีหน้าที่อะไร ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าคือ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อจบแล้วมีคุณภาพพอที่จะสอนผู้อื่นได้ มีความรู้ มีคุณธรรม มีจรรยาบรรณ ในอาชีพ อาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีหน้ามีตาในสังคม ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อรัฐบาลให้ทุนมาเรียน เราต้องทำตัวให้สมกับสิ่งที่ได้รับ และอาชีพในอนาคตที่เป็นแม่พิมพ์ของชาติเพื่อพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า

ต้องเคารพกติกา ข้อตกลง ของสังคมและเคารพสิทธิ์ของผู้อื่น ไม่ว่าจะสังคมไหนๆ ต้องมีกฎหมายไว้ควบคุมไม่เช่นนั้นอะไรจะเกิดขึ้นบ้างท่านลองนึกภาพดู

จะอาชีพไหนก็แล้วแต่ต้องมีข้อตกลงร่วมกันไม่อย่างนั้นจะไม่มีใครฟังใครเพราะต่างคนก็ยึดตัวเองเป็นหลัก ซึ่งการเป็นครูนั้นคือการสอนผู้อื่นให้ดี มีความรู้ ต้องมีกติกา กำหนดเช่นกัน เช่น แต่งกายให้ถูกระเบียบ เวลาเข้าเรียน ทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว อยู่ที่ว่าจะมีจิตสำนึกมากน้อยแค่ไหน สิทธิของแต่ละคนนั้นมีอยู่เราทุกคนต้องเคารพ ในสิทธินั้น อย่างมีชาวออกมาว่าครูก็มีอบประทุ้งเรื่องย้ายสังกัดให้ไปขึ้นกับ อบต. จนมีข่าวมาเรื่อยๆ นั้นแสดงให้เห็น ว่าเหล่าครูนั้นกำลังใช้สิทธิของตัวเอง นี่ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่รอการแก้ไขอยู่ การตัดสินใจของผู้อื่นเราควรเคารพและฟังการตัดสินใจของผู้อื่น

ความรักถิ่น รักศิลปวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเป็นไทย เรื่องเหล่านี้มีความสำคัญเพราะอยู่กับเราตั้งแต่เกิด การเป็นครูเราควรรักในสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามีความรู้ดีแล้วก็ดันตัวเองไปอยู่ในที่ๆ สุขสบายโดยไม่ได้เห็นกลับไปมองถิ่นเกิดของตัวเองเลยว่าเป็นอย่างไร ถิ่นที่เราอยู่ดีอยู่แล้วก็ทำให้ดีกว่าเดิม แต่เมื่อได้ถิ่นที่เราอยู่รอการแก้ไข รอการพัฒนาอยู่ พวกเราสมควรที่จะกลับไปเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาถิ่นให้ดีขึ้น เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกเราทำได้ การเป็นครูเป็นการช่วยอีกทางหนึ่งที่สามารถปลูกฝังเยาวชนให้พัฒนาตัวเองเพื่อสังคมที่ดี เมื่อเรามีผู้ปลูกฝังที่ดียอมเป็นรากฐานที่ดีต่อไปในวันข้างหน้า ศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ข้าพเจ้ากลัวว่าถ้าเราไม่สืบถอดต่อไป จะสูญหายไปและระบบสังคมจะล้มเหลวเพราะศิลปวัฒนธรรมที่มีอยู่ กำลังถูกทำลาย ในเรื่องนี้จะเห็นได้จากผู้คนเป็นปัจเจกชนมากขึ้นหรือหัวสมัยใหม่ จากที่เป็นอยู่เดิมเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากที่เคยเห็นเด็กเคารพผู้ใหญ่หรือเคารพครูบาอาจารย์ แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนไปมาก ไม่ค่อยเห็นการไหว้ที่ตั้งใจด้วยความศรัทธาในตัวผู้ที่เราเคารพ เหมือนการไหว้แบบขอไปที หรือไม่เดินผ่านไปเลย พวกเราควรที่จะปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ให้แก่อนุชน

การที่เรากลับไปบ้านตัวเองเพื่อไปพัฒนานั้นไม่ใช่ที่ว่า ไปเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่เดิม แต่ไปส่งเสริมให้ดีขึ้นในสิ่งที่ขาดหายไป เยาวชนทุกคนไม่สามารถที่จะแสวงหาความรู้ได้ถ้าพวกเขาไม่มีผู้สอนไปสอน หรือเยาวชนเหล่านั้นไม่สามารถเข้าไปหาความรู้ที่อยู่ไกลแสนไกลจากถิ่นที่เขากอยู่ จากสภาพที่ข้าพเจ้าได้ไปสัมผัสมาจากการจัดกิจกรรมของโครงการครู5ปี ข้าพเจ้ารู้เลยว่ามันลำบากมากกับการเดินทางเข้ามา

เรียนในตัวเมืองของเด็กชายชอบ ที่อยู่ไกลจากตัวเมือง เขาไม่สามารถจะออกมาเผชิญโลกกว้างได้เพียงตัวคนเดียวเพราะครอบครัวของเขาอยู่ที่นั่นมานานมาก จึงต้องมีผู้ให้ความรู้ยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าเห็นสมควรว่าอาชีพครูเป็นผู้ให้ความรู้ เมื่อที่ใดขาดแคลนบุคลากรก็สมควรแล้วที่จะไป ออย่าล้งเลหรือบายเบียง เพราะเราเป็นครู

ใช้ทรัพยากรประหยัดและคุ้มค่า ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการเป็นครูที่ว่าเราเป็นผู้สอนต้องปลูกฝังให้เยาวชนมีความประหยัด เพื่อประเทศชาติ ลองคิดดูซิว่าถ้าไม่ประหยัดแล้วจะเหลือหรือ ในปัจจุบันมีแต่จะลดน้อยลง ข้าพเจ้าได้ทุนมาต้องคิดแล้วว่าส่วนไหนใช้อะไรบ้างเพื่อเป็นสัดส่วนที่แน่นอน ไม่อย่างนั้นมิเท่าไรก็ไม่พอ จึงควรมีจิตสำนึกตรงนี้ด้วย

สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้มาจากเรือลำนี้ ตลอด2ปีที่ผ่านมากับการได้มาอยู่ ได้มาเรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเข้าค่ายโดยมีการจัดกิจกรรม สิ่งที่ได้รับจากการไปจัดกิจกรรมนั้นช่วยให้มีมุมมองใหม่ๆเพิ่มขึ้น จากที่ไม่เคยไปตามชายขอบ ก็ได้ไป ได้เห็นวิถีชีวิตที่พวกเขาอยู่ แตกต่างกับเราอย่างสิ้นเชิงจากที่เรามีแสงสีมากมาย มีเทคโนโลยีใช้ แต่พวกเขาเหล่านั้นกลับตรงกันข้าม ไม่รู้จักด้วยซ้ำว่ากรุงเทพคืออะไร ตามเขาว่าต้องการอะไร เขาบอกว่าต้องการงานทำ บางคนบอกอย่างใสซื่อว่า หนูอยากเป็นครู นั่นเป็นอาชีพที่พวกเขาอยากเป็นในหลายๆคน เพราะพวกเขาได้มีความรู้ได้ก็เพราะครู ก็เหมือนกับข้าพเจ้าที่ตอนเด็ก อยากเป็นครูเพราะนอกจากเราอยู่กับครอบครัวแล้ว เราก็ไปเรียนได้พบครูที่สอนให้เรามีความรู้ เป็นคนดี มีระเบียบวินัย จึงมีความฝันที่จะเป็นอย่างครู นี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่พวกเขาอยากเป็นครูเพราะเขาไม่สามารถจะสัมผัสห่มอ พยาบาล ทนายความ วิศวกร ฯลฯ เหมือนกับเด็กในตัวเมือง

จากจิตสำนึกที่เห็นครูของเราสอนเรา จึงเกิดเป็นความฝันที่จะเป็นอย่างครูแล้วบัดนี้ ข้าพเจ้าได้มาเรียนครู สมดังฝัน โครงการนี้ครั้งแรกข้าพเจ้าเข้าใจว่า เรียนทางศิลปะอย่างเดียว แต่ความเป็นจริงไม่ใช่ ข้าพเจ้าต้องเรียนทั้งหมดใน3เอก จะมากน้อยต่างกันไป นี่เป็นเรื่องที่ดี ข้าพเจ้าได้กำไรเสียด้วยซ้ำที่ได้เรียนวิชาที่ไม่เคยเรียนทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ เรือลำนี้ยังไปต่อเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ต่างๆ เพื่อไปถ่ายทอดต่อไป โดยมีการปลูกฝัง สิ่งสมควรรู้จากครูของข้าพเจ้า ด้วยจิตสำนึกที่ดี

ต้นกล้า

"ทุกสิ่งทุกอย่างมีคุณค่าในตัวของมันเอง อยู่ที่ว่าเราจะมองเห็นมันแค่ไหน"

โลกมนุษย์ของเรานั้นได้สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ และพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อการอยู่รอดได้ในโลกที่สับสนวุ่นวายอันเกิดจากความเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการของสังคม สิ่งหนึ่งที่ธรรมชาติได้สร้างสรรค์มาอย่างวิเศษ เสมือนเป็นการบอกความนัยอะไรบางอย่างแก่มนุษย์นั่นก็คือ "ต้นกล้า" ซึ่งเป็นหน่ออ่อนของต้นไม้ต้นเล็กๆที่เพิ่งงอกออกจากเมล็ด บางคนอาจมองต้นกล้าเป็นเพียงต้นไม้ต้นเล็กๆที่ไม่ได้มีความสำคัญอะไร ซึ่งตอนแรกผมก็ได้เห็นในสิ่งที่คนอื่นฯเห็นเหมือนกัน แต่เมื่อผมลองมองดู ลองคิด ลองสนใจในการเจริญเติบโตของต้นกล้าแล้วผมกลับมองเห็นสิ่งที่ลงตัวกับมันเหมาะสมกับมันที่พร้อมจะเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่สักวันหนึ่งซึ่งสิ่งเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่อยู่ในตัวของมันเองแล้วทั้งสิ้น

"ต้นกล้า" ต้นไม้ต้นเล็กๆต้นหนึ่งถ้ามองตามทางกายวิภาคของมันแล้ว มันก็คือต้นไม้ต้นเล็กๆที่มีรากยังอ่อน มีลำต้นเล็กเรียวแล้วก็ตรง และใบเพียง 2-3 ใบและก็ยังมีความเล็ก ถ้าเพียงมองอย่างผิวเผินแล้วในสิ่งที่มันมีอยู่ในขณะนั้นนั้นยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้ด้วยประการทั้งปวง แต่เปล่าเลยมันกลับใช้สิ่งที่มันมีเหล่านั้นมาช่วยเสริมสร้างตัวเองให้แข็งแกร่งขึ้นได้อย่างรวดเร็วซึ่งผมจะไม่แปลกใจเลยที่เห็นต้นกล้าต้นเล็กๆในวันนั้นแล้วอีก 1-2อาทิตย์มันจะเติบโตขึ้นมากมีรากที่แข็งแรง ลำต้นที่ใหญ่ มีใบที่มากขึ้น และก็เริ่มที่จะมีกิ่งก้านสาขาเป็นของตัวเองแล้ว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถ้าเราได้เคยเรียนรู้ว่าเบื้องต้นมาบ้างก็พอที่จะเข้าใจในความเป็นกล้าในขณะนั้น ถ้าเราวิเคราะห์ส่วนของต้นกล้าที่มีส่วนประกอบหลักอยู่ตามส่วนนั้นก็คือ ราก ลำต้น ใบ แล้วก็ใช้มุมมองในแง่ดีของมนุษย์ดูในความเป็นไปของมันก็จะพบกับปรัชญาชีวิตดีๆที่เกิดจากธรรมชาติ

ราก ที่ยังอ่อนแอและยังไม่ชอบไซ่ไปยึดเกาะกับดินเพื่อให้สามารถเห็นยวรั้งตัวเองเพื่อปลอดภัยจากภัยธรรมชาติทั้งปวง แต่สิ่งที่มันมีอยู่ในตอนนี้ในมุมมองของผม

ผมกลับเห็นว่ามันเป็นความตั้งใจของธรรมชาติที่สร้างให้เป็นเช่นนั้นก็เพื่อที่จะสามารถขนย้ายปลูกถ่ายใหม่ในแหล่งที่ดีกว่า คุณสมบัติบุรณกว่าเพื่อที่จะสามารถหาแร่ธาตุได้มากกว่าหาหน้าที่เยอะกว่าเพื่อการเติบโตที่สมบูรณ์ แข็งแรงของมันต่อไป

ลำต้น ที่เล็กเรียวแล้วก็ตรงก็เพื่อการลำเลียงแร่ธาตุและน้ำได้อย่างดีและรวดเร็ว ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการลำเลียงแร่ธาตุและน้ำเหล่านั้นไปประกอบอาหารได้อย่างดี

ใบ ที่มีเพียง 2-3 ใบและยังมีขนาดเล็กแต่สิ่งที่มีมันมีอยู่ก็กลับจำเป็นอย่างยิ่งต่อต้นกล้าในการประกอบอาหารเพื่อเลี้ยงตัวเองอย่างดี นั่นก็เพราะพืชเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวที่หาอาหาร ด้วยการสังเคราะห์ด้วยแสง เพราะพืชนั้นจำเป็นต้องใช้แสงเป็นตัวทำปฏิกิริยาแล้วก็ได้ผลสำเร็จออกมาเป็นอาหารของมันเองทั้งสิ้น และเพื่อการสร้างอาหารอย่างเพียงพอจึงจำเป็นต้องมีใบที่เล็กเพื่อลดการคายน้ำของปากใบ

ทุกสิ่งที่ต้นกล้ามีในตอนนี้นี้ล้วนแล้วแต่ช่วยส่งเสริมในตัวมันเองทั้ง ราก ลำต้น และใบต่างทำหน้าที่ของมันช่วยเกื้อหนุนกันเพื่อการเติบโตใหญ่ของตัวมันเอง ผมรู้สึกว่ามันไม่ได้รู้สึกน้อยใจกับสิ่งที่มันมีอยู่แต่มันเรียนรู้และยอมรับในตัวมันเอง เหมือนเป็นการทดสอบของธรรมชาติว่าสมควรที่จะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ต่อไปได้หรือไม่ จากต้นกล้าต้นเล็กๆจะสามารถเติบโตใหญ่และแข็งแรงได้เพียงใดนั่นก็ขึ้นอยู่กับ ความสามารถและความเข้มแข็งของตัวมันเอง อาจเจอลมเจอแสงแดดและฝนที่รุนแรงบ้าง แต่ถ้าเราอยู่ในสภาพที่พร้อมที่จะสู้กับมัน และเติบโตอย่างรวดเร็วด้วย ตัวของมันเองไปพร้อมกับสภาพที่ดีบ้าง ร้ายบ้าง แต่ไม่ว่าจะอย่างไรถ้าเราสามารถเอาชนะมันไปได้ เราก็จะเติบโตใหญ่และเป็นต้นไม้ที่แข็งแรงพอที่จะสามารถที่จะให้กับสิ่งอื่นๆต่อไปได้อย่างภาคภูมิใจ

จากต้นกล้าต้นเล็กๆกลับให้มุมมองชีวิตที่ยิ่งใหญ่เพียงนี้ ผมรู้สึกว่ามันช่างเก่งกล้าสมกับชื่อ "ต้นกล้า" ของมันจริงๆ ผมคิดว่ามุมมองชีวิตอันนี้จากต้นกล้า มันช่างเหมาะกับโอกาสที่ผมได้ รับและเวลาของผมตอนนี้ อย่างยิ่งเพราะตอนนี้ผมอยู่ในโครงการครุพันธ์ใหม่หรือไม่ว่าจะเป็นครุมิติใหม่ อย่างไรก็ตามก็ทั้งสองคำนี้ก็มีความหมายและเจตนารมณ์ไปในทางเดียวกันนั่นก็คือ "ความเป็นครู" นั่นเอง ผมก็เริ่มที่จะเป็นดัง

ต้นกล้า ไม่ให้สิ่งรอบตัวต้องมาจุดรั้งการเจริญเติบโตผมจำเป็นที่จะต้องรีบพัฒนาตัวเองเพื่อให้ทันต่อโลก เรียนรู้และยอมรับกับสิ่งที่มีและสิ่งที่เป็นอยู่ เข้าใจมันและก้าวไปกับมันให้ทันโลกในปัจจุบันนี้ เพราะถ้าผมหยุดก็เท่ากับว่าผมจะต้องถูกทิ้งให้ห่างออกไป ทุกที่ ทุกที่ และสังคมโลกยุคนี้มีสิ่งช่วยมากมายให้เราเหล่าปุถุชนคนธรรมดาที่ยังมีความอยากในโลกอยู่นั้น ออกนอกกลุ่มนอกรทางก้าวข้ามคำว่าถูกต้องของการเป็นนิสิตอยู่มาก ดังนั้นแล้วผมจึงต้องปรับตัว และได้ตบสิ่งช่วย ด้วยความรู้ อย่างมีสติและพร้อมที่จะสู้ต่อไป โดยคงสภาพความมั่นคงของจิตใจและองค์ความรู้ต่างๆที่สะสมและเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ จนจบหลักสูตรในเวลา 5 ปี จนกระทั่งเป็นต้นไม้ใหญ่ ที่พร้อมจะให้แก่ผู้อื่นอย่างเต็มความสามารถ เป็นครู ผู้ซึ่งใฝ่เรียนรู้ให้การศึกษาแก่นักเรียนให้เติบโตพร้อมที่จะเป็นกำลังของชาติต่อไป

"หลายสิ่งหลายอย่างที่มีและเกิดขึ้นอาจเป็นเพราะความบังเอิญหรือเป็นเพราะความตั้งใจของธรรมชาติก็ตามที แต่สิ่งที่มีและเป็นอยู่ย่อมได้รับการพิสูจน์เสมอ
 อยู่ที่ว่าเราจะเรียนรู้และยอมรับมันได้มากน้อยแค่ไหน
 เป็นเหมือนดั่งบททดสอบของชีวิตที่รอการตกผลึก
 ว่าเรานั้นเข้มแข็งเพียงพอที่จะอยู่บนโลกอันซับซ้อนใบนี้อย่างองอาจเพียงใด"

ถ้าธรรมชาติสร้าง...

ธรรมชาติสร้างก่อนสมองก่อนเล็กน้อยนับล้านบนโลกใบนี้ เราเป็นเพียงสมอง
ก่อนเดียวก่อนหนึ่ง คำถาม...ที่เราจะต้องเผชิญอะไรบ้างร่วมกับสมองและเป็นโจทย์
ที่ต้องคิดตลอดชีวิต จะทำอะไรถ้าเราจะเติมพูนกันแห่งความรู้ สืบแห่งประสบการณ์
วาดภาพสะท้อนแห่งชีวิต ที่จะสามารถทำให้สมองมีสีสันสวยงาม แต่งเติมความรู้ให้
เป็นสมองที่มีคุณภาพบนโลกใบนี้ แต่มีก่อนสมองอีกส่วนหนึ่งที่ไม่ได้รับโอกาสแม้แต่
จะดำรงชีวิตด้วยตนเอง ธรรมชาติไม่ได้ให้โอกาสกับสมองเหล่านี้ แต่ธรรมชาติได้สร้าง
สิ่งที่ทดแทน ให้ดวงตาและสมองอยู่กับคนที่ไม่ได้ยิน ให้รับรู้ความรู้สึกที่มีเพียงแต่เสียง
สะท้อนจากคนรอบข้างอยู่กับคนตาบอด ให้สิ่งที่สมบูรณ์ที่สุดแต่ไม่สามารถเดินหรือ
หยิบจับสิ่งใดๆได้เลยกับคนพิการ ให้ความสามารถพิเศษในหลายๆด้านกับคนที่มี
สติปัญญาไม่สมบูรณ์สำหรับสมองก่อนเล็กๆที่สมบูรณ์ทุกอย่าง อื่นหลายๆก่อน
จะดูแลสิ่งที่ธรรมชาติไม่ได้ให้โอกาสทั้งหลายเหล่านี้อย่างไร การได้เรียนรู้จากสมอง
และหัวใจที่เต็มไปด้วยสีสันและพร้อมที่จะแบ่งสีสันเหล่านั้นแก่ก่อนสมองที่กำลัง
จะแต่งเติมให้สวยงาม จากคำเล็กๆคำหนึ่งที่มีความหมายอันยิ่งใหญ่คำนี้..."ครู"...

หลอดสีหลอดแรก...ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้คือ " พ่อ-แม่ " ซึ่งครูคนแรกและ
เป็นครูที่พร้อมให้อภัยและแก้ไขให้สวยงาม บ่อยครั้งที่น้ำตาหลายๆหยดจะทำลาย
สีที่สวยงาม ให้จืดจางลงไป ไม่นานนัก...ความรัก จะทำให้ทุกอย่างผ่อนคลาย สงบ
นิ่งอยู่ภายในความรู้สึกจิตใจดีสำนึกอย่างรู้คุณค่าในตัวเอง อย่างน้อยความรักจาก
หัวใจทั้งสองดวงทำให้ดวงใจดวงเล็กๆเติบโตขึ้นมาอย่างมีคุณค่าของตัวเองเช่นกัน
อยากจะฝากคำที่มีความหมายที่ดีๆคำนี้...กตัญญู...คำๆนี้คงไม่แปลกแตกต่างกับ
ความหมายที่ทุกคนรับรู้และเข้าใจ พ่อและแม่ ไม่ได้อยู่ดูแลเราตลอดชีวิตเมื่อถึงเวลา
นั้นแล้วท่านทั้งสองจะไม่มีจิตใจความอ่อนแอให้เราได้ยินในทุกกรณี ไม่เคยให้อภัยเมื่อ
เราทำความผิด ไม่อยู่เตือนสติเราเมื่อยามเราโกรธ เสียใจ ไม่รอที่จะสวมกอดในยาม
ที่เราร้องไห้และในยามที่เราเหน็ดเหนื่อย ในวันที่เรารัก พ่อ-แม่ มากพอหรือยัง ท่าน

จะอยู่กับเราเพียงช่วงเวลาเล็กๆ สั้นๆ สองกัลป์มาถามตัวเองดูว่า ระหว่างความรักของ วัยรุ่นสมัยนี้ที่รักแฟนมากกว่าพ่อ-แม่ หรือ... ตอนนีเราโกหก เราไม่แม่แต่ที่จะปรึกษา ไม่ได้คุยไม่ได้เล่าเรื่องเหมือนในวัยเด็กอีกต่อไป ความร่าเริงที่เห็นจนชินตายตาของ สลายตาทั้งสองคู่ วันนี้กับจางหายไปด้วยวัยและเวลา กาลเวลานี้หรือทำให้คนเรา เปลี่ยนไปได้ ทำให้เราห่าง...ห่างมากพอที่จะทำให้หัวใจสองดวงหายไปจากช่วงชีวิต ช่วงหนึ่ง เมื่อถึงเวลาที่รับรู้ว่ามีหัวใจที่เราลืมไว้ตลอดมาได้หยุดลงไปอย่างสงบ เวลานั้นหรือ คือเวลาที่ จะตอบแทนคุณ คือเวลาที่ เราเริ่มรักอีกครั้ง เวลาที่เราหันหลังกลับ มามอง สองคนที่เรารู้สึกได้จากช่วงชีวิตช่วงหนึ่ง จะไม่มายืนอยู่ตรงหน้าเรา ไม่สวมกอด ให้ความอบอุ่น จะมีแต่สลายตาที่คอยทวงใจ จากความทรงจำ...ของเรา เราควรรัก เมื่อเวลาที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ความรักที่แสดงออกได้ถ้าเรากล้าที่จะเผชิญกับความเขินอายเล็กๆ ไปสู่ความรู้สึกของคนที่ได้ชื่อว่า...พ่อ-แม่ เราจะไม่มีรู้สึกและบ่นกับตัวเอง ว่า...ทำไม? เราไม่ทำ..... ตลอดไป เราจะยังไม่เข้าใจหรือถ้าเรายังไม่มี หัวใจดวงน้อยของเราเอง เราจะไม่รู้หรือว่าถ้าสิ่งที่เราทำกับพ่อ-แม่อย่างไร จะกลับมา สะทอนและทำให้เราเจ็บปวดขนาดไหน ในยามที่เรามีลูก ความเจ็บปวดนั้นทดแทน ไม่ได้เลยกับการทำให้ท่านเสียใจหลายๆครั้ง ท่านไม่เคย แสดงความรู้สึกเสียใจให้เรา เห็น อย่างน้อยสี่ส้นตลอดแรกตลอดนี้ก็ยังคอยช่วยแต่งแต้มอย่างไม่มีวันหมด จนกว่าจะหมดสี่ส้นตลอดนี้เป็นสิ่งที่จางหายไปจากชีวิตของเราตามกาลเวลา...

พ่อ-แม่สร้างเราด้วยหัวใจ แต่เรากลับไปทำลายหัวใจท่านด้วยคำพูดหรือ "รำคาญ" ไม่ได้ตัดสินใจว่า คำๆนี้จะไม่หยุดความรักของท่านให้น้อยลงแต่กลับไป ทำลายจิตใจท่านอย่างแสนสาหัส สองย้อนไปเมื่อสมัยก่อนที่เราจำความได้ เราตั้ง คำถามบ่อยๆ ถามตลอดเวลาเพราะความอยากรู้ในวัยเด็ก คำตอบที่ได้จาก พ่อ-แม่ ตอบไปอย่างความตั้งใจทุกๆคำตอบ ไม่เคยมีแม่แต่คำเดียวที่ทำลายหัวใจของเรา ไม่มีแม่แต่คำเดียวที่ท่านเคยออกมาว่า "รำคาญ" ให้เราได้ยิน

แทนที่เราจะเอ่ยคำอันเจ็บปวด "รำคาญ" คำนี้ ลองเปลี่ยนเป็นคำสั้นๆง่ายๆ คำนี้ รักพ่อนะครับ/ค่ะ รักแม่นะครับ/ค่ะ บรรยายากศจะล้นไปด้วยความสุขอย่าง แน่นนอน

...แม่ของข้าพเจ้าเคยกล่าวว่...

"...ทำให้ พ่อ-แม่รู้สึกดี ทำอะไรให้ พ่อ-แม่มีความสุขก่อนที่จะเสียท่านไป มาเคาะโรงศพก็ไม่รู้แล้วว่าพ่อ-แม่จะรู้สึกถึงเราไหม...ทำซิลูกก่อนที่พ่อ-แม่จะจากไป..."

"...ไม่ว่าลูกจะดีหรือเลวร้ายขนาดไหนอ้อมกอดของพ่อ-แม่ช่วยปลอบโยนบรรเทาสิ่งเลวร้ายได้เสมอและความดีของลูกทำให้อ้อมกอดของเราชื่นใจอบอุ่นที่สุด..."

"...โกหกใครหรือพ่อ-แม่โกหกได้แต่โกหกตัวเองโกหกไม่ได้มันจะติดอยู่ในใจเราตลอดมันจะบันทึกจิตใจเรา และการโกหกจะติดเป็นนิสัยของเรา..."

โกหกพ่อ-แม่ตกนรกนะลูก..."

"...จะดีขนาดไหนลูกกลับไม่ได้ โทรมอกแม่ แม่จะไปรับลูก ถึงไหนแม่ก็จะไป..."

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นมาแล้วแม่ก็มารับจริงๆ โดยมีเพื่อน2คนที่รอเป็นเพื่อนคือ ชิม และ บีมแม่นั่งรถแท็กซี่มาจอดตรงหน้าเลย และก็ไม่ได้ทำอะไร ได้รับความรู้สึกเป็นห่วง และครวญน้ำตาที่เห็นได้จากแสงไฟถนนอันลึบหลี่ บอกในใจกับตัวเองว่า จะไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว จะไม่โกหก และจะไม่หนีเที่ยวกลางคืนอีก

หลอกล้อหลอกล้อทั้งสอง... เราเคยได้ยินเมื่อสมัยตอนเด็กๆว่า โรงเรียนเป็นบ้านหลังที่ 2 ของเรา จากน้ำเสียงที่คุ้นหูในทุกๆเช้าจาก ครูใหญ่หรือผู้อำนวยการ ความรู้สึกในความทรงจำไม่เคยเลือนหายไป มีคนหลายคนเริ่มเข้ามาในชีวิต มีคนหนึ่งที่กำลังเข้ามาในชีวิต "ครูประจำชั้น" คำนี้ได้ยินจนชินเสียแล้ว ผู้คอยดูแลแทนพ่อ-แม่ คนที่เราวิ่งเข้าหาเมื่อยามเรามีปัญหาในชีวิต คอยกอดเรายามเราร้องไห้อย่างทนุถนอม ความอบอุ่นเหล่านั้นทำให้ในความคิดของเด็กคนหนึ่งหรืออีกหลายคนอยากที่จะทำตาม "คุณครู" ครูที่น่าจะได้รับการยกย่องมากที่สุดคือ ตำรวจตระเวนชายแดน เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "ครู ตชด." คงไม่ผิดนัก หลอกล้อก็ล้ำใหญ่เหล่านี้คอยแต่งแต้มความสดใสให้ น้องผู้ห่างไกลจากโอกาส มุมมองอันไร้เดียงสาจากสายตาใสๆของเด็ก เด็กตัวน้อยๆเหล่านี้จะไม่มีโอกาสได้รับความรู้เลยถ้าไม่มี ครู ตชด. ผู้เสียสละเหล่านี้ จากการที่ได้ไปสัมผัส ความไร้เดียงสา ความสุขเล็กๆของเขา ถึงแม้

ในความรู้สึกของเราจะเป็นความสงสารไปแล้วก็ตาม เคยได้มีโอกาสถามว่า "หนู...โตขึ้นหนูอยากจะเป็นอะไร" คำตอบที่ไม่มีพิฆะสงของเด็กน้อยคนหนึ่ง "หนูอยากเป็นครูครับ..." คำๆนี้ในความรู้สึกของเด็กน้อยยิ่งใหญ่จริงๆ เคยได้มีโอกาสถามเด็กในเมืองหลวงกับคำถามเดียวกัน คำตอบแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง"...อยากเป็นนักบิน, อยากเป็นนักธุรกิจ, อยากเป็น..." หรือเป็นเพราะการได้มองเห็นอะไรที่มากกว่า เด็กผู้ห่างไกล ไม่ว่าจะอยากจะเป็นอะไรก็ตามในสมัยนี้ อาชีพที่ถูกมองข้ามมากที่สุดคืออาชีพครู จากสายตาของเด็กน้อยผู้ได้รับโอกาสมากกว่าในสมัยนี้ คำว่า "พ่อพิมพ์-แม่พิมพ์" คงจะผิดเพี้ยนไปจากคำๆนี้ในอดีตจริงๆ ครูคือเรือจ้างพาไปสู่จุดหมายแต่ในสมัยนี้ครูคงต้องเป็นเครื่องบินเจ็ทฯ ที่จะต้องนำไปสู่จุดหมายและต้องรู้ทันเทคโนโลยีโลกอนาคตตลอดเวลา ครู...ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดความเป็นครูจะอยู่ในตัวของบุคคลนั้นตลอดเวลาถึงแม้ว่าจะไม่รู้ตัวก็ตาม ถ้าหลุดดสีหลุดนี้จางลงในวันใดหลุดสีหลุดใหม่จะยังคงอยู่ตลอดไป การเติมสีสันให้สมองก่อนเล็กๆนหลายๆก่อน ความรู้เหล่านั้นยังคงอยู่ คราบสีเหล่านั้นจะไม่มีวันจืดจางลง เพราะธรรมชาติสร้างให้มันยังคงอยู่ตลอดไป

หลุดสีหลุดสุดท้าย... สมองก่อนเล็กๆก่อนนั้นมีสีสันสวยงามที่สุดในแบบฉบับของแต่ละคน พร้อมทั้งจะบีบสีที่สวยงามที่สุดให้กับคนอื่นหลายๆคน เราแบกกระเป๋าเดินทางใบหนึ่งพร้อมที่จะเดินทางเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็อาชีพใดๆก็ตามคนในช่วงวัยที่ได้รับความรู้ที่อึดตัวแล้ว ก็จะอยากถ่ายทอดความรู้นั้นๆออกไปด้วยจิตใจที่มีความเป็นครูอยู่ลึกๆนั่นเอง ความรู้ไม่เคยมีวันตาย แต่ถ้าตายโดยไม่ได้แบ่งปันความรู้นี้ก็สิ้นประโยชน์เหมือนกระดาษที่มีตัวหนังสือแห่งปัญญาที่เปลวไฟหลอมไหม้เป็นเพียงผงฝุ่นในอากาศเท่านั้น หลุดสีที่พร้อมที่จะถ่ายทอดสีสันให้กับสมองก่อนเล็กที่จางๆให้เป็นสมองที่เป็นอนาคตของชาติ เป็นสมองใบที่สวยงามให้กับโลก เราจะไม่รู้เลยถ้าเราไม่ยอมที่จะระบายสีสมอง ไม่ยอมรับการเรียนรู้จากคนอื่นหรือสิ่งที่จะมาเรียนรู้ให้สมองเรามีคุณภาพและประสิทธิภาพได้อย่างไร ในเมื่อเรามีสมองที่สวยงามแล้วเราจะต้องมีมิตรที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ไอคิวและอีคิว เรายัง

คงไม่เข้าใจมันนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าการมีอิคิวที่ดีดีกว่าการมีไอคิวที่ดีดีกว่า เพราะคนเราเก่งอย่างเดียวมักจะเห็นแก่ตัวมาก ในชีวิตคนเราเกิดมาจะต้องตายไปอยู่แล้วไม่มีใครเป็นอมตะหรอก ในสังคมไทยไม่ยอมรับคนไม่เก่ง อย่างน้อยเขาก็เก่งในด้านอื่นๆ ข้าพเจ้าเรียนศิลปะจากอาชีวศึกษาเสาวภา ได้รู้ความคิดของคนหลายๆคน มีหลายคนมาถามพ่อแม่ว่า "ทำไมให้ลูกสาวเรียนอาชีวะล่ะ...?" เรียนจบแล้วจะไปทำอะไรได้...? ทำไมไม่ให้ลูกเรียนต่อสายสามัญล่ะอนาคตดีกว่านะ...? ฯลฯ กับคำถามอีกมากมาย แม่ได้แต่นิ่งเฉย ไม่ได้พูดตอบไปเลย ความรู้สึกข้าพเจ้าในตอนนั้น รู้สึกว่าทำไมผู้ใหญ่เขาคิดอะไร เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบออกมาแล้ว สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้หลายๆที่ ไม่ว่าจะเรียน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ที่เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะจิตรศิลป์ แผนกศิลปะภาพพิมพ์ ที่เพาะช่าง คณะจิตรกรรม เอกจิตรกรรม ที่พระนครเหนือ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาทัศนศิลป์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แห่งนี้เป็นมหาวิทยาลัยที่ข้าพเจ้าเลือกที่จะเข้าศึกษาต่อ ได้เจอกับคนหลายๆคน ในรั้วมหาวิทยาลัย ซึ่งในเอกของข้าพเจ้ามีแต่คนที่จบสายสามัญ สายวิทย์ ทั้งนั้น ความรู้สึกที่จะต้องพยายามเรียนรู้ที่เราไม่สามารถสู้เขาได้ในเรื่องวิชาการต่างๆการท่องจำต่างๆ ทำให้ความพยายามมากขึ้น ได้เจอสมองที่สดใสหลายๆก้อน สมองเห็นแก่ตัวบางก้อน ทุกคนเป็นเพื่อนที่ดีมากคอยช่วยเหลือ ถึงแม้ความพยายามของข้าพเจ้าในเทอมแรกจะยังไม่ประสบความสำเร็จก็ตาม ลักวันข้าพเจ้าต้องทำได้แน่นอน ในที่สุดข้าพเจ้าเริ่มสามารถทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าพยายามได้แล้ว และจะพยายามอีกต่อไป ไม่เคยหวังเกียรตินิยม อยากออกมาช่วยแต่งแต้มสีให้แก่สมองก้อนเล็กๆ ได้ก็เท่านั้น หลอดสีหลอดสุดท้ายเป็นหลอดสีที่ จะต้องบีบให้สวยงามที่สุดซึ่งจะมาจากตัวของเราเอง

ก่อนสมอลหลายๆก้อนที่ได้เข้ามาในชีวิตในแต่ละช่วงวัย ได้ฝากประสบการณ์ที่ดีๆ ขึ้นอยู่กับว่าเราใช้ประสบการณ์ที่ดีๆ เหล่านั้นคุ้มค่าหรือเปล่า สิ่งสำคัญคือไม่ได้ผ่านให้สิ่งดีๆเหล่านั้นจากไปโดยไร้ค่า ค่าของคนไม่ได้อยู่ที่ผลของงานอย่างเดียวเสมอไป จะอยู่ที่ตัวเราจะสามารถใช้คุณค่าของของเราได้อย่างสมบูรณ์แล้วหรือยัง

“...ธรรมชาติสร้างสิ่งที่รอการเรียนรู้ไว้มากมาย
แต่ธรรมชาติไม่สามารถสร้างให้สิ่งนั้นคงอยู่ตลอดไปได้เช่นกัน...”

ถ้าเราไม่ช่วยกันสานต่อสืบทอดความเป็นไปของธรรมชาติได้ เราคงไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ความเป็นไปของโลกของเราอย่างทุกวันนี้ หลอดสีทั้งสามหลอดมีความสำคัญที่สุดในชีวิตของแต่ละชีวิต ถ้าหลอดใดหลอดหนึ่งขาดหายไป ชีวิตของเราจะขาดความสมบูรณ์เช่นกัน อยากให้ทุกคนลอง ทูทๆหลอดสีทำตามความเป็นไปของธรรมชาติ สีสิ้นที่สวยงามบนโลกใบนี้จะสวยงามและรอคอยธรรมชาติสร้างก่อนสมองนับล้านให้คงอยู่ตลอดไป

“ถ้าธรรมชาติสร้างทุกอย่างได้ ธรรมชาติก็สามารถทำลายทุกอย่างได้เช่นกัน”

นันททัศนะ

เมื่อพูดถึงคำว่าทัศนะแล้ว คนหลายคนก็มักจะนึกถึงเรื่องของ การแสดงความคิดเห็นเป็นส่วนใหญ่ และคำนี้จะถูกใช้ในวงเวียนอยู่ในชีวิตประจำวันของเรา ที่จริงนั้น " ทัศนะ " ให้ความหมายมากกว่าคำที่เราคุ้นเคยเสียอีก อาทิ หมายถึง ความเห็น การเห็น เครื่องรู้เห็น สิ่งทีเห็น คำว่า ทัศนะนั้น ถูกนำไปผนวกเข้ากับคำอื่นๆ เช่น ทัศนธาตุ ทัศนศิลป์ โสทรทัศนศิลป์ ทัศนียภาพ ทัศนทัศน์ บริทรทัศน์ ทัศนคติ เป็นต้น เมื่อมองดูจากภาพรวมแล้ว ทัศนะ จะค่อนข้างถูกนำไปใช้ในเรื่องของ การมองเห็น เป็นส่วนใหญ เหตุใดคนเราจึงให้ความสำคัญกับการแสดงความคิดเห็น การมองเห็น หรือแค่คำคำเดียว จะสามารถกำหนด วัตถุประสงค์ ประเมินผลของคนคนนั้นก็ไม่ได้ และในแวดวงการศึกษาของเราการวัดผลในตัวผู้เรียน มีการให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นกันมากขึ้น จากแต่เดิมที่ครูผู้สอนคอยแต่จะเป็นผู้ออกความคิดเป็นส่วนใหญ่นักเรียนก็คอยให้นักเรียนตัดสินว่า ถูกหรือผิด วิธีการสอนเช่นนี้จะพบได้มากในอดีตที่ผ่านมา กระบวนการสอนเช่นนี้ทำให้เด็กไม่กล้าที่จะคิดไม่กล้าเสนอความคิดเห็นออกมา เพราะกลัวว่าถ้าพูดออกไปก็เกรงว่าจะผิด ความเชื่อมั่นก็จะลดลงไปตามๆกัน ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนที่จะไม่มีทางได้เกิดขึ้นเลย ข้าพเจ้าเคยถามเด็กว่า กะลามาพร้าว ที่นักเรียนเคยเห็นสามารถที่จะเอาไปทำอะไรได้บ้าง ส่วนมากก็จะตอบว่า เอาไปทำคิมไฟ ทำโมบาย หรือเครื่องครัว คำตอบที่ออกมาก็จะอยู่บนเวียนเฉพาะวงแคบๆ ถ้าเด็กกล้าที่จะคิดไปอีกว่า กะลามาพร้าวก็ทำอย่างอื่นได้อีกมากมาย ความเคยชิน ความคุ้นเคยกับสิ่งที่เคยเห็นเป็นประจำส่งผลทำให้เด็กขาดการใช้ความคิดสร้างสรรค์ คอยที่จะหาวิธีหลีกเลี่ยงแบบหรือถ้าตีหนอยก็เอาของเก่าที่ดีแล้วมารับการพัฒนาขึ้น เรื่องของความคิดสร้างสรรค์นั้นถ้าเราได้รับการพัฒนาที่ถูกแล้วก็จะเกิดผลดีต่อตัวเด็ก สิ่งนี้เราสามารถพัฒนาและศึกษาได้ความคิดสร้างสรรค์มีอยู่รอบตัวเรา อยู่ที่ว่าใครจะมองเห็นหรือว่าหยิบมันเอามาใช้ได้ถูกที่ถูกเวลา

จากบทความของ รองศาสตราจารย์ สมเกียรติ ตั้งนโม อาจารย์ประจำสาขา วิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้เขียนเรื่อง " วัฒนธรรมทางสายตา " โดยได้อธิบายว่า การศึกษาวัฒนธรรมทางสายตา(visual culture studies)

เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือไปจากการศึกษาวัฒนธรรม (cultural studies) เป็นเรื่องของ การศึกษาเกี่ยวกับภาพต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นมาในวัฒนธรรม โดยมองที่ตัวเองและ ความสัมพันธ์ของมันกับกลุ่มต่างๆทางสังคม รวมไปถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจ วัฒนธรรมทางสายตาเป็นเรื่องของความรู้สหวิทยาการ ชาติพันธุ์วรรณา ศิลป วิจารณ์ มานุษยวิทยา และจิตวิทยาเข้ามาด้วยกัน โดยมีผู้เขียนเรื่อง วัฒนธรรมทาง สายตาที่สำคัญ คือ Nicholas Mirzoeff

แต่เดิมนั้นเราให้ความสำคัญกับการเขียน และการพูดค่อนข้างมาก แต่ใน ปัจจุบันเรื่องของกรมองเห็น กลับเข้ามาแทนที่โดยสมบูรณ์ สาเหตุของการมองถูก เลือกลงมาเป็นอันดับหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะการรับรู้ภาพจากดวงตาเป็นสิ่งแรกที่ปรากฏ ให้เราได้เห็นวัตถุต่างๆเรารับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา เมื่อเราเข้าถึงการมองเห็น กระบวนการคิดก็จะค่อยๆตามมาทีหลัง ฉะนั้นก็คงจะไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า การมอง เห็นมาก่อนกระบวนการคิดเสมอ นอกเสียแต่ว่าสิ่งๆนั้นเราไม่เคยเห็นไม่เคยรับรู้มาก่อน กระบวนของความคิดสร้างสรรค์ก็จะถูกเลือกเข้ามาแทนที่ได้ดั่งอย่างลงตัวเป็น อันดับแรก

เมื่อช่วงเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมาข้าพเจ้า ได้มีโอกาสไปชมภาพยนตร์เรื่อง " เด็กโต " ซึ่งเป็น เรื่องราวของเด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ ที่เดินทางมาเรียนต่อชั้นมัธยมต้น ที่โรงเรียนบ้านแม่โต จังหวัดเชียงใหม่ การมาจากต่างเผ่าทำให้ภาษาแตกต่างกัน ออกไป แต่ที่นี้ทุกคนต้องเรียนภาษาไทยและใช้ภาษาไทยเป็นภาษากลาง โรงเรียน บ้านแม่โตไม่ได้เป็นแค่โรงเรียน เพราะนอกเหนือจากสอนหนังสือในห้องแล้ว เด็กๆ ยัง ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน ช่วยเหลือกัน โรงเรียนจึงเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สอง มีครู เป็นทั้งพ่อและแม่ สำหรับเด็กชาวเขาที่เกิดและเติบโตบนภูเขาซึ่งเป็น "ต้นน้ำ" แล้ว พวกเขาไม่เคยมีโอกาสได้รับรู้ว่าที่สิ้นสุดของน้ำหรือ "ปลายน้ำ" นั้นเป็นอย่างไร ความ ยากจนและความห่างไกลทำให้พวกเขา รู้สึกว่าปลายน้ำหรือทะเลนั้นช่างอยู่ไกลเกิน กว่าจะได้มีโอกาสเห็น ครูใหญ่รับรู้และเข้าใจในวิถีชีวิตของเด็กภูเขาจึงหาทางพาพวกเขาเดินทางไปสู่ปลายน้ำในวันจบการศึกษา การเดินทางไปทะเลเมื่อเรียนจบจึงกลายเป็นความฝันเล็กๆ ร่วมกันระหว่างเด็กชาวเขากับครู โดยภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นผลงาน การกำกับของ นิสา คงศรี กับคุณ ปิ๊อบ อารีญา ชุมสาย การถ่ายทำหนังเรื่องนี้ใช้เพียง

กล้องวีดีโอ 2 เพียงตัวเท่านั้น ลักษณะเหมือนกับการถ่ายทำสารคดีเรื่องหนึ่ง
จินตนาการของเด็กๆที่บ้านแม่โตคิดถึงทะเลในรูปแบบต่างๆกัน ทุกคนตั้งใจที่ได้เห็น
ทะเลได้สัมผัสกับสายน้ำที่พวกเขาเป็นผู้ให้กำเนิด ได้เห็นจุดหมายของสายน้ำ
จินตนาการของพวกเขาน่าติดตามเป็นอย่างมาก ภาพยนตร์เรื่องนี้เลยทำให้คนอย่าง
ผมหลวมตัวเข้าไปชม โดยไม่เสียต๋ายเงินที่เสียไปเลย

ย้อนกลับมาเรื่อง การมองเห็น พบว่าการมองเห็นนั้นได้ทำให้เราเปิดประตู
การรับรู้มากขึ้น การมองเห็นอาจจะเป็นการมองเห็นโดยตรงหรือไม่ก็เป็นการมองเห็น
โดยอ้อม เช่นในยุคสื่อสารไร้พรมแดนแล้ว การสนทนาแบบออนไลน์ได้ถูกนำมาใช้เป็น
เครื่องมือสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น แต่เดิมการสนทนาแบบนี้ก็จะใช้
การพิมพ์ข้อความขึ้นมาพูดคุยกัน แต่ในปัจจุบันได้มีความสะดวกที่เอื้อต่อความต้องการ
การของคนเรามากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นการติดตั้งกล้องทำให้เราได้สนทนาแบบเห็นหน้า
ตาคู่สนทนาของเราหรือแม้กระทั่งการใช้ไมโครโฟน ใครที่ไม่ต้องการพิมพ์ก็จะช่วยได้
มาก จะเห็นได้ว่าคนเราชอบที่จะมองเห็น และฟังมองดูมากกว่าการอ่านและการ
เขียนเพราะว่าจะไรคนเราถึงเป็นเช่นนั้นละ

การมองเห็นบางที่ถูกนำไปใช้ในด้านการสร้างความเสียหายได้ เช่น การดูถูก
เหยียดหยาม การมองในภาพลบ เรามักจะพบเห็นได้เสมอในสังคมไทยปัจจุบันนี้
ผู้หญิงบางครั้งถูกเลือกให้เป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งที่คอยสร้างความสุขให้กับผู้ชายทั้ง
หลาย การถูกมองเรื่องของรูปลักษณ์ภายนอกของผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้กลายเป็น
เป็นสินค้า ที่คอยตอบสนองความต้องการของฝ่ายชาย สังเกตจาก ภาพยนตร์
โฆษณา อินเตอร์เน็ต หรือแม้กระทั่งมือถือที่ทุกคนใช้กันสิ่งต่างๆเหล่านี้จะคอยเป็น
ตัวกลางที่ให้ผู้หญิงได้นำเสนอตัวเองนำเสนอความเป็นสินค้า ข้อดีข้อเสียของตัวเอง
ปัญหาเหล่านี้กำลังเป็นมหันตภัยที่ทวีความรุนแรงและแทรกซึมทุกสังคม ทุกชนชั้น
เริ่มจากเด็กๆที่มีบริษัทผลิตของเล่นหัวใจที่ผลิตสินค้าบนพื้นฐานของความรักของโลก ของ
เล่นเหล่านี้ไม่ได้ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย และสติปัญญาเลย เมื่อช่วง
วัยรุ่นสิ่งที่เข้ามาก็คือการดูหนังโป๊ รวมทั้งเกมส์ออนไลน์ต่างๆ ในหนังสือการ์ตูนนั้น
ได้นำเสนอภาพที่อนาจารไว้อย่างโจ่งแจ้ง ลูกค้าก็คือบรรดาเยาวชนที่จะเป็นอนาคต
ของชาติในวันข้างหน้า

ในเมื่อผู้หญิงถูกเลือกให้เป็นสินค้าที่ตอบสนองความต้องการของเพศชายแล้ว ผู้หญิงก็จะต้องมีการทำนุบำรุงรักษาสภาพภายนอกของตนเองให้ดูดีควรค่าแก่การถือครอง เกิดแรงดึงดูดและถวิลหา ร้านค้าบริการที่ทำเรื่องของกรทำศัลยกรรม จึงผุดขึ้นมาเหมือนดอกเห็ด มีอยู่ทุกหย่อมหญ้า ผู้หญิงต่างพากันเข้ารับบริการเหล่านี้ทำไม คำตอบก็คือ ก็เพื่อทำให้ร่างกายของตนเองได้เกิดความงามแบบอุดมคติ สิ่งนี้คือสิ่งที่เพศชายต้องการอยากจะให้ฝ่ายหญิงได้เป็นเช่นนั้น ความงามแบบดั้งเดิมถูกลบเลือนและจางหายไปกับคีมตัดของหมอ ผู้หญิงจึงหันหน้าเข้าหาคุณหมอเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง ถ้าผู้หญิงรู้สึกพึงพอใจกับสภาพที่เป็นอยู่ ความงามก็ไม่ต้องไปหาที่ไหนอีกแล้ว และฝ่ายชายก็ควรที่จะปรับเปลี่ยนทัศนคติการมองภาพเสียใหม่

ถ้าถามว่า ความงามแบบอุดมคติ ใครกันที่เป็นผู้วางกฎเกณฑ์หรือกำหนดรูปแบบหลักเกณฑ์เอาไว้ คำตอบก็คือสังคมรอบตัวที่เป็นอยู่คนหมู่มากชอบทำอะไรก็ได้ทำตามแบบคนหมู่มากแล้วก็จะเกิดความมั่นใจขึ้น มีบางคนกล่าวว่า โบนัสในอุดมคติก็คือ โบนัสคนผิวขาวยุโรปตอนเหนือ นั่นเอง ทำไมผู้หญิงส่วนมากถึงได้เลือกผู้หญิงแถบนั้นให้เป็นต้นแบบของความงามละ คำตอบก็คือ ความสมดุล ความกลมกลืน ความสมมาตร และที่สำคัญก็คือ ภาพที่ปรากฏออกมาตามสาธารณชนก็มักจะเป็นแต่ภาพแบบนั้นคนส่วนมากจึงมีความเคยชินและยึดติดภาพเหล่านั้นเสมอ

สิ่งเหล่านี้ทำไมจึงได้เกิดขึ้นกับในสังคมของผู้หญิงเป็นส่วนมาก ทำไมไม่ค่อยเกิดกับผู้ชายบ้าง ก็เพราะว่าสังคมที่อยู่ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ให้เพศชายเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ ส่วนเพศหญิงนั้นคอยเป็นผู้ติดตามและคอยตอบสนองผู้อื่น ผู้ชายจะคอยเป็นผู้นำในด้านต่างๆที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะความเคยชินที่เรามักจะเห็นภาพของผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้านำผู้หญิงเสมอ ถ้าหากเราไม่ได้มองเพียงภาพที่ปรากฏออกมาเราก็จะเห็นถึงการต่อสู้ของเพศหญิงที่เป็นอยู่อย่างเงียบๆ การไม่ได้รับความสนใจ จึงทำให้คุณค่าของการแสดงออกไม่มีความหมายและการขาดเวทีที่จะเป็นสนามให้ผู้หญิงได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถความเข้มแข็งที่ทำได้ไม่แพ้เพศชายเลย การรับรู้แต่เพียงภายนอก จึงก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมาย

นักวิจารณ์ได้พยายามสร้างหลักเกณฑ์ใหม่ๆขึ้นมาใหม่ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่

เรื่องของ เพศสภาพ (gender) ,เชื้อชาติ (race) , และเรื่องทางเพศ (sexuality) เพศสภาพไม่ได้ถูกเขียนขึ้น ในเรื่องราวที่เกี่ยวกับร่างกายเท่านั้น แต่เป็นการทำซึ่งทางด้านร่างกาย แบบฉบับของการกระทำต่างๆ เพศสภาพกลายเป็นความเข้าใจไม่ใช่ฐานะของแก่นสาร ทางด้านกายภาพหรือวัฒนธรรม แต่ในฐานะที่เป็นการกระทำอันหนึ่งซึ่งกลายเป็นสิ่งที่ถูกทำให้เป็นธรรมชาติ โดยผ่านการซ้ำอยู่เสมอ อัตลักษณ์ทางเพศ และเพศสภาพถูกมองว่ามันเกิดขึ้นมาใกล้เคียงหรือทับซ้อนกับเรื่องเชื้อชาติ ความเป็นชาติพันธุ์ และสัญชาติ ในหนทางต่างๆ

ในเมื่อสังคมของคนหมู่มากยอมรับเรื่องการเมืองเห็นด้วยภาพที่ปรากฏออกมาเป็นอันดับแรก และวัฒนธรรมทางสายตาถูกนำมาใช้ในการวัดผลตัดสินสิ่งต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็เวทีการประกวดต่างๆ ภาพยนตร์ โฆษณา เป็นต้น หลายเวทีบอกว่าเราต้องการคัดเลือกบุคคลที่พร้อมทั้งรูปลักษณ์และคุณสมบัติแต่ก่อนที่จะดูคุณสมบัติสิ่งที่ปรากฏและสะท้อนความคิดของคนเราก็คือรูปลักษณ์ เนื่องจากมันเป็นสิ่งที่เห็นได้ง่ายที่สุด พบเจอได้โดยเสมอ

ตั้งแต่ เรื่องของ ทักษะภูมิวัฒนธรรมทางสายตาถูกความงามแบบอุดมคติถูกมาจนถึงเรื่องของ ภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์ (Image) นั้นเป็นผลรวมที่เกิดจากการหล่อหลอมเอาความงามทั้งหมดบนเรือนร่างอาจรวมไปจนถึง องค์กร บริษัที่ก็ได้ ในส่วนของบนเรือนร่างแล้ว คงจะพอเข้าใจแล้ว แต่ที่นี่จะขอล่าวถึงภาพลักษณ์ขององค์กร ภาพที่เกิดขึ้นในใจผู้บริโภคอาจเกิดได้โดยประสบการณ์ตรง หรือไม่ก็เป็นประสบการณ์อ้อม โดยเราจะพบเห็นในรูปแบบของการ โฆษณา ประชาสัมพันธ์เป็นส่วนมาก ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าสื่อ ประเภทนี้สามารถเข้าถึงตัวผู้บริโภคได้อย่างทั่วถึง และการที่สามารถอธิบายให้เห็นภาพที่ชัดเจนได้ดี ฝ่ายที่ทำงานด้านการสร้างภาพลักษณ์ให้กับองค์กรนั้น จะต้อง ทำการวิจัยจากพนักงานและลูกค้าเพื่อนำความคิดเห็นต่างๆไปใช้ในการปรับปรุงภาพลักษณ์ ตามความคิดเห็นของลูกค้า ตระหนักถึงผลกระทบของภาพลักษณ์เอกลักษณ์และชื่อเสียง เพื่อเรียนรู้ว่าจะจัดการอย่างไรให้องค์กรเป็นที่น่าจดจำและรู้สึกผูกพันกับองค์กร

สินค้าบางชนิดการที่จะเลือกฟรีเซนต์เตอร์ ชักคนต้องคำนึงถึงความเหมาะสม

ให้เป็นอย่างดี ดูว่าบุคคลคนนั้นจะสามารถสื่อความเป็นสินค้าของบริษัทได้มากน้อยเพียงใด มีคุณสมบัติมากน้อยเพียงใดและที่สำคัญที่สุดก็คือ ภาพลักษณ์ของคนนั้น เพราะจะรวมไปจนถึงภาพลักษณ์โดยรวมขององค์กรซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ยกตัวอย่างเช่น พิธีกรทางโทรทัศน์ คุณ ดู่ สัญญา คุณากร ภาพที่ปรากฏออกมา เราจะมีทัศนคติกับความเป็นผู้ชายที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ฉะนั้นสินค้าที่เหมาะสมก็คงจะเป็นประเภท บ้านจัดสรร ชุดเครื่องนอน หรือ เฟอร์นิเจอร์ก็ได้ แต่ถ้าผู้ผลิตโฆษณาเลือกให้คุณ ดู่ไปเป็นพรีเซนเตอร์โฆษณาเครื่องดื่มยาชูกำลัง ก็เกรงว่าจะไม่เหมาะสมเพราะภาพที่ปรากฏออกมามันขัดแย้งซึ่งกันและกัน ผู้บริโภคก็คงจะสับสนไม่เชื่อใจในตัวสินค้าได้

จะเห็นได้ว่า แค่คำว่า "ทัศนะ" คำเดียวเท่านั้นก็สามารถที่จะตีแผ่เรื่องราว ออกมาได้มากมาย การมองเห็นของคนเรานั้นถูกเลือกให้มาเป็นอันดับหนึ่งในรูปแบบการประเมินผล ภาพที่จะไปปรากฏต่อสายตาของคนอื่นๆ เป็นเรื่องสำคัญ อย่างน้อยถ้าเราให้ความสำคัญและหันมามองตัวเองว่าวันนี้คุณเป็นอย่างไร ภาพรวมของคุณเป็นเช่นใด คุณอาจจะถูกเลือกให้ทำหน้าที่ที่คนอื่นเค้าอยากจะทำแต่ไม่มีโอกาสได้ทำก็เป็นได้ แต่ก็เชื่อว่าเราจะมองเห็นแค่เพียงภายนอกเท่านั้น เราก็ควรที่จะศึกษาถึงคุณสมบัติของเค้าด้วยว่าเป็นเช่นไร

ในตอนนี้อาจารย์กำลังศึกษาทางด้านทัศนศิลป์ สิ่งที่ข้าพเจ้าปฏิบัติก็คือการใช้ชีวิตเสพสุขกับงานทางทัศนศิลป์ ศิลปการแสดง และดนตรี ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้การรับรู้ทางการมองเห็นมาก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นเราก็ค่อยพิจารณาในตัวผลงานว่ามีลักษณะเป็นเช่นไร งานต้องการที่จะสื่ออะไรให้เราได้รับรู้ แต่ถ้าเราทำเพียงแค่การมองเห็นแล้ว เราก็จะได้แค่ความสุขเพียงชั่วคราวชั่วครวเท่านั้น อยู่ที่ตัวท่านเองว่าจะเลือกเสพศิลป์เช่นใด มองเช่นใด

ข้อมูลประกอบ

สมเกียรติ ตั้งนโม. "บทสรุปวัฒนธรรมทางสายตา: วัฒนธรรมที่ไม่มีรูป". รายงานวิจัย สาขาวิชาจิตกรรม คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2548

http://ms.src.ku.ac.th/LearningCenter_oid/Homepage%20Each%20Subject/OrganizeCommuaadd%5Cimage.doc สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2548

บุคคลที่จะมาเป็นครูในทัศนคติ

คนเราเกิดมาทุกคนย่อมมีแนวคิดและจุดยืนเป็นของตัวเอง มีอาชีพเพื่อ
รังสรรค์ชีวิต มีอนาคตอย่างมีคุณค่า ด้วยกันทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้เราสามารถเลือกที่
จะเป็นได้ว่าเราควรจะอยู่ ณ จุดใด อาชีพอะไร อนาคตเราจะทำอะไร อย่างไรก็ตาม
อาชีพทุกอาชีพย่อมมีความสำคัญต่อทุกคนและสังคมประเทศชาติด้วยกัน ซึ่งมัน
ก็ยากที่จะอธิบายได้ว่าอาชีพอะไรมีความสำคัญมากกว่ากัน แต่ถ้าเราหันมามองถึง
อาชีพครู มองให้ลึกซึ้งและกว้างมากกว่านี้เราจะเห็นว่า ผู้ที่เป็นครูนั่นต้องรับภาระ
หน้าที่ต่อสังคมประเทศชาติ เพราะครูคือคนที่ปลูกฝังความรู้ วิชาต่างๆ สอนให้เรา
คิดเป็น ทำเป็น ครูจะเสียสละทั้งกายและใจ เสียสละเวลาส่วนตัวให้กับเยาวชน เพื่อ
ที่จะให้เยาวชนได้เติบโตขึ้นมาแล้วเป็นคนที่ดี และมีประสิทธิภาพต่อประเทศชาติ

ในอดีตสังคมเราอาจมองเห็นบทบาทความสำคัญของครูได้อย่างชัดเจน อาจ
เป็นเพราะว่ามีสาเหตุมาจาก ครูมีจำนวนน้อย ครูเป็นผู้กำหนดหลักสูตรการเรียนการ
สอนเอง จำนวนนักเรียนที่ให้สอนมีน้อย และเมื่อนักเรียนเรียนแล้วมีงานทำ ทำใ้
นักเรียนและผู้ปกครองมีความรู้สึกที่ดีต่อครูมาก แต่ปัจจุบัน ความสำคัญของครูใน
ด้านการให้ความสำคัญกับครูลดลง เพราะสาเหตุที่ได้กล่าวมา มันตรงกันข้ามกัน แต่
ถึงแม้สังคมจะไม่ค่อยให้ความสำคัญแก่ครูมากเหมือนในอดีต แต่ในอาชีพครูใน
ปัจจุบันนี้ครูกลับมีบทบาทเพิ่มมากขึ้น จนครูได้รับขนานนามว่าเป็นผู้สร้างสรรค์
พัฒนา และแก้ปัญหาให้แก่สังคมในปัจจุบัน หรือเรียกได้ว่าครูเปรียบเสมือน วิศวกร
สังคม อย่างไรก็ตาม เราจะเห็นว่า อาชีพครูจัดได้ว่าเป็นอาชีพที่สำคัญอย่างยิ่งในการ
ที่จะสร้างคนเพื่อความเจริญของชาติในอนาคต

คำว่า ครู นั้นมีความหมายที่ลึกซึ้งยากเกินจะสรุปความหมายตายตัวได้ แต่
หากคิดตามทัศนะของผู้เขียน ผู้เขียนคิดว่า ครูคือผู้ที่อบรมสั่งสอนศิษย์ให้ได้รับสิ่ง
ที่ดีๆ ถ่ายทอดความรู้ที่ตนได้เก็บสะสมมาเพื่อให้กับศิษย์ ให้ศิษย์ได้รับความรู้ที่ถูกต้อง
แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น คนเราสามารถมองในความเป็นครูได้ต่างกัน หรือให้ความสำคัญกับ
ครูที่แตกต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่แล้วคนไทยเรานั้นจะเน้นหรือให้ความสำคัญกับครูใน
ด้านความดี มีคุณธรรม ซึ่งครูสามารถโน้มน้าวจิตใจ และให้ความรู้ลึกซึ้งนึกคิดสามารถ

ทำให้ศิษย์คล้อยตาม และปฏิบัติตามคำแนะนำคำสั่งสอนของครู เปรียบเสมือนพ่อ กับแม่คนที่สองของเรา

ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างมากในการปลูกฝังความรู้และคุณธรรมให้กับศิษย์ จากที่กล่าวมานั้นการเป็นครูมิใช่เพียงแต่ว่ามีความรู้ในหลักวิชาการแล้วจะเป็นครูที่ดีได้ ใครก็ตามที่จะประกอบอาชีพครูได้อย่างมีความสุขจะต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างรวมกัน ถึงแม้ว่าครูนั้นจะมีความแตกต่างกันไปอาจจะเป็นในด้านบุคลิกภาพ แต่ครูจะมีคุณลักษณะที่จะคล้ายคลึงกัน คือ การมีสติปัญญาไหวพริบดี มีความเมตตากรุณา มีอารมณ์ขัน ยิ้มแย้มแจ่มใส มีจิตใจกว้างขวาง ยอมรับความคิดเห็นของศิษย์ และ บุคคลอื่นๆทั่วไป มีความอดทน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบของการเป็นครูที่ดีในทัศนะคติของผู้เขียน และก่อนที่จะมาเป็นครูได้นั้นจะต้องมีแรงจูงใจหรือความศรัทธาจริง ศรัทธาในการสอน เพราะความปรารถนาที่จะทำงานร่วมกับเด็ก ๆ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่จำเป็นมากสำหรับคนที่จะมาเป็นครูในอนาคต ซึ่งต้องตั้งใจที่จะสอนจริง ต้องมีความรักเด็ก ๆ ต้องมีความอดทนต่อหลาย ๆ คนที่มีความแตกต่างกัน แต่ผู้เขียนขอบอกไว้ก่อนว่ากรยอมรับในตัวเด็กมิใช่ว่าครูต้องรักเด็กทุกคนเสมอทั้งหมด เพราะตามธรรมชาติของมนุษย์จะให้รักทุกคนเหมือนกันหมดนั้น คงเป็นไปได้ ต้องขึ้นอยู่กับเหตุผลด้วย อย่างไรก็ตามถ้าเรายอมรับในตัวเด็กจะทำให้ภาพพจน์ของครูเป็นครูที่มีอหิยาภัยดี มีความยุติธรรม และมีความเชื่อว่าเด็กทุกคนความเท่าเทียมกัน ในการอยู่กับเด็กต้องพบกับปัญหามากมายครูจึงต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างมากเพราะดูเหมือนกับว่า ครู ต้องใช้ความอดทนมากกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพอื่นๆ เพราะครูอาจได้รับความรำคาญ หรือการได้รับความชื่นเคืองใจจากเด็กได้ตลอดเวลา

ครูจะต้องมีการพัฒนาตนเองให้เปี่ยมไปด้วยความรู้ การเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ต้องเพิ่มพูนให้มาก อ่านให้มาก หาประสบการณ์พบกับเด็ก หาโอกาสสอนเด็ก หรือการมีส่วนร่วมร่วมกับเด็กในชุมชน เพราะคนที่จะเป็นครูควรเป็นผู้ที่อยู่ร่วมกับบุคคลอื่นๆได้เป็นอย่างดี หากครูในอนาคตไม่ค่อยได้เกี่ยวข้องกับงานสังคมที่สำคัญก่อนสำเร็จการศึกษา อาจเสี่ยงต่อการเลือกอาชีพนี้ ทั้งในด้านความพึงพอใจในอาชีพและสวัสดิภาพของเด็กๆ ที่จะได้รับการอบรมสั่งสอนจากครูผู้นั้นด้วย

ครู ก็คืองาน งานทางการสอน ซึ่งก็ถือได้ว่าเป็นอาชีพชั้นสูง หรือเป็นงานวิชาชีพด้วยที่ครู ต้องยอมรับ คือ ต้องยอมรับเป็นอาชีพตลอดชีวิต เมื่อเข้ามาประกอบอาชีพนี้แล้วได้ใช้ความรู้ความสามารถที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาอย่างเต็มที่แล้ว รวมถึงเป็นผู้มีคุณธรรม ปฏิบัติตามจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัด เมื่อได้เป็นครูได้มีโอกาสเข้ามาทำหน้าที่ทางการสอนด้วยความศรัทธา และตั้งใจจริงแล้วจะรู้สึกมีความมั่นคง และปลอดภัยในการทำงานตลอดชีวิต การให้บริการสังคม การสอนเป็นงานที่มีความสำคัญต่อการปลูกฝังค่านิยมที่ดีงามให้กับสังคม ครูเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการดำรงชีวิตของคนในสังคม ผู้ที่ประกอบอาชีพครูต้องเต็มใจที่จะรับใช้สังคมโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ และสอนเน้นการให้บริการสังคมอย่างแท้จริง ครูต้องทำให้นักเรียนเกิดความรู้ เกิดความคิด เพื่อให้เป็นผู้ที่มีชีวิตที่มีพัฒนาการขึ้นไปเรื่อยๆ มีจรรยาบรรณ วิชาชีพทุกชนิดต้องมีจรรยาบรรณ ครูก็มี เพื่อสำหรับคอยควบคุมความประพฤติ หรือ เพื่อยึดถือปฏิบัติก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางด้านส่วนตัว และทางด้านความเจริญก้าวหน้าของวิชาชีพ ใช้เวลาในการศึกษาอบรมยาวนาน อาชีพครูต้องมีความรู้ความชำนาญมากเป็นพิเศษ ฉะนั้นจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการศึกษาอบรมยาวนาน หรือใช้เวลาในการเตรียมการมากเป็นพิเศษ ทั้งหมดนี้คือทุกสิ่งทุกอย่างที่คนที่จะมาเป็นครูต้องมีและต้องปฏิบัติ ซึ่งกว่าจะได้มาเป็นครูนั้นต้องผ่านการคัดเลือกและฝึกหัดอย่างสมบูรณ์ เหมือนกับเพชรที่ต้องผ่านการเจียรไนให้ได้เพชรน้ำหนึ่ง

ครูเป็นผู้สร้างคน เป็นทั้งผู้สร้าง ผู้มีหลักการและแนวคิด จึงเปรียบได้ว่าครูเสมือน วิศวกรสังคม วิศวกร คือ นักสร้างสรรค์ทางแนวคิดและหลักการสร้างอุปกรณ์ต่าง ๆ คือบุคคลที่มีคุณสมบัติในการทำงานด้านวิศวกรรมโดยใช้ความรู้ใช้หลักการ และวิธีการด้านกาวิเคราะห์ และออกแบบงานที่ได้จากการศึกษาหรือประสบการณ์ วิศวกรเป็นนักวิทยาศาสตร์ประยุกต์ โดยนำเอาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการผลิตสิ่งต่างๆ เพื่อสนองความต้องการของสังคม จากที่ได้กล่าวมานั้นคือคุณสมบัติของวิศวกร ในส่วนของครูนั้น ครูก็เป็นผู้นำเอาความรู้ด้านต่างๆ เช่น ปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยา รวมถึง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการสอน วิศวกรสร้างเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆให้แก่

สังคม ครูก็เป็นผู้สร้างความรู้ สำหรับใช้ในการพัฒนาสังคมด้วยเหมือนกัน และดูเหมือนจะเป็นความรู้ที่สำคัญกว่าเครื่องมืออื่นๆ วิศวกรเป็นนักประดิษฐ์ นักคิดค้น แก้ปัญหาโดยประยุกต์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีให้เป็นประโยชน์แก่สังคม ครูก็เหมือนกันเมื่อความเปลี่ยนแปลงของสังคมมีมากขึ้น ครูจึงจำเป็นต้องพัฒนาตัวเองให้มีความรู้ ความสามารถในวิชาการต่างๆ ในสังคมด้วย เมื่อเราดูลักษณะงานของวิศวกรและงานของครูแล้วจะเห็นว่าจะมีความคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะการเป็นนักสร้าง นักประดิษฐ์คิดค้น นักแก้ปัญหา แต่ถึงแม้ว่างานวิศวกรจะมีความสำคัญมากขนาดไหน ผู้เขียนมีความเห็นว่างานของครูดูเหมือนจะมีความสำคัญกว่า เพราะครูเป็นผู้พัฒนาคนเพื่อให้ไปพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป ถ้าไม่มีครูก็ไม่มี วิศวกรที่ไปพัฒนาสังคมโดยเอาความรู้จากครูไปใช้

จากทัศนคติที่ได้กล่าวมานั้นจะเห็นว่า อาชีพครูก็เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะครูเป็นผู้ที่สร้างคนให้เป็นคนดีต่อสังคมเป็นอนาคตของชาติ หากบุคคลใดมีความศรัทธา มีแรงจูงใจ ที่จะประกอบอาชีพครูนั้นก็ไม่มีผิดอะไร เพราะคำว่า ครูก็เหมือนจะเป็นเครื่องยืนยันให้เห็นถึงความสำคัญที่มีต่อความเจริญของบุคคลและประเทศชาติ ทั้งนี้ทั้งนั้นประเทศชาติจะเจริญได้ก็เพราะประชาชนในชาติได้รับการพัฒนาอย่างถูกวิธี การที่จะพัฒนาคนไปได้โดยถูกวิธีก็ต้องมีระบบการศึกษาที่ดี และถ้าหากการศึกษาจะดำเนินไปได้ด้วยดี ก็ต้องมีครูที่ดีมีคุณภาพ เพื่อสังคมประเทศชาติของเราจะได้มีผู้ที่มีประสิทธิภาพ เป็นผู้ที่จะพัฒนาประเทศชาติต่อไป

ปัจจุบันผู้เขียน ได้รับโอกาสที่สำคัญที่สุดในชีวิตหนึ่งที่ได้เกิดมา คือได้เข้ามาศึกษาอยู่ในโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน (ครู 5 ปี) ซึ่งมีทั้งทุนการศึกษา และได้รับการบรรจุเข้ารับราชการครูเมื่อสำเร็จการศึกษา ทำให้ผู้เขียนและครอบครัวมีความเชื่อมั่นว่าผู้เขียนจะมีอาชีพที่มั่นคงอย่างแน่นอน ตลอดระยะเวลาที่ได้เข้ามาศึกษาได้รับทั้งความรู้ ประสบการณ์มากมายที่ทางมหาวิทยาลัยได้จัดให้ ได้เจอเพื่อนที่ดี ๆ ที่อยู่ในโครงการ ครู อาจารย์ ก็ให้การอบรมสั่งสอน เป็นที่ปรึกษาให้กับเรา คอยดักเตือน ดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง ให้โอกาสในสิ่งดีๆ ให้กับพวกเราเสมอ ผู้เขียนจึงมีความภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เข้ามาอยู่ในโครงการนี้ สิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนเชื่อว่าจะจะเป็นอีกคนหนึ่งที่จะประกอบวิชาชีพครูในอนาคตและจะเป็นครูที่ดี มีคุณธรรม ดังที่ได้นิยามไว้

บุคคลที่จะมาเป็นครูในทัศนคติ

ในย่อหน้าสุดท้ายนี้สำคัญที่สุดที่ผู้เขียนอยากจะขอบคุณสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนได้มีวันที่ดีอย่างนี้ ก็คือ พ่อและแม่ ที่ทำให้เกิดมาในวันนี้ได้ ขอขอบคุณผู้ริเริ่มโครงการดีๆ ที่เปิดโอกาสให้กับพวกเราได้เข้ามาศึกษาเพื่อที่จะเป็นอนาคตของชาติต่อไป ขอขอบคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่อบรมสั่งสอน ตั้งแต่ที่เริ่มเข้าโรงเรียนจนบัดนี้ได้เข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และสุดท้ายขอบคุณทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ผู้เขียนได้พบกับเพื่อนๆ ที่ดีที่อยู่ในโครงการได้พบมิตรภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้เขียนจึงขอตอบแทนโดยการเป็นคนดี ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนหาประสบการณ์ เพื่อที่จะไปเป็นครูที่ดีมีคุณภาพ พร้อมทั้งจะพัฒนาสังคมต่อไป

ประสบการณ์ก่อเกิดครู

เท่าที่จำความได้ ผมได้รับการสอนครั้งแรกสุดคงจะเป็นพ่อแม่ของผมนเองและครั้งแรกที่ได้เรียนหนังสือ เรียนในโรงเรียนในหมู่บ้าน จะมีพวกเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน ศึกษาล่าเรียนมาด้วยกัน และจะมีผู้ใหญ่คนหนึ่งคอยดูแลเอาใจใส่แนะนำให้ผมได้รู้อะไรมากมาย คน ๆ นั้นในอดีตผมไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ปัจจุบันผมรู้ว่าเขาเป็นครู ผมได้ศึกษาล่าเรียนโดยได้ผ่านการอบรมสั่งสอนจากครู หลาย ๆ ท่าน ทั้งที่ถูกใจผมบ้าง และไม่ถูกใจผมก็มี แต่ทุก ๆ คนก็จะคอยสอนผมให้รู้ในสิ่งที่ไม่รู้ ถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีให้แก่ผมเสมอ คำแนะนำของครูท่านหนึ่งตอนสมัยมัธยมปลายเพื่อเตรียมตัวที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ครูท่านนี้ได้แนะนำให้ผมได้สอบรับทุนเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย หรือที่เรียกกันว่าทุน ครู 5 ปี นั่นเอง

จนกระทั่งปัจจุบัน หลังจากที่ผมได้สอบรับทุนการศึกษาจากรัฐบาลโดยเป็นชื่อโครงการที่ว่าโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐานหลักสูตรการศึกษา 5 ปี หรือครูพันธุ์ใหม่ ในสมัยที่เรียนมัธยมศึกษาตอนปลายผมเลือกเรียนสายวิทย์-คณิต ซึ่งไม่มีความรู้ด้านศิลปะเลย แต่พอโอกาสมาถึง ผมก็ได้เลือกสอบสายศิลป์ เลือกสอบสาขาทัศนศิลป์ ในอดีตผมเข้าใจว่าทัศนศิลป์ กับศิลปะเป็นสิ่ง ๆ เดียวกัน เหมือนกัน การเรียนการสอนคงไม่พ้นการวาดรูป การวาดสีน้ำ สีน้ำมัน เหล่านี้ที่เห็นในงานเขียนทั่ว ๆ ไป

ผมสอบ และเลือกสาขาทัศนศิลป์ 2 มหาวิทยาลัย คือ ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น กับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และเลือกสาขาสังคมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ผมเลือก มศว. โดยที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนี้เลย ผมเลือกเพราะมันมีสาขาทัศนศิลป์เท่านั้น ซึ่งตอนนั้นคิดแค่เพียงว่าอยากที่จะเรียนในสาขานี้เท่านั้น

และความฝันของผมก็เป็นจริงเมื่อสอบติด ผมสอบติดที่นี่ที่ มศว. โดยการเรียนของผมในมีแรก ได้ไปเรียนที่องครักษ์ จังหวัดนครนายก รู้สึกว่ามันจะเป็นรุ่นแรกของคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่ได้ไปเรียนที่นั่น และเป็นรุ่นสุดท้ายด้วย ช่วงเวลาที่ได้อยู่ที่องครักษ์นั้น สิ่งที่ผมได้กลับมาที่นี่ เป็นสิ่งวัดค่าไม่ได้เลย ประสบการณ์ การอยู่ร่วมกันในสังคม คนหลาย ๆ คณะมาอยู่ร่วมกันในห้องเดียวกัน การถ่ายทอด

ประสบการณ์ระหว่างเพื่อน ในห้องเดียวกัน เช่น เพื่อนคนหนึ่งอยู่คณะพลະ ทำงานให้กับมูลนิธิร่วมกตัญญู โดยทำในช่วงที่ปิดภาคเรียน บรรยายภาคที่ดีในองค์กรฯ และหลายสิ่งหลายอย่างที่นั่นไม่มีเหมือนกับปัจจุบันที่อยู่ในกรุงเทพฯ

พอขึ้นชั้นปีที่ 2 ผมได้เข้ามาอยู่ ในกรุงเทพฯ ๓ ครั้งแรกที่ได้เข้ามาอยู่ที่ประสานมิตร ความแตกต่าง จากเดิมที่องค์กรฯมาก สภาพแวดล้อม อากาศ สถานที่เรียน แต่ในฐานะที่จะต้องเป็นครูในอนาคต ผมคิดว่าการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ ก็ถือว่าเป็นการได้เรียนรู้ในสิ่งใหม่ ๆ และก็จริง สิ่งที่ผมไม่เคยรู้ ก็ได้รู้จากที่นี่ อาทิหลักสูตรการเรียนของผม อาจารย์เคยบอกว่าครูศิลปะที่ต้นนั้น ต้องสามารถเรียนรู้ศิลปะทุก ๆแขนง ไม่ว่าจะเป็น ด้านทัศนศิลป์ ด้านดนตรี ด้านศิลปะการแสดง ทำให้ความรู้อันของผมที่ได้รับมันกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ผมเองก็เคยคิดอยากเรียนเฉพาะสาขาทัศนศิลป์เท่านั้น ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้มาเรียน การแสดง เรียนดนตรี แต่หลังจากที่ได้เรียน ความคิดเห็นที่ไม่อยากเรียนก็หายไป ผมคิดว่าวิชาเหล่านั้นมันก็น่าสนใจเหมือนกัน เป็นสิ่งใหม่ ๆ ที่ผมไม่เคยรู้ และก็ได้เรียนรู้ได้สัมผัสมัน เชื่อครับว่า สิ่งไหนที่เราไม่รู้ไม่เคยได้สัมผัสไม่เคยได้ลิ้มลอง เชื่อได้เลยว่าคุณจะไม่ได้เห็นคุณค่า เห็นสิ่งที่ดี ๆ ในตัวของสิ่ง ๆนั้น และไม่สามารถตัดสินสิ่ง ๆนั้นได้เลยว่ามันจะดีหรือไม่ดี

หลักสูตร ครู 5 ปี หรือครูพันธุ์ใหม่นี้ สิ่งที่ได้รับจากการได้เข้ามาอยู่ตรงนั้นนั้น ผมได้เติมความรู้ให้กับตัวเองทุก ๆวัน ผมเชื่อว่าความรู้ที่เราจะได้รับมันจะหมดลงก็ต่อเมื่อ ชีวิตของผมหมดสิ้นจากโลกนี้แล้ว แต่ถึงชีวิตของเราจะหมดสิ้น แต่ความรู้ก็จะยังคงอยู่ต่อไป แต่เราไม่สามารถรับมันได้อีกแล้ว การเรียนรู้ของผมไม่ได้อยู่เฉพาะในอาคารเรียนที่เป็นตึกสูงๆ หลาย ชั้น ไม่อยู่แค่ในตำราเรียนที่มีวางขายทั่วไปตามท้องตลาด และก็ไม่ได้อยู่แค่คำพูดของอาจารย์ที่สอนเรามาเท่านั้น การเรียนของพวกเขา มีอยู่ทุก ๆที่ เราสามารถสร้างความรู้เกิดขึ้นเองได้เหมือนกัน เรียนรู้จากการสัมผัสชีวิตจริง

กิจกรรมที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้สำหรับพวกผมไม่ว่าจะเป็นการอบรมความเป็นผู้นำ การอบรมมารยาท การได้เข้าร่วมกิจกรรมออกค่ายพัฒนาชุมชน และอื่น ๆ อีกมากมาย

กิจกรรมทุก ๆ กิจกรรมที่ได้เข้าร่วมสร้างความรู้ให้กับพวกเรามากมาย ผมสามารถนำมาปรับใช้ได้ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการอบรมความเป็นผู้นำซึ่งอนาคตผมก็ต้องเป็นผู้นำของนักเรียน การอบรมมารยาทก็เช่นเดียวกัน ต้องใช้ในการเข้าสังคม และกิจกรรมที่ชอบมากที่สุด ก็คือ การได้ร่วมเข้าค่ายพัฒนาชุมชนในโรงเรียนชายขอบ โดยได้เข้าร่วมมาแล้ว 2 ครั้ง ในจังหวัดอุดรดิตถ์และจังหวัดพิษณุโลก ที่อุดรดิตถ์ได้เข้าร่วมด้วยความสมัครใจไม่มีการบังคับ แต่ทางคณะอยากให้ไปได้เรียนรู้ตรงนั้น หน้าที่ที่ได้รับก็คือเป็นผู้ช่วยรุ่นพี่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ผมได้เป็นผู้ช่วยรุ่นพี่ในการดูแลน้อง ๆ เพื่อให้เข้าฐานกิจกรรมที่เตรียมไว้ สิ่งที่ต้องทำก็คือการทำให้เด็กไว้วางใจเรา การละลายพฤติกรรม เป็นกิจกรรม เหมือนการทำให้ผ้าให้มันขาวก่อนที่จะวาดอะไรลงไป บางครั้งต้องใช้เวลามากในการทำให้เด็กสนใจ ไม่ทำให้เด็กกลัว ทำให้เด็กมีความคุ้นเคยกับเรา สิ่งได้รับมาก็คือ พฤติกรรมที่แท้จริงของเด็ก ๆ ก็คือ ความสนุกสนาน รอยยิ้มที่บริสุทธิ์ กิจกรรมความบันเทิงเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจให้กับเด็กได้มาก แต่ไม่ใช่ที่เราจะเป็นผู้ให้อย่างเดียวจะครบ วันนั้นทางโรงเรียนได้จัดให้เด็ก ๆ แสดงความสามารถ ให้พวกเขาได้ชม การแสดงของเด็กในวันนั้น ก็มีกรร้องเพลง การแสดงละคร ได้รับความประทับใจมากในครั้งนั้นซึ่งเป็นครั้งแรกของการเข้าค่ายของผม

ค่ายที่จังหวัดพิษณุโลก ครั้งนี้จำนวนผู้ไปค่ายมีมากกว่าจำนวนนักเรียนที่โรงเรียนนั้น ถึง 2 เท่า ทำให้ค่ายนี้ดูแปลก ๆ กว่าครั้งแรกนิดหน่อย หน้าที่ได้รับครั้งนี้ก็คือ งานสันตนาการ ความบันเทิง การสันตนาการนั้นจะเริ่มสันตนาการในตอนเช้า รวมกันทั้งหมด และเป็นคนคอยดูแลน้อง ๆ ให้เข้าฐานกิจกรรมเหมือนเดิม ค่ายนี้ได้ร่วมทำกิจกรรมกับน้อง ๆ ด้วย เช่น ทำโปสเตอร์วันพ่อ ทำผ้ามีดัดย้อม ได้คลุกคลีกับน้อง ๆ อย่างใกล้ชิดทำให้มีความสนิทสนมกันมาก และสิ่งที่ได้รับในการเข้าค่ายในครั้งนี้มีมากครับ ความประทับใจต่อน้อง ๆ ความใส่ใจ ความจริงใจในระยะเวลาอันแสนสั้น ผมถือว่ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมชีวิต มันเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต การเล่าเรื่องที่ได้ไปค่ายให้ฟังดูแล้วเหมือนจะไม่มีอะไร แต่ผมได้มีโอกาสไปสัมผัสกับส่วนหนึ่งของประเทศไทย พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งที่น้อยคนนักจะรู้จัก ชีวิต

ของเด็ก ๆ ที่นั่นต่างกับ เด็ก ในตัวเมืองมาก พวกเขามีโอกาสที่จะได้เรียนหนังสืออย่างมากก็แค่มัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่ใช่พวกเขาเด็ก ๆ ที่นั่นจะเรียนไม่เก่ง เขามีความสามารถแต่โอกาสของพวกเขาเด็ก เหล่านี้ไม่มีครับมันสะท้อนว่า ครูเป็นคนที่ช่วยสร้างโอกาสให้กับพวกเขาเด็ก ๆ เหล่านี้ สิ่งที่ผมเห็นอีกก็คือ ครูที่สอนที่นี่ไม่ใช่ว่าจะมีอาชีพเป็นครูอย่างเดียว พวกเขาทำหน้าที่เป็นตำรวจ เป็นทหารด้วย และก็เป็นอย่างที่สำหรับเด็ก ๆ เหล่านี้

ปัจจุบันผมก็ยังคงศึกษาอยู่ การศึกษาของผมก็ยังคงดำเนินต่อไป ถึงแม้จะจบจากมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม ชีวิตของผมก็ยังคงต้องพบเจออะไรอีกมากมาย อดีตจนถึงปัจจุบันของผมตอนนี้ มันน้อยมากสำหรับการรับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น อยู่ในโลกลนี้ ผมมีโอกาสได้พบกับเด็ก ๆ ที่โรงเรียนห่างจากความเจริญ พวกเขาใช้ชีวิตที่ต้องรอกับความหวัง รอโอกาสที่จะทำให้ชีวิตของพวกเขาดีขึ้น ประสบการณ์ที่ผมจะได้รับยังคงมีอีกมากมาย ผมก็หวังว่าจะใช้ สิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับรู้นี้เพื่อพัฒนาตนเองเพื่อที่จะได้ไปพัฒนาเด็ก ๆ ที่จะเป็นลูกศิษย์ของผม เป็นอนาคตของชาติต่อไป อดีตของคนนั้นไม่สำคัญไปกว่าอนาคตที่จะเลือกเป็น

คำว่าครู 5 ปีนั้นสำคัญไฉน คำว่าครูนั้นก็เหมือนกับคำทั่ว ๆ ไป แต่ที่สำคัญกว่า นั่นก็คือ หน้าที่ของครู บทบาทของครู โดยเฉพาะครูศิลปะอย่างผม สังคมปัจจุบันที่มีความรู้เกี่ยวกับศิลปะน้อยไป อาจคิดว่าเป็นเพียงแค่กรวดรูปให้เหมือน งานเขียนต่าง ๆ เหมือนที่ผมเข้าใจในอดีตนั้นแหละ ครู ก็เปรียบเสมือนกับพ่อ แม่คนที่สองที่คอยสั่งสอนให้ความรู้กับอนาคตของชาติต่อไป ทุก ๆ กิจกรรม ที่ทางมหาวิทยาลัยได้จัดให้ นั้นเป็นประสบการณ์ที่ดีอีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความคิดความสามารถของผมต่อไป และ สิ่งที่ครูในอนาคตควรจะมีก็คือ จรรยาบรรณ ของความเป็นครู ซึ่งที่ผมนี้ก็ได้ตอนนี้ ก็คือ ความไม่เห็นแก่ตัว สามารถให้คำปรึกษาสำหรับคนที่มีปัญหาได้ เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับลูกศิษย์ และ จรรยาบรรณของครูศิลปะที่ควรจะมีอีก เช่น

จิตใจเมตตาต่อศิษย์ ด้วยความจริงใจ

เป็นที่ปรึกษาที่ดีต่อศิษย์ยามศิษย์มีปัญหา

เป็นผู้มีจิตสำนึกสาธารณะ

มีความรู้ที่กว้างไกล และลึกซึ้ง

มีความสามารถในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ

มีคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนบุคลิกที่ดี

สรุปคือ การเรียนการสอนที่ดีนั้นไม่ต้องห่วงอะไรมาก ขอแต่ให้ให้ด้วยความจริงใจ ก็พอและประสบการณ์ที่ดีนั้นมันจะช่วยให้อนาคตของเราสำเร็จด้วยดี ดังเป้าหมายที่ตั้งไว้ และในทางพุทธศาสนามีคุณธรรมแห่งความสำเร็จที่ชาวพุทธอย่างเราควรจะมี คือ อิทธิบาท 4 ซึ่งมีหลายละเอียดดังนี้

ฉันทะ ความพอใจ

วิริยะ ความพยายาม

จิตตะ ความเอาใจใส่

วิมังสา การไตร่ตรอง ทบทวน

คุณธรรมค้ำจุนโลก ซึ่งมันจะมีอยู่ในตัวของคนที่เป็นครู เพราะ ครู คือคนที่มีแต่ให้ คือคนที่มีคุณธรรมในการใช้ชีวิต และการถ่ายทอดความรู้แก่ทุก ๆ คน

ฝันที่จะเป็น...

ฝันที่จะเป็น..

ในคนทุกคนย่อมมีความใฝ่ฝัน อยากรที่จะประกอบอาชีพต่างๆ นานา ความใฝ่ฝันที่อยากจะทำประกอบอาชีพก็เกิดขึ้นจากความคุ้นเคยหรือการที่เราพบเห็นอยู่เป็นประจำ ถ้าพูดถึงความฝันก็สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน เพราะทุกคนมีสิทธิ์ที่จะฝัน มีสิทธิ์ที่จะเป็น ถ้ากล้าที่จะฝัน นอกจากนี้ยังต้องพยายามสานฝันของตนเองให้เป็นจริงไม่ว่าความฝันนั้นจะอยู่ใกล้หรือไกลก็ตาม แล้วถ้าพูดถึงความใฝ่ฝันที่เด็กๆ หลายคนอยากที่จะประกอบอาชีพ เมื่อตอนเป็นเด็ก ก็จะมีผู้ใหญ่ชอบถามคำถามว่า โตขึ้นอยากเป็นอะไร และคำตอบที่ได้ก็ไม่ค่อยมากมายเท่าไรนัก ก็คงจะมีแค่ ทหาร ตำรวจ ครู หมอ พยาบาล เป็นต้น เพราะอาชีพเหล่านี้เป็นอาชีพที่เด็กๆ พบเห็นเป็นประจำ ทำให้เด็กๆ เกิดความคุ้นเคย และอยากที่จะประกอบอาชีพเหล่านี้ เหมือนดังเช่นที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเข้าค่ายที่โรงเรียน บ้านรักไทย อำเภอ ชาติตระการ จังหวัดพิษณุโลก โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนตระเวนชายแดน ข้าพเจ้าได้ถามเด็กๆ ว่าเมื่อโตขึ้นอยากเป็นอะไร เด็กๆ ก็จะตอบว่าโตขึ้นอยากเป็นทหาร ดตด. เพราะจะได้มีหน้าที่ปกป้องประเทศชาติ และได้ทำหน้าที่เป็นครูด้วย จะเห็นได้ว่าเมื่อเด็กๆ มีความคุ้นเคยหรือเกิดความประทับใจ เด็กๆ ก็อยากที่จะเป็นอาชีพนั้น และมีอาชีพหนึ่งที่ได้รับความนิยมจากเด็กๆ และรวมถึงตัวของข้าพเจ้าด้วย ก็คือ อาชีพครู นั่นเอง

อาชีพครูที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝัน มีเหตุและแรงจูงใจจากผู้ปกครองนั่นเอง คุณพ่อและคุณแม่เป็นครูต่างจังหวัด และตั้งแต่ตอนที่ข้าพเจ้าเริ่มจำความได้ บ้านที่ได้อาศัยอยู่เป็นบ้านที่อยู่ในโรงเรียน หรือบ้านพักครูนั่นเอง นี่คงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิดความคิดที่อยากจะทำประกอบอาชีพครู เพราะ ในบริเวณบ้านพักครูที่อาศัยอยู่มีอยู่หลายหลังด้วยกัน และข้าพเจ้าก็ได้เห็นภารกิจของครูตอนเช้าที่ต้องไปยื่น หน้าประตูเพื่อรอรับนักเรียน แล้วก็ต้องมาสอน พอถึงตอนเที่ยงก็ต้องมาตักอาหารกลางวันให้เด็ก พอตอนเย็นก็ต้องส่งเด็กกลับบ้าน นี่คือนกิจวัตรประจำวันของครูที่ได้พบเห็น และในสมัยที่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าโรงเรียนก็ตามคุณแม่ไปโรงเรียนเป็นประจำ แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกสนุก นี่คงเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกที่อยากจะทำเป็นครู และตัวข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าการทำอาชีพครูเป็นอาชีพที่ยิ่งใหญ่ ทุกคนเคารพนับถือ มีผู้คนรู้จักมากมาย และเวลาที่ไป

ที่ไหนกับคุณพ่อ คุณแม่ ก็จะมีลูกศิษย์ทั้งศิษย์ปัจจุบัน และทั้งที่จบไปแล้ว ได้เข้ามาทักทายมาเยี่ยมมิอู่ไว้ แล้วแม่อีกจะพูดกับเสมอว่า แม่ภูมิใจที่มีลูกศิษย์ และได้สอนให้คนเป็นคนดีของสังคม ข้าพเจ้าชื่นชอบอาชีพครูตั้งแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นจึงได้ค้นพบตัวเองว่าอยากที่จะเป็นครูนาฏศิลป์ และเมื่อได้จบการศึกษาจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนเกษตรศิลปวิทยา ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำอำเภอ และการที่อยากจะเป็นครูสอนนาฏศิลป์ ข้าพเจ้าจึงเลือกเรียนต่อที่ วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด เพื่อที่จะได้เก็บเกี่ยวความรู้ทางด้านนาฏศิลป์อย่างเต็มที่

เมื่อจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ข้าพเจ้าก็ต้องหาที่เรียนเหมือนเช่นคนอื่น ๆ และได้โควต้ามาสอบที่ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล คณะ นาฏศิลป์และดุริยางค์ สาขา นาฏศิลป์ไทย การเรียนหลักสูตรนี้คือเมื่อจบการศึกษาก็จะได้ไปเป็นครูนาฏศิลป์โดยตรง ผลปรากฏว่าสอบได้ และคุณพ่อก็ได้จัดการเรื่องต่างๆ ทั้งค่าเทอม ค่าหอ และค่าอุปกรณ์การเรียนต่างๆ แต่ก็มีเหตุการณ์ ที่เข้ามาทำให้ไม่ได้ศึกษาที่นั่น เพราะในตอนเข้าขณะ ที่ ข้าพเจ้าและคุณแม่กำลังนั่งกินกาแฟ ก็ได้ยินข่าวว่าจากโทรทัศน์ว่ามีการรับสมัครสอบครู 5 ปี โดยมีทุนการศึกษาให้ระหว่างเรียน และเมื่อจบการศึกษาแล้วก็จะบรรจุให้เลย จึงเกิดความสนใจ และได้โทรศัพท์ไปสอบถามรายละเอียด เกี่ยวกับวิชาเอกที่เปิดสอบ ปรากฏว่ามีวิชาเอก นาฏศิลป์ด้วย ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจสอบ เพราะ เห็นว่า ในขณะที่ศึกษามีทุนการศึกษาให้เรียนทำให้ได้ช่วยแบ่งเบาภาระทางครอบครัว อีกทั้งเมื่อจบการศึกษาแล้วก็จะได้รับบรรจุเป็นครู ซึ่งเป็นสิ่งที่ใฝ่ฝันอยู่แล้ว เมื่อถึงวันประกาศผล ปรากฏว่าสอบติดโดยไม่น่าเชื่อ ข้าพเจ้าสอบติดที่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะ ศิลปกรรมศาสตร์ เอก ศิลปกรรมศาสตร์ ศึกษา สาขา การแสดง - นาฏศิลป์ ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจและภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง และรู้สึกว่าการฝันที่อยากจะเป็นครู ใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อได้เข้ามาเรียนในหลักสูตรครู 5 ปี ซึ่งเป็นหลักสูตรใหม่ ที่ต้องเรียนทั้ง นาฏศิลป์ การแสดง ดนตรี และ ทักษะศิลป์ เพื่อที่จะได้นำไปบูรณาการในการสอนในหมวด ศิลปะ ให้ได้ ข้าพเจ้าจึงเกิดความท้อแท้ เพราะ การเรียนในหลักสูตรนี้ ต้องเรียนทั้ง 3 สาขา คือ นาฏศิลป์-การแสดง ทักษะศิลป์ ดนตรี ซึ่งวิชาทางด้าน ทักษะศิลป์ และ ดนตรี เป็นสิ่งที่ไม่ถนัด แต่เมื่ออาจารย์ได้บอกว่า เราเรียนเพื่อไปสอนคนอื่นดังนั้น เราจึงต้องรู้ให้มาก รู้ให้ลึก รู้ให้

ทั่วถึง จึงมีกำลังใจสู้ต่อไป และตั้งแต่ที่ได้เข้ามาศึกษา ในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ทาง คณะศิลปกรรมศาสตร์ และทางมหาวิทยาลัย ได้จัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างศักยภาพ และส่งเสริมผู้เรียนให้ได้เรียนรู้และปฏิบัติจริง ทำให้ได้เก็บเกี่ยว ประสบการณ์ต่างๆ เพื่อที่จะนำไปประกอบการสอนจริงในอนาคตได้เป็นอย่างดี

จากนี้ต่อไปก็เหลือเวลาอีกไม่นาน ที่จะจบการศึกษาแล้วก็จะได้เป็นครู อย่าง ที่ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ ซึ่งตอนนี้สิ่งที่หวังก็คงอยู่ไม่ไกลเกินไป ข้าพเจ้ามีความคิดว่าเมื่อ ได้เป็นครูแล้ว จะต้องประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน คอยดูแลและเป็นที บริक्षा ส่งเสริมวิชาทางด้านศิลปะ เพื่อให้ให้นักเรียนรัก และ ชอบในวิชาศิลปะทั้งทาง ด้าน นาฏศิลป์-การแสดง ทัศนศิลป์ ดนตรี กระจตุนและผลักดันให้ทางโรงเรียนได้เล็ง เห็นความสำคัญของวิชาทางด้านศิลปะ นำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาและ ประสบการณ์ ถ่ายทอดให้นักเรียนและชุมชน และนี่ก็คือความหวังความตั้งใจที่มีอยู่ และอยากที่จะทำให้สำเร็จ เพราะตอนนี้นอกจากที่ข้าพเจ้าจะหวังแล้ว ยังมีคนอื่น หลายคนที่รอคอยความหวังและความสำเร็จอยู่ ข้าพเจ้าเชื่อว่า ประเทศชาติ จะพัฒนาได้ก็ต้องมีรากฐานทางการศึกษาที่มั่นคง และข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะเป็นส่วน หนึ่งในวงการการศึกษาที่จะช่วยผลักดันการศึกษาของไทยแต่อาจเป็นเพียงส่วนเล็ก ๆ แต่ก็จะพยายามทำให้เต็มที่

สุดท้าย..... นี้ข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณ รัฐบาลที่เล็งเห็นความสำคัญของการ ศึกษาและทำให้เกิดโครงการนี้ ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ คณะศิลปกรรมศาสตร์ที่ให้ประสบการณ์และความรู้ ขอขอบคุณครูผู้ยิ่งใหญ่ที่ คอยอบรมสั่งสอน และเป็นแบบอย่างให้ข้าพเจ้าประพฤติปฏิบัติตาม และสุดท้าย จริงๆ ขอขอบคุณคุณพ่อ-คุณแม่ ที่คอยเป็นกำลังใจและเป็นแบบอย่างการเป็นครูที่ ดี และคงอีกไม่นานเกินไปที่ข้าพเจ้าก็จะได้เป็น แม่พิมพ์ของชาติ

มุมมอง ความคิด จิตใจครู

การประสบความสำเร็จเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการแสวงหา ซึ่งต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างมาประกอบ ไม่ว่าจะเป็น การศึกษา การแสวงหาความรู้ การค้นคว้าหาข้อมูล และที่สำคัญตัวเราเองจำเป็นต้องมีสติ

การที่คนต้องการความสำเร็จหวังเพื่อที่จะให้คนยอมรับ เพื่อการมีฐานะที่มั่นคง การคาดหวังเหล่านี้ทำให้เกิดการแข่งขัน ที่จะไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ อาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องโดยหวังแต่ความสำเร็จ จนทำให้ละเลยจุดมุ่งหมายที่แท้จริงจิตใจเกิดหยาบกระด้าง สังเกตคนเหล่านี้ได้จากการทำงาน จะไม่ช่วยทำงาน แต่เมื่องานเสร็จ เป็นที่ยอมรับก็จะไปแสดงตัวว่าเป็นคนทำงาน เพื่อที่คนภายนอกมองจะได้เข้าใจว่าเป็นงานที่เขาทำ ถือได้ว่าเป็นคนที่ซุบมือเปิบ พวกที่โกงการประมูล โกงเงินของประชาชน พวกที่ชอบประจบสอพลอเจ้านายเพื่อเลื่อนขั้น คนจำพวกนี้จะพบมากในสังคม เป็นการใช้ความสามารถในทางที่ผิด

การเห็นแก่ตัวของคนในสังคม คิดแคร์เรื่องของตัวเองมาก่อน เพื่อเอารอด อาจเกิดจากการมีทัศนคติที่แคบ สภาพแวดล้อมที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน จนทำให้หลงลืมความรู้สึกของคำว่า “ให้” ไป จนกลายเป็นนิสัย คิดว่าทำแบบที่ทำอยู่ก็ดีแล้ว สบายแล้ว แต่เขาไม่คิดถึงคนที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำของตน

ความสามารถเป็นส่วนหนึ่งที่น่าไปสู่ความสำเร็จ ต้องมีจิตใจที่ตั้งงามเปี่ยมด้วยคุณธรรมจริยธรรมเป็นองค์ประกอบ งานที่เราทำจึงจะประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง จิตใจนั้นมีความสำคัญ อาจมากกว่าความสามารถ เนื่องด้วยจิตใจเป็นสื่อให้เห็นถึงการกระทำ การกระทำเป็นตัวบ่งชี้ของจิตใจ การที่เราจะมีจิตใจที่ตั้งงามได้นั้นอาจจะมาจากหลาย ๆ ปัจจัยที่เป็นเหตุ จากสภาพแวดล้อมรอบตัว สังคม การเลี้ยงดู ทัศนคติมุมมองของแต่ละคน เชื่อไหมว่าจิตใจสามารถพัฒนาปรับปรุงได้ ซึ่งต้องใช้เวลา ต้องหมั่นทำทุกวัน วันละเล็กวันละน้อยค่อย ๆ ปรับปรุงอย่างเช่น การมองข้ามข้อเสียของคนรอบตัวเรา พยายามทำความเข้าใจกับคนรอบข้าง ลงชมคนอื่นด้วยความจริงใจ ซึ่งต้องอาศัยความอดทน ความพยายามทุ่มเทกายใจ และเมือใดที่เราทำสำเร็จ เราก็จะอยู่ได้อย่างมีความสุขทั้งทางกายและใจ

จิตใจกับสมองเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์ทั้งหลาย คือ การที่มนุษย์รู้จักการผิดชอบชั่วดี รู้จักการคิด การมีการเกิดวัฒนธรรม กฎระเบียบ ความใฝ่รู้ รู้จักฝึกฝนพัฒนาตนเอง รู้จักคิดริเริ่ม ก่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม มีการแก้ปัญหา แตกต่างจากสัตว์ที่ยังใช้สัญชาตญาณในการดำรงชีวิต แต่มนุษย์ที่ผ่านสิ่งเหล่านี้แล้ว มีการศึกษาและมีพัฒนาการที่ไปไกลกว่า ถึงได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ประเสริฐเป็นผู้ที่สามารถดำเนินชีวิตให้ดีด้วยตนเอง

ในการแก้ปัญหาสมองจะนำเอาข้อมูลประสบการณ์ที่มี มาคิดโดยรวม โดยใช้เหตุผล และอารมณ์มาประกอบด้วย แม้จะเป็นปัญหาข้อเดียวกัน แต่คนเราก็จะแสดงความคิดเห็น และการแก้ปัญหาออกมาไม่เหมือนกัน พิสูจน์ได้จากการทำข้อสอบ ข้อเขียนโดยเราจะใช้คำถามข้อเดียวกัน และคำตอบที่ได้อาจจะไม่เหมือนกันแต่อาจจะมีแนวโน้มไปในทางเดียวกันได้

นั่นเป็นการแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหาของแต่ละคน ซึ่งการที่คนเรามีความคิดที่ต่างกันอย่างนี้จะนำมาซึ่งปัญหาเกิดความขัดแย้งทางความคิดที่ไม่ตรงกันอันจะเห็นได้จากเหตุการณ์ต่างๆรอบตัว โดยภาพรวมจากการคิดของข้าพเจ้า อาจจะมีการแยกออกได้ 2 แบบ คือ Positive Thinking และ Negative Thinking

การคิดแบบ Negative Thinking คือการคิดในด้านลบมองอะไรก็เป็นแง่ร้าย เป็นการคิดที่ทำให้เสียสุขภาพจิต แล้วส่งผลกระทบต่อสุขภาพกายอาจเกิดการเห็นแก่ตัวอย่างเช่น การแสดงออกจากการทำทาง การพูด การแสดงความคิดเห็น การแสดงออกทางการกระทำ นั้นบ่งบอกถึงความคิดที่เป็นแง่ลบออกมา แต่การคิดในแง่ร้ายไม่ใช่ว่าจะไม่ดี มันอาจแสดงออกถึงการระวัง ไม่ตั้งความหวังในการคิดที่ดี เป็นแง่มุมมองที่จะทำให้บุคคล นำประสบการณ์เหล่านี้ย้อนมาเป็นบทเรียนแก่ตน ที่จะใช้พัฒนายกระดับจิตใจของตน ต่อจากนั้นเป็นการมองเห็นความเป็นตัวตนที่แท้จริง

ส่วนทัศนคติทางบวกถือเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่ใช่มองอะไรก็เป็นบวกหมด ต้องมีบ้างบางครั้งที่ต้องเป็นลบ ในชีวิตจริงไม่มีใครในโลกนี้ ที่จะคิดอะไรทางบวกอย่างเดียว แต่จะว่าไปคนส่วนมากมักจะมองอะไรไปในทางลบเสียมากกว่า อาจจะเป็นด้วยเหตุรอบๆ ตัวเราที่ไม่ปลอดภัยทำให้คนต้องคอยระวังตัว

การคิดในแง่ Positive Thinking และ Negative Thinking มักจะเกี่ยวข้องกัน เพราะทุกคนจะมีความคิดทั้งสองอยู่ในตัว ความคิดเห็นของข้าพเจ้า ส่วนมากจะคิดจากการมองภาพก่อน แล้วคิดร่วมถึงหลักเหตุผลประกอบที่คิดว่าดีที่สุดแต่จะเป็นแง่ Positive Thinking หรือ Negative Thinking ขึ้นอยู่หลายอย่าง

ดังนั้นความคิดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะบอกถึงจิตใจภายใน การลงมือทำ พูดให้น้อย ฟังให้มากๆ เราจะได้ความรู้จากการฟัง และยังรู้ถึงความคิดแฝงไว้ของเขาเหล่านั้น จากภายในจิตใจที่ซ่อนอยู่ สะท้อนให้รู้ถึงสภาพแง่คิดทางจิตใจ มุมมองและทัศนคติที่แตกต่างจึงทำให้เกิดการมองเห็นที่แตกต่างของแต่ละคน น่าจะเป็นเหมือนกระจกสะท้อนสภาพจิตใจที่มีทั้ง บวก ลบ และเป็นการเปิดมุมมองทางความคิด ให้กว้างขึ้นจากที่เป็นมาอย่างเช่น มีแก้วน้ำวาง อยู่ 1 แก้ว นำน้ำมาเทให้ได้ปริมาณครึ่งแก้ว แล้วถามคนว่า เห็นอะไร บางคนอาจบอกว่ามีน้ำ "แค่" ครึ่งแก้ว แต่อีกคนอาจบอกว่ามีน้ำ "ตั้ง" ครึ่งแก้วแค่เพียงพียงครึ่งเดียวที่แตกต่างกัน ระหว่างคำว่า "ตั้ง" กับ "แค่" ก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่าง คำว่า "แค่ครึ่งแก้ว" กับ "ตั้งครึ่งแก้ว" ก็สามารถ สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของคนทีพูดจาได้อย่างชัดเจนหรือถ้าเติมน้ำเพิ่มไปอีกนิด แล้วถามว่ารู้สึกอย่างไรกับปริมาณน้ำในแก้วนี้ คนหนึ่งอาจตอบว่ามีน้ำไม่เต็มแก้ว แต่อีกคนอาจมองอีกมุมว่าแค่เติมน้ำอีกนิดเดียวก็เต็มแก้วแล้ว เพราะมุมมองและทัศนคติแตกต่างกัน เราจึงมองภาพ ภาพหนึ่งแตกต่างกัน

ดิฉัน ได้คิดและมองอะไรๆ ที่แตกต่างออกไป อย่างมองแต่ด้านเดียวต้องมองหลายด้าน เพราะคนเราไม่อาจมีด้านเดียว อย่างมองอะไรอย่าคิดอะไรให้เกินพอดี ต้องยึดทางสายกลางเป็นหลัก อย่างที่พระพุทธเจ้าเคยสอนว่าอย่าทำอะไร ให้มันตึงเกินไป หรือหย่อนเกินไป

การที่เราได้มีประสบการณ์จริงเป็นการที่ได้เห็นมุมมองเปิดความคิด อย่างตอนที่ได้มีโอกาสสอนเปียโนที่สถาบันแห่งหนึ่ง ทำให้ได้มีประสบการณ์สอนและทราบอะไรหลายอย่างเช่น เรื่องการสอนเด็กแต่ละคนมีความสามารถในการรับรู้ได้ไม่เท่ากัน เราต้องใช้การสังเกตเด็กว่าสามารถรับได้เร็วหรือช้าเพียงใด เด็กบางคนมีสมาธิสั้น เราก็ต้องพยายามดึงดูให้เค้าสนใจในสิ่งที่เราสอนเช่น การสอนโน้ต เล่นเพลง

แล้วเด็กเล่นตามจังหวะ หรือมีการร้องเพลงบ้างเป็นการสร้างการมีส่วนร่วมระหว่างเด็กกับครูผู้สอน เด็กบางคนไม่อยากเรียน มาเรียนเพราะถูกพ่อแม่บังคับ ทำอย่างไรก็ไม่เรียน การสอนจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลง แต่ทำให้เด็กอยู่กับเปียโนสร้างความคุ้นเคยและรักเสียงเพลงเป็นการเน้นทางด้านจิตใจมากกว่าการฝึกทักษะ

การได้เข้ามาสอนตรงนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้อะไรเพิ่มขึ้นว่าต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้นกับการกระทำของตนเอง ต้องมีความตั้งใจที่จะสอน การวางตัวที่เหมาะสมกับกาลเทศะ ปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การมีทัศนคติที่กว้าง รู้จักการแบ่งเวลา

อย่างอาจารย์บางท่านที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นการกระทำของเขา ทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจ นำนับถือ เพราะท่านเป็นอาจารย์ที่ตั้งใจสอนในทุกๆคาบ เอาใจใส่เด็ก มีความเมตตากรุณา เมื่อเรามีปัญหาอะไรก็จะให้การแนะนำที่ดี เป็นคนที่ให้อภัยกับลูกศิษย์เสมอ เมื่อลูกศิษย์ได้ทำอะไรที่ผิดพลาดลงไป อาจารย์ก็จะให้โอกาสที่จะปรับปรุงตัว ได้มีโอกาส เริ่มต้นใหม่ นี่แสดงให้เห็นว่าท่านเป็นผู้ที่ให้เป็นอาจารย์ที่ดี แสดงให้เห็นถึงจิตใจ เพราะในการเป็นครู ไม่ใช่แต่จะต้องสอนให้เด็กเก่งเสมอ แต่ครูจะต้องเป็นผู้ที่มีการคิดดีมี จิตใจดี เคยเห็นใหม่อาจารย์ที่สอนเก่งๆ แต่ที่จะสอนให้เด็กมีจิตใจดี และเป็นคนดีของสังคม เป็นสิ่งที่ยากมากกว่า และข้าพเจ้าหวังว่าในอนาคตข้างหน้าจะเป็นครูที่ดี ถึงแม้การเป็นครูที่ดีจะยากมากแต่ข้าพเจ้าก็จะพยายามทำให้สำเร็จ เพราะความสำเร็จที่ข้าพเจ้าจะได้อันนี้ ย่อมแสดงให้เห็นถึงศักยภาพความเป็นครู ผู้ที่จะสร้างเด็กเพื่อเป็นอนาคตของชาติต่อไป

มุมมองวัยเรียน

ใครจะปฏิเสธได้ว่า การศึกษาศูนย์นี้ไม่มีความจำเป็น ปัจจุบันนี้มีการเปลี่ยนแปลงปฏิรูปการศึกษาอยู่เรื่อยๆ จนผู้คนมีงงไปตามๆกัน สังคมการศึกษาเน้นให้ผู้เรียนเรียนเพื่อหาความรู้อย่างแท้จริง หรือเรียนเพื่อกระดาษแผ่นเดียว คงมีวัยเรียนจำนวนไม่น้อยที่มุ่งหาความรู้เพื่อกระดาษแผ่นเดียว เพราะสังคมให้เกณฑ์ขึ้นอยู่กับกระดาษหนึ่งแผ่น สังคมจึงดูตกต่ำลงเรื่อยๆ ผู้ใหญ่บางคนทำตัวคอร์ปชั่น โกงกิน ให้เด็กเห็นจนเป็นที่เคยชิน จึงคิดว่าไม่เป็นเรื่องแปลกที่ตนจะทำบ้างในอนาคต ครูบางคนก็ล่อนก้นง่าย ๆ ด้วยการบังคับให้เด็กไปเรียนพิเศษ เพราะจะได้ทำคะแนนให้สูงๆไม่ตกหล่น ไม่ไปเรียนก็ไม่รู้แนวข้อสอบ ผู้ปกครองบางท่านก็เห็นดีเห็นงามสนับสนุนให้ไปเรียน เพื่อให้ลูกหลานได้เกรดดีๆ ได้ความรู้หรือเปล่านั้นไม่รู้ เอาเป็นว่า เอาเกรดสูงๆไว้ก่อน ตกลงว่าการเรียนพิเศษเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในสังคมไทยไปแล้วหรือ เกิดสถาบันสอนพิเศษเยอะแยะ นอกจากนี้ก็ยังมีกาเปิดสาขากระจายไปทั่วประเทศยังกับธุรกิจเฟรนด์ช้ายทั่วประเทศ แต่ผู้คนที่ไปเรียนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แล้วนี่คือทางเลือกในการสนับสนุนการศึกษาที่ดีที่สุดหรือ

มีเพื่อนต่างมหาวิทยาลัยคนหนึ่งบอกข้าพเจ้าว่า เมื่อในเทคโนโลยี เนื่องกับการเรียนที่ต้องมานั่งแข่งขันกัน วันไหนสอบก็ต้องมานั่งกังวลใจว่าจะได้คะแนนสักเท่าไร ต้องคอยเช็คคะแนนสอบระหว่างเพื่อนกับเรา เพื่อนก็ต้องเช็คคะแนนระหว่างเรากับเพื่อนสอบเสร็จก็มานั่งเรียนท่องจำ เพื่อไปสอบวันข้างหน้าอีก

ตกลงว่าทุกวันนี้ สังคมสนับสนุนให้ผู้เรียนเพื่อหาความรู้ พัฒนาคุณภาพสมอง และจิตใจ หรือต้องการให้แข่งขันกันในกระดาษแผ่นเดียว นักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ตกอยู่ในความคิดของกระดาษแผ่นเดียว เพราะความต้องการของสังคมในรูปลักษณะนี้ ภายนอกที่ดูดี คะแนนสูงๆไว้ก่อน มุ่งไปพัฒนาด้าน IQ เป็นสำคัญโดยลืมปลูกฝังจิตสำนึกหรือที่สังคมเรียกว่า EQ ทำให้คนบางกลุ่มไม่สนใจในสิ่งรอบตัว คนรอบข้างมีความคิดอยู่กับตนเองเป็นหลัก เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว สังคมจะน่าอยู่ได้อย่างไร การที่เน้นไปสู่ด้าน IQ มากเพราะคิดว่าการศึกษจะช่วยพัฒนาคน แต่การที่นักเรียนยกพวกตีกัน นักศึกษากระโดดตึกตาย นักเรียนทุนฆ่าตัวตาย การศึกษาจะช่วยในส่วน

นี้ได้หรือไม่ หรือควรจะร่วมพัฒนาในสิ่งไหนก่อน เราทุกคนและสังคมน่าจะร่วมมือกันพัฒนาคนให้มีความเป็นคนเพิ่มมากขึ้น ให้คนเห็นถึงคุณค่าของตนเอง ประเมินคุณค่าของตนเองได้ สอนให้รู้จักแข่งกับตนเองไม่ใช่แข่งกับคนอื่น ช่วยกันพัฒนาให้ผู้เรียนเข้าถึงคำว่า เรียนรู้อย่างแตกฉาน นอกจากนี้สังคมไทยเรายังมีวัยเรียนที่ด้อยโอกาส ขาดแคลน รอคอยความช่วยเหลืออยู่อีกหลายมุมของประเทศ จากการที่ข้าพเจ้าได้มาเรียนมหาลัยแล้วมีโอกาสได้ไปออกค่ายเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการศึกษาที่ต่างจังหวัด (ชายแดน)ยังมีผู้รอให้สังคมช่วยเหลือ สังคมไทยควรมีการศึกษา โอกาสที่เท่าเทียมกัน

ผู้ที่ถ่ายทอดให้เยาวชน สังคมได้ดีที่สุด คงหนีไม่พ้นหน้าที่ครู แต่ในปัจจุบันความเป็นครูในสายตาสังคมด้อยค่าลงมาก ประเทศจีนยกย่องและให้ความสำคัญกับอาชีพหมอและครูมาก เพราะหมอนั้นรักษาคนไข้ให้หายจากอาการป่วย ส่วนครูนั้นเป็นผู้ที่ช่วยพัฒนาและคอยรักษาคติใจอนาคคของชาติ ให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควร กลับมามองสังคมของเรา คำว่าครูหรือแม่พิมพ์ของชาติค่อยๆลดคุณค่าลงเรื่อยๆ อาจารย์คนหนึ่งเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ครูสมัยก่อนเป็นครูเพราะใจรักอยากที่จะเป็นครูจริงๆ ซึ่งกลับกันในครูบางคนในสมัยนี้ มาเป็นครูเพราะการว่างงาน อาชีพครูจึงเป็นทางเลือกในการหารายได้ไปพลางๆ ไม่ได้ไปสอนเพราะใจรักอย่างครูสมัยก่อน

ครูเป็นผู้มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก ทุกอย่างในตัวครูสามารถสื่อถึงเด็กได้ดี ไม่ว่าจะเป็นการทำทาง คำพูด การสอน หรือแม้แต่การแต่งการ เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่ง มีอุดมการณ์ที่คิดว่าในภายภาคหน้าว่าจะแต่งตัวไปสอนวันละสี่ครบเซต เสื้อกระโปรง ต่างหู รองเท้า วันหนึ่งสี่ชมพู อีกวันก็จะสีเหลือง สีเขียว สี.....ไปเรื่อยๆ จะไม่ให้ข้าพเจ้าหนึ่งในหนึ่งอาทิตย์ ฟังดูก็ตลก แต่ถ้ามองคิดดีๆ นับว่าเป็นidea ที่แจ้งในการดึงดูดความสนใจผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เพราะการไปเรียนใน 1 วันก็เจอแต่ชุดนักเรียน ครูกระดาน ความรู้ คงจะน่าสนใจถ้าครูจะมาเพิ่มสีสัน เวลาครูสอนเด็กก็จะมี focus อยู่ที่ครู สนใจครูสอนมากขึ้น คอยททายว่าวันนี้ครูจะใส่ชุดสีอะไร อันนี้ครูคนไหนจะเอาไปใช้ก็ไม่หวังนะคะ

นอกจากนี้ครูก็ยังมีอิทธิพลในการไปโรงเรียนตั้งแต่เด็กจนโต คงจะเคยเห็นเด็กอนุบาลที่เริ่มเข้าเรียนใหม่ร้องไห้ตามผู้ปกครอง ข้าพเจ้าเข้าใจเด็กดีในส่วนนี้ เพราะ

ข้าพเจ้าก็เคยเป็นเด็กเช่นนั้นมาก่อน ตอนเข้าไปโรงเรียนร้องไห้จะเป็นจะตาย ประมาณว่าบนรถโรงเรียนตอนเช้าเพื่อนมีสิทธิ์นั่งกันแค่ครั้งคัน เพราะอีกคันคันที่เหลือเป็นพื้นที่ดินจะกลับบ้านของข้าพเจ้า แต่พอตกเย็นเลิกเรียนกลับบ้านร้องเพลงเดินสนุกสนานบนรถโรงเรียน เพราะไปเจอเพื่อนที่โรงเรียนก็เล่นจนลืมบ้าน ครูสมัยอนุบาลของข้าพเจ้าต้องทบทวนกับข้าพเจ้าน่าดู คงจะใช้ความอดทนกับข้าพเจ้าสูงมาก ข้าพเจ้าก็ขอขอบพระคุณครูอนุบาลของข้าพเจ้ามากที่อดทนต่อข้าพเจ้ามาก ทำให้ข้าพเจ้ารักที่จะไปโรงเรียน เพราะไปเจอครูที่ใจดี

ครูอนุบาลสอนเด็กเล็กต้องมีความอดทนมาก มีอาจารย์คนหนึ่งบอกข้าพเจ้าว่า ตอนอาจารย์เด็กๆ ครูของอาจารย์สมัยนั้นสอนให้เด็กๆ กลัวต่อการทำบาป คนเราทุกคนจะมีเทพเจ้าแห่งความดี และความชั่ว เทพแห่งความดีก็จะเป็นสีขาวย ส่วนเทพแห่งความชั่วก็จะเป็นสีดำ มีเหล็กแหลมสามง่ามเป็นอาวุธ ข้าพเจ้านึกถึงการตูนเรื่องพิน็อคคิโอ ที่มีตัวเจมีนิคริกเก็ต จิ้งหรีดจิตสำนึกของพิน็อคคิโอ แต่คงจะต่างตรงที่แยกเป็นสองฝ่าย คือ ดีกับชั่ว ครูบอกอาจารย์ว่า เทพความชั่วจะคอยยุแหย่เราอยู่ตลอดเวลาให้เราทำสิ่งที่ไม่ดี แต่ถ้าเราเผลอทำตาม เหล็กแหลมก็จะทิ่มตัวเราให้ทำอีก เด็กก็จะกลัวที่จะทำความดี ตรงกันข้ามถ้าเราทำความดี เทพแห่งความดีก็จะช่วยพรให้เรา มีแต่ความสุขยิ่งๆขึ้นไป ครูสมัยก่อนสอนเด็กให้มีจิตสำนึก สอนจริยธรรม ใส่ใจในการสอน เวลาพักกลางวันครูจะบอกนักเรียนให้ไปหา หากไม่เข้าใจครูก็จะรอให้คำปรึกษาอยู่ในห้อง ถึงเวลาเด็กๆ ก็จะนัดรวมตัวกันมาพบครู ฟังคำอธิบายร่วมกัน ใครไม่เข้าใจจะอะไรก็ตาม เพื่อนๆ ก็จะได้ฟังและทบทวนไปด้วย เป็นสิ่งที่หาได้ยากมากในครูสมัยนี้ ยิ่งบางคนมาเป็นครูอนุบาล ครูประถม เพราะคิดว่าแค่สอนเด็กก็วิชาพื้นฐาน ซึ่งเป็นความคิดที่ผิดมากๆ ในมุมมองของข้าพเจ้า ครูอนุบาล ครูประถม เป็นผู้ที่จะปลูกฝังเด็กให้เด็กมีอุปนิสัย จิตสำนึกไปจนโต โดยเฉพาะเด็กในวัยเรียนอนุบาล-ประถมนั้น ก็เปรียบเสมือนผ้าขาว เจอะอะไร พบเห็นอะไร ก็จะจดจำติดตัวไปตลอด

การที่สังคมต้องการคนดี ก็ต้องปลูกฝังความดีให้สังคมตั้งแต่เด็กๆ จะเป็นการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุด เพราะการที่จะพัฒนาอะไรนั้น ก็ต้องเริ่มสร้างจากรากเสียก่อน ต้นไม้ใหญ่ ถ้ารากไม่แข็งแรง รากเน่า สักวันต้นไม้ก็ต้องตาย จะสร้างคนดีก็ต้องสร้างกันที่รากที่เด็ก สังคมควรให้ความสำคัญกับเด็กเล็กมากขึ้น ครูจะต้องเป็นผู้ที่มีความ

อยากจะเป็นครูจริงๆ เพราะถึงแม้จะเป็นเด็ก แต่เด็กก็มีความคิด สามารถรับรู้ได้ อาจารย์คนหนึ่งเคยพูดกับข้าพเจ้าว่า "เรียนจบแล้วก็แค่ครูประถม-มัธยม" ข้าพเจ้ารู้สึกแสบกับอาจารย์คนนั้นมาก บางครั้งคนเราอาจลืมความเป็นเด็กไป มองข้ามสิ่งที่เคยเป็น ถ้าข้าพเจ้าเป็นครูในภายภาคหน้า จะตระหนักในคำพูดของตนเองให้มากที่สุด ครู ผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่เป็นผู้มีประสบการณ์ ซึ่งเป็นชีวิตเด็กได้ จนทำให้บางที่ใช้ระบบนี้ปกครองกัน ไม่น่าเชื่อว่าระบบศักดินาจะกลับมาอีกครั้ง ผู้น้อยยอมไม่มีสิทธิ์มีเสียง ลองมีใครเสียงดังมากก็ตงงาน ทุกวันนี้สังคมเราจึงอยู่ด้วยความหวาดระแวง อยู่กันอย่างเอาตัวรอด ผู้น้อยต้องคอยเอาใจผู้ใหญ่ เด็กก็ต้องคอยเอาใจผู้ใหญ่ เหมือนวัชวันหลังหวะ ในสังคมการศึกษาที่เหมือนกัน ครูไม่ค่อยมีเวลา ไม่ได้คิดพัฒนาตน เพราะแม้แต่เอาเวลามาทำมาหากิน เลี้ยงปากเลี้ยงท้องกอบโกยเอาตัวรอด จนลืมหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ครูดีๆ มีจิตสำนึก บางครั้งเป็นเสียงส่วนน้อยก็ต้องนั่งนิ่งๆ ไว้ ไม่กล้ามีปากมีเสียง ทำตัวลู่ตามลมไป จะให้เด็กมีรากที่ดี ครูก็ต้องเป็นรากที่ดีด้วย ครูดีๆ ก็ขอให้ท่านคงความดีของท่านต่อไปเรื่อยๆ เพราะท่านเป็นบุคคลที่มีคุณค่า เป็นทรัพยากรของชาติ ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ปัญหาของครูจะถูกกรมเจ้าเข้ามากจนทำให้อาชีพครูขาดแคลนเป็นจำนวนมาก บางท่านไม่สร้างสรรคก็อย่าทำลายหน้าที่ของครูให้ตกต่ำไปกว่านี้เลย

พ่อแม่ ผู้ปกครอง ก็เป็นผู้ที่ทำให้วัยเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษาได้ดี คุณพ่อ คุณแม่ของข้าพเจ้า เป็นผู้ปลูกฝังให้ข้าพเจ้าเห็นความสำคัญของการเรียน พ่อแม่ ควรเชื่อมั่นในลูกของท่าน เพราะจะทำให้เขามั่นใจในการตัดสินใจลงมือทำทุกสิ่งทุกอย่าง ได้รับประสบการณ์จากตัวเอง ส่วนลูกก็ต้องรู้หน้าที่ของตน สร้างความเชื่อมั่นให้กับพ่อแม่ ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน บางคนล้มหน้าที่ของตนไปหลงทาง พ่อแม่ต้องเป็นผู้ที่คอยประคับประคอง เมื่อถึงวันที่เขาคิดได้เขาจะหันหลังกลับมาเอง เพราะมนุษย์ทุกคนไม่ชอบการบังคับ การสั่ง แต่ทุกคนย่อมรักฟังและอยากฟังคำสอน วัยเรียนก็ควรเรียนรู้ หากความรู้ และการนำความรู้ที่ได้มา ประยุกต์ใช้กับชีวิตของเรา ไม่ทำตัวเป็นคนสมองกลวง เหนือในสิ่งที่ไร้สาระ อย่าทำตัวไร้สติเห็นอะไรเป็นก็อป เอาตามไปหมด เพราะเราคือ พลังของชาติ ต้องเริ่มจากการเรียนหน้าที่ที่มีอยู่ต้องรับผิดชอบให้ได้ ที่สำคัญ ความกตัญญูจะเป็นตัวที่ช่วยเตือนสติเรา

ได้ตลอดเวลา เคยมีคนสอนข้าพเจ้าว่า เรามีพระที่คุ้มครองเรา ดูแลเราตลอดเวลา อย่าทำให้เกิดความเสียใจและผิดหวังในตัวเรา พระที่วางก็คือ พ่อแม่ของเรานั้นเอง หากเรามีปัญหาเมื่อไหร่ ให้เราคิดถึงพ่อแม่เป็นอันดับแรก เพราะพ่อแม่ทุกคนไม่คิดทำร้ายลูก

การศึกษาเป็นสิ่งที่ดี จะช่วยพัฒนาสังคมได้เร็วเปล่านั้นขึ้นอยู่กับว่าเราเข้าใจ แก่นแท้ของการศึกษามากแค่ไหน บทความข้างต้นเป็นมุมมองของข้าพเจ้าในปัจจุบัน ไม่ว่าจะท่านผู้อ่านจะอยู่ในวัยใด จะเป็นครู อาจารย์ นักเรียน นิสิต หรือพ่อแม่ผู้ปกครอง ข้าพเจ้านับว่า บทความของข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้บ้าง เพื่อจะได้นำเอา แนวความคิดของข้าพเจ้าไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันสืบไป

เรา คือ ความหวัง (ใหม่)

นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้เข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษา และได้เป็นนักเรียนทุนโครงการผลิตครู 5 ปี คิดว่าตนเองได้พบอะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ แต่ก่อนที่จะได้รับรู้ถึงสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้าจะขอเล่าถึงความภาคภูมิใจในความหวังของการได้มาเรียนอยู่ ณ จุดนี้ ข้าพเจ้าเป็นเด็กมัธยมปลายที่มีโอกาสได้เห็นข้อความ รับสมัครสอบทุนครู 5 ปี ด้วยความที่อยากเป็นครูอยู่แล้ว และยังไม่มียี่ห้อที่จะศึกษาต่อก็เลยเดินทางเข้ามาสมัครสอบและทำการสอบที่กรุงเทพฯ ความรู้สึกแรกที่รู้ว่าตนเองสอบติด ดีใจมากและรีบวิ่งไปบอกแม่ และคิดกับตนเองว่านี่เป็นโอกาสที่ดีมากในชีวิตของเรา ได้ช่วยพ่อแม่แบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในการเรียน เรียนจบก็ได้บรรจุรับราชการเป็นครู มีงานรองรับทันที สิ่งเหล่านี้คงเป็นความหวังของนิสิต-นักศึกษา ทุกคน รวมถึงพ่อแม่และแม่ของเราด้วย

ต่อไปนี้จะขอกล่าวถึง ความหวัง(ใหม่) ในทัศนะของข้าพเจ้า ปัจจุบันข้าพเจ้าเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 เอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา ซึ่งเป็นเอกที่เปิด...ใหม่ เพื่อเปิดรับทุนครู 5 ปี การที่เราเข้ามาเป็นรุ่นที่ 1 ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ทำให้เราไม่มีรุ่นพี่ เราจึงไม่มีการรับน้อง ถือได้ว่าเป็นการข้ามมหาวิทยาลัยไปอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่ง นับได้ว่าเป็นการตอบสนองนโยบายมหาวิทยาลัยได้เป็นอย่างดี แต่เราก็ได้รับความเอ็นดูจากคณะครู-อาจารย์และพี่ๆ จากสาขาวิชาอื่นๆ โดยเฉพาะพี่ๆ จากสาขาวิชาศิลปศึกษาที่ให้การต้อนรับเราเป็นอย่างดีรวมถึงเพื่อนๆ ทุกคนด้วย พวกเขาเหล่านี้จะเรียกพวกเราว่า ครู 5 ปี เวลาได้ยินแล้ว รู้สึกประทับใจอย่างบอกไม่ถูกเสียแหละ ก่อนที่เราจะเข้ามาศึกษาเรารู้เพียงว่า โครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อผลิตครูมีอาชีพที่มีความรู้ทางวิชาการเชี่ยวชาญทางวิชาชีพและมีอุดมการณ์ในวิชาชีพครูด้วยหลักสูตรและกระบวนการที่เน้นการปฏิบัติและการฝึกอบรมที่เข้มข้นในสาขาที่ขาดแคลนและจำเป็นต่อการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ โดยกำหนดเป้าหมายการผลิตตามแผน 3 ปี(ปีการศึกษา 2547-2549) ปีละ 2,500 คน รวม 7,500 คน ซึ่งจะจูงใจให้คนดี คนเก่งมีจิตวิญญาณครูเข้ามาเรียนให้ทุนการศึกษาในระหว่างศึกษาและบรรจุ

เข้าปฏิบัติงานในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการเมื่อสำเร็จการศึกษา นี่เป็นข้อมูลในบทนำ ของระเบียบการคัดเลือกนักศึกษาเพื่อขอรับทุนตามโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ประจำปีการศึกษา 2547 จากกรที่เราไม่รู้ว่หลักสูตรการเรียนที่แน่นอนของพวกเราเป็นเช่นไร เพราะจากการเปิดรับสมัครทุกคนมีความเข้าใจว่าตนเองเลือกสอบในสาขาใดก็จะได้ศึกษาความรู้เฉพาะในสาขาวิชานั้นอย่างลึกซึ้ง แต่เมื่อเราได้เข้ามาศึกษาหลักสูตรกลับไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดไว้ หลักสูตร..ใหม่สำหรับพวกเรา คือ การรวมทั้งนาฏศิลป์การแสดง ดนตรี และทัศนศิลป์ สามวิชาเอกร่วมกัน เปิดหลักสูตรเป็น วิชาเอก วิชาโท และวิชาตรี เลือกเรียนได้แค่หนึ่ง ไม่สามารถเรียนวิชาโทข้ามเอกหรือข้ามคณะได้ ครั้งแรกทีรู้ว่าพวกเราได้เรียนหลักสูตรนี้ ไม่เคยคิดเข้าใจว่าทำไมต้องเรียนหลักสูตรเช่นนี้ด้วย และคิดว่าเป็นการเรียนที่ยากมาก เพราะเราจะได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่างในเวลาเดียวกัน เช่น รำไทยได้ เต้นแจ๊สได้ เล่นละครเวทีได้ ทำจาก ควบคุมไฟ และออกแบบชุดการแสดงเองได้ เพราะทั้งหมดนี้มันได้ MIX อยู่ในวิชาเอกของเราทั้งหมด ยังรวมถึงความรู้และความสามารถทางด้านดนตรีและความรู้ความสามารถทางด้านทัศนศิลป์ด้วย ทีเราจะต้องศึกษาและมีความรู้อย่างลึกซึ้ง เพื่อที่จะนำไปถ่ายทอดให้กับนักเรียน แต่จุดพลิกผันของการหยุดความคิดดังกล่าวข้างต้นและการหยุดคิดว่าตนเองจะเรียนไม่ไหว เพราะจากการที่เราได้เรียนมาในช่วงระยะเวลาหนึ่งนี้ ทางมหาวิทยาลัยและคณะครู-อาจารย์ ได้ร่วมกันจัดโครงการและกิจกรรมต่างๆที่ทำให้พวกเราทุกคนคิดว่ากรที่เราจะมีวิถีชีวิตการเรียนที่ไม่เหมือนกับพี่ๆและเพื่อนๆที่เรียนในลักษณะของการเป็นศิลปิน เพราะเราคือ ครู..ใหม่ จึงต้องเป็นผู้ที่มีศักยภาพและประสิทธิภาพของการเป็นครูนั่นเอง และเป็นทีที่รู้จักกันดีอยู่แล้วว่ามหาวิทยาลัยของเราเดิมมีชื่อว่า วิทยาลัยวิชาการศึกษา ซึ่งเป็นต้นแบบในการผลิตครูที่มีศักยภาพมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นทางมหาวิทยาลัย และคณะครู-อาจารย์ ทุกท่าน จึงเป็นผู้ที่ผลักดันศักยภาพในการพัฒนาความรู้ความคิดพัฒนาด้านจริยธรรม พัฒนาด้านบุคลิกภาพที่ดีเหล่านี้เป็นต้นให้กับเรา

มหาวิทยาลัยแห่งนี้สอนให้รู้ว่า นอกจากกรที่เราเป็นความหวังของตัวเองเอง และเป็นความหวังของพ่อแม่แล้ว เรายังเป็นความหวังของครู-อาจารย์ ครูทุกคนอยาก

ให้เรา รู้จักวิธีหาอาหารด้วยตนเองเพื่อความอยู่รอดต่อไปในอนาคต จึงกลายเป็นว่านอกจากครูจะเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้แล้ว ครูยังเป็นต้นแบบในการสอนให้กับพวกเราด้วย เพื่อที่จะให้พวกเรานำไปใช้ในภายภาคหน้า วิธีการของครู ก็คือ เปิดวิชาเรียนในสาขาวิชาเอกที่เลือกอันวยต่อการนำไปใช้สอนกับเด็กนักเรียน ยกตัวอย่างวิชาหลักการสร้างงานนาฏศิลป์ไทย ครูก็ให้พวกเราสร้างผลงานร่วมกับเด็กนักเรียน ด้วยการ จัดการแสดงภาคสนามในงานพิธีเปิดกีฬาเทศบาลเมืองนครนายกและเมืองพัทยา ซึ่งเป็นโครงการแรกที่เราได้ทดลองปฏิบัติจริง เรามีขั้นตอนการทำงานอย่างเป็นระบบโดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆ เริ่มตั้งแต่คิดการนำเสนอผลงานการแสดง หลังจากนั้นก็นำผลงานนี้ไปเสนอต่อ ผู้อำนวยการโรงเรียนและคณะครูที่เป็นเจ้าภาพจัดการแสดง ตรงนี้เป็นการสอนให้เรา รู้จักการทำงานร่วมกับระดับผู้บริหาร สอนให้เรา รู้จักการทำงานร่วมกับคนอื่น สอนให้เรา มีความรับผิดชอบ และรู้จักแก้ไขปัญหา การที่ครูต้องการให้เราทำเช่นนั้นครูคงได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญว่า เมื่อเราเรียนจบเราต้องไปเจอเหตุการณ์อย่างนี้ จึงอยากให้เรา ได้เห็นและได้ทดลองทำ แต่วินาทีที่สำคัญ คือ การฝึกซ้อมการแสดงให้กับเด็กนักเรียน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า ทำไม่มันช่างเหมือนจับปูใส่กระดังที่แสนเหนียวเสียเหลือเกิน แต่การปฏิบัติจริงเช่นนี้ทำให้เราได้มีประสบการณ์ตรง ทำให้เรามองเห็นถึงปัญหาจะได้อะไรอย่างนี้ ทำแล้วงานออกมาดี แต่ถ้าทำอย่างนี้งานพังแน่นอน และนอกจากนี้ยังทำให้รู้ว่า การเป็นครูคน นั้นต้องเป็นผู้เสียสละจริงๆ เด็กเป็นผู้ที่มีสมรรถิ์สูงกว่าผู้ใหญ่การสอนให้เด็กทำอะไรสักอย่างถ้าไม่น่าสนใจจริงๆ เด็กจะไม่ฟังและไม่สนใจในสิ่งที่เรากำลังสอนอยู่ ครูจึงต้องเป็นผู้ที่มีสมรรถิ์มากที่สุด เป็นผู้ที่ต้องเก็บอารมณ์ความรู้สึกให้มากที่สุด เพราะถ้าครูเป็นคนเก็บอารมณ์ความรู้สึกไม่ได้แล้วครูก็มีกิริยาที่ไม่ดีกับเด็กนั่นถือเป็นเรื่องไม่ดีเป็นอย่างมาก เพราะเด็กเมื่อได้อยู่ใกล้กับใครและได้รับได้เห็นหรือถูกปลุกฝังอย่างไรเด็กมักจะ มีพฤติกรรมเช่นนั้นแสดงออกมา ดังนั้นครูจึงควรเป็นผู้ระมัดระวังพฤติกรรมมากที่สุด นอกจากนี้ครูยังเป็น " ผู้ให้ " ให้ความรู้ ให้ความเอ็นดู ความเอาใจใส่ดูแลเพราะขนาดข้าพเจ้าไปซ้อมการแสดงช่วงระยะหนึ่งยังรู้สึกผูกพันกับเด็กเหล่านั้นและมีความรู้สึกดีดีที่น่าจดจำ จากที่กล่าวยกตัวอย่างข้างต้นมาต้องขอขอบคุณครุหวาน (อาจารย์ระวีวรรณ วรรณวิไชย) ที่เปิดโอกาสให้เรา ได้สัมผัสประสบการณ์

ตรง และขอขอบคุณครูต้อม (อาจารย์อภิธรรม กำแพงแก้ว) ที่เป็นผู้ฝึกวิทยายุทธในการสอนการแสดงภาคสนามและกลยุทธ์ปราบเด็กๆ ให้กับพวกเรา

ความหวังต่อมาที่เรารับรู้ได้ ก็คงเป็นความหวังจากมหาวิทยาลัย ด้วยความที่มหาวิทยาลัยเป็นแกนนำการผลิตครู 5 ปี ทางมหาวิทยาลัยจึงมีความคาดหวังในศักยภาพของนิสิตโครงการทุนครู 5 ปี สิ่งที่ทางมหาวิทยาลัยหยิบยื่นให้กับพวกเราก็คือ โอกาส..ใหม่ เราได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการสัมมนาที่สำคัญต่างๆ และมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ทำร่วมกับเพื่อนๆครู 5 ปี ด้วยกันหรือกับรุ่นพี่สาขาต่างๆ เรามีโอกาสร่วมสัมมนายะยะมาจริงๆ โครงการสัมมนาที่ประทับใจคือ โครงการพัฒนาครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะกรุงเทพมหานครพวกเราได้รับฟังบรรยายจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถทั้งด้านนาฏศิลป์การแสดง ดนตรี และทัศนศิลป์ ล้วนแล้วแต่เป็นความรู้ที่น่าสนใจและต่อมาก็เป็นโครงการสืบเนื่องเป็นโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการร่วมกับครู ก.ท.ม. แต่ครั้งนี้เป็นการแยกสาขาพวกเราได้ร่วมเป็นผู้ช่วยอาจารย์เป็นการสัมมนาที่ได้รับความรู้และความสนุกสนานพร้อมทั้งได้ฝึกปฏิบัติจริงสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนมาใช้ประโยชน์เพื่อให้ครู ก.ท.ม. นำไปใช้ปรับเปลี่ยนเป็นแนวทางการสอนกับเด็กนักเรียนในรูปแบบใหม่ได้ ส่วนกิจกรรมที่ข้าพเจ้าประทับใจอีกกิจกรรมก็คือกิจกรรมที่ผ่านมานี้เอง คือกิจกรรมออกค่ายศิลปะเด็ก ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านรักไทยและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านนุชเทียน จังหวัดพิษณุโลก เป็นการออกค่ายครั้งแรกของข้าพเจ้าสิ่งที่ได้รับจากการออกค่าย คือ ความสุขและความสนุก เป็นความสุขและความสนุกที่ได้สาระประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น การได้เห็นสิ่ง..ใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของคนไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้มันไม่ได้ดูล้ำสมัยเลยกับเด็กพวกนั้น ความสัมพันธ์ของเด็กเหล่านั้นดูใกล้ชิดสนิทสนมมากกว่าเด็กในเมือง ที่ใช้โทรศัพท์มือถือติดต่อสื่อสารกันเสียด้วยซ้ำ รอยยิ้มของเด็กเหล่านั้นดูสดชื่น จริงใจ บริสุทธิ์ และได้เห็นความคิดสร้างสรรค์ของเด็กๆจากการถ่ายทอดออกมาทางผลงานศิลปะที่พี่สาขาจินตทัศน์ได้จัดเตรียมอุปกรณ์การทำไปให้ เช่น ทำการ์ดวันพ่อ การทำผ้าผัดย้อม และกิจกรรมอื่นๆอีกมากมาย ส่วนพวกเรามีหน้าที่สนับสนุนการร่วมกับเด็กทำให้เราได้เห็นความกล้าแสดงออกของเด็กๆทุกคน แต่ก่อนที่เราจะได้เห็นความกล้าแสดงออกของเด็กนั้น เราต้องมีความ

เป็นกันเองกับเด็ก เด็กถึงจะกล้าเปิดใจทำกิจกรรมร่วมกับเราพอสิ้นสุดกิจกรรมก็จะเป็นการบริจาคสิ่งของที่พวกเขาจัดเตรียมไว้เพื่อมอบให้กับทางโรงเรียนและกับเด็กๆ เหตุการณ์ที่ประทับใจอีกอย่างก็คือ เด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อ น้องเบล เรียนอยู่ชั้น ป.5 โรงเรียนบ้านรักไทย เขาได้รับตำแหน่งประธานโรงเรียน ตอนแรกก็ว่า เฮ้!! ทำไมเด็ก ป.6 ถึงไม่ได้เป็นประธานโรงเรียนแต่พอได้เห็นและได้ยิน ตอนเช้าแถวเคารพธงชาติตอนเช้าก็รู้ได้เลยทันทีว่าทำไมน้องเบลถึงได้เป็นประธานโรงเรียนเด็กคนนี้มีลักษณะคล้ายตำรวจตระเวนชายแดนมาก มีความเป็นผู้ร่ามีความกล้าแสดงออกที่น่าทึ่งอีกอย่างคือ เด็กนักเรียนทุกคนตั้งแต่อนุบาลจนถึงประถมศึกษาปีที่6 ท่องอุดมการณ์ของตำรวจตระเวนชายแดนได้อย่างถูกต้องชัดเจนโดยไม่ต้องมีคนพูดนำ ข้าพเจ้าได้ยินแล้วรู้สึกขนลุกชู่ จากข้างต้นอาจทำให้เราตั้งข้อสังเกตเห็นได้ว่า ความเป็นผู้ร่าและบุคลิกต่างๆของประธานโรงเรียนคนนี้ได้มาจากครูตำรวจตระเวนชายแดนก็เป็นได้ เพราะการที่เด็กได้อยู่ใกล้กับบุคคลประเภทไหนก็จะซึมซับอุปนิสัยและบุคลิกเหมือนกับบุคคลประเภทนั้น ซึ่งสิ่งนี้อาจเป็นสาเหตุของความก้าวร้าวของเด็กบางคนในปัจจุบันก็ได้ บางคนอาจคิดว่าเป็นที่ตัวเด็กเอง บางคนอาจคิดว่าเป็นที่พื้นฐานครอบครัวไม่อบอุ่น ซึ่งบางกรณีก็อาจจะใช่ แล้วจะมีคนคิดถึงพฤติกรรมของครูบ้างไหม เพราะครูก็ใกล้ชิดกับเด็กเหมือนกัน ครูที่ดีและมีความเป็นครูคนมีเยอะในสังคมไทยแต่ครูที่ต้องการเพียงแค่งเงินเดือนก็แอบแฝงอยู่ในสังคมของเราเช่นกันจากการที่เราเห็นตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์และยังมีครูประเภทที่ชอบใส่อารมณ์กับเด็กอยู่ตลอดเวลาพฤติกรรมเหล่านี้เมื่อเด็กได้ถูกซึมซับเข้าไปทุกวันๆเด็กก็จะแสดงกิริยาที่ก้าวร้าวออกมาเพราะเด็กบางคนคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีหรือสามารถแก้ไขปัญหาได้เพราะเด็กเห็นครูทำเด็กทุกคนจะคิดเสมอว่าครูเป็นต้นแบบที่ดีสำหรับเขาเสมอ

กิจกรรมข้างต้นเป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งที่เรารับได้จากทางคณะศิลปกรรมศาสตร์ หรือทางมหาวิทยาลัยได้จัดให้กับครู 5 ปี ข้าพเจ้าคิดว่า เป้าหมายของกิจกรรมและโครงการต่างๆ คือ อยากระบายความรู้สึกและมุมมองที่กว้างไกล อยากระบายให้เราได้กล้าแสดงความคิดเห็นได้พัฒนาศักยภาพของตนเองและได้มีประสบการณ์ชีวิตเพิ่มมากขึ้น ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้ก้าวเข้ามาเป็นนิสิตทุนครู 5 ปี

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพราะ ข้าพเจ้าไม่เคยถูกทอดทิ้งจากมหาวิทยาลัย และคณะครู-อาจารย์ มีแต่ได้รับโอกาสที่ดีที่สุดเสมอ

ความหวังที่เกิดจากตนเองและความหวัง..ใหม่ที่เกิดจากบุคคลอื่นๆข้าพเจ้าคิดว่าน้อยคนนักที่จะได้พบได้เห็นกับความหวัง..ใหม่ ต่างๆที่มากหลายด้วยประสบการณ์ชีวิตและมากหลายด้วยปัญหา และวิธีแก้ไขปัญหาสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นโอกาสที่ดีให้กับพวกเราได้สัมผัสได้ลิ้มรสและเมื่อเรารู้ว่า เราคือความหวังของคนหลายคนทั้งที่อยู่ใกล้ตัวเราหรือไกลตัวเรานับว่าเป็นสิ่งที่ดีพวกเขาเหล่านั้นแหละที่จะเป็นแรงจูงใจและแรงผลักดันที่จะทำให้เราถึงจุดหมายปลายทางและพร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้าอย่างระมัดระวังตน กล่าวคือ ถ้าเรามีความพร้อมในการก้าวเดินไปข้างหน้าและเรามีความระมัดระวังเพิ่มเข้ามานั้นหมายถึงว่า เราจะไม่บกพร่องต่อการกระทำที่จะเกิดขึ้นความหวังถ้าเกิดจากความพร้อมทุกอย่างก็จะออกมาในรูปแบบที่สมบูรณ์ได้ แต่ถ้าความหวังที่เกิดจากความ..ใหม่โดยไม่มี การเตรียมพร้อมแล้ว ความหวังของคุณจะสำเร็จอย่างไร

เริ่มจาก...ศรัทธา

บทความนี้ได้ให้ชื่อว่า "เริ่มจาก...ศรัทธา" ที่เรียบเรียงขึ้นจากความรู้สึกจริงของตัวผู้เขียนเอง

ตั้งแต่ยังเล็ก ตัวสูงแค่นี้เลยเช่าของพ่อและแม่ ก็โดนส่งเข้าไปเรียนหนังสือระดับชั้นอนุบาล ซึ่งพวกเราทุกคนก็คุ้นเคยกันอยู่ ทุกๆวันได้สัมผัส และเจอกับคุณครูที่แสนใจดี เลิกเรียนก็มีรถโรงเรียนมาส่งถึงบ้าน พร้อมกับมีคุณครูนั่งมาเป็นผู้ดูแลพวกเราทุกคนให้ถึงบ้านอย่างปลอดภัย เมื่อถึงบ้าน ยกมือไหว้ขอบคุณคุณครูที่มาส่งก่อนจากลา ที่บ้านของฉัน พ่อและแม่ก็มีอาชีพรับราชการครู ได้สัมผัสได้รู้จักกับคำว่าครู มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ตามไปโรงเรียนพ่อและแม่ เห็นพ่อและแม่ทำหน้าที่ครูเต็มที่ "เป็นครูที่ใจดี ครูรักเด็ก ครูเข้าใจเด็ก" ฉันจึงเกิดความไว้วางใจ เริ่มศรัทธาครูก็เหมือนกับ น้องที่โรงเรียนชายแดน ที่ส่วนใหญ่ศรัทธาในตัวของ ตำรวจตระเวนชายแดน พอถามพวกเขาว่าโตขึ้นจะเป็นอะไร ส่วนใหญ่ตอบว่า โตขึ้นจะเป็น "ตำรวจ" ความรู้สึกนี่ก็เป็นแบบเดียวกันกับความรู้สึกของฉันตอนเด็ก เมื่อมีใครเข้ามาถามว่าโตขึ้นหนูจะเป็นอะไรจะ ตอบคำนี้มาตลอดชีวิตเลย "หนูจะเป็นครูค่ะ"

จากจุดเริ่มต้น การได้สัมผัสกับสภาพแวดล้อมรอบๆตัว ก่อให้เกิดประกายฝันความอยากเป็น อยากก้าวเดินตาม HERO ที่ตัวเองปลื้มใจ อยากทำตามแบบอย่างบุคคลที่ประทับใจ เพราะสิ่งที่ได้สัมผัสนั้นมันคือ สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต

ชีวิตก้าวมาเรื่อยๆ จากเด็กเล็ก เป็นเด็กประถม เป็นเด็กมัธยม ปัจจุบันกลายเป็น อะแสม!!! นิสิตทุนโครงการครู 5 ปี ระดับมหาวิทยาลัย ภูมิใจมากๆค่ะ ภูมิใจที่ทำให้พ่อแม่มีความสุข ภูมิใจที่ได้สานฝันของตัวเองให้เป็นจริงขึ้นมา เมื่อก้าวเข้ามาสู่วัฒนา-แดง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ยิ่งได้ชื่อว่าเป็นนิสิตทุน คือเด็กเรียบร้อยตั้งใจเรียน เราก็ต้องเป็นเด็กดีเพื่ออนาคต เมื่อมาอยู่ที่นี้ไม่มีผิดหวังเลยคะ ทางมหาวิทยาลัยและทางคณะไม่เคยทอดทิ้งพวกเราเลย ให้ความสำคัญกับพวกเราเสมอมา ถึงแม้พวกเขาจะเป็นหลักสูตรใหม่ที่คุณครูหลายๆท่านยังไม่คุ้นเคย แต่ครูทุกคนก็พยายามที่จะเข้าใจหลักสูตรของพวกเรา

มีกิจกรรมต่างๆให้พวกเขาได้ทำมากมาย เสริมทักษะความรู้ที่แปลกใหม่ สร้างประสบการณ์ให้พวกเขา เพื่อการเป็นครูที่ดีในอนาคต

พวกเรามีทั้งหมด 29 คน ตอนนีเหลือ 28 คนแล้ว เพราะเพื่อนเขามีปัญหาของเขาที่เราอาจจะเข้าใจ พวกเราทั้งหมดพูดได้เต็มปากว่า พวกเราเป็นเด็กต่างจังหวัดทุกคน หรือที่ใครเรียกว่า บ้านนอก

(แต่เป็นบ้านนอกที่ถูกคัดเรียบร้อยแล้วคุณภาพคับแก้ว) เหตุผลที่เลือกเดินเข้ามา ณ จุดนี้ เพื่อสานฝันของตัวเอง และเข้ามาอย่างภาคภูมิใจ ที่จะทำหน้าที่แม่พิมพ์ของชาติต่อไปให้ดีที่สุด

สาเหตุที่ตัดสินใจมาเรียนที่นี่ เพราะพ่อและแม่ใช้ให้ลองมาสอบดู ทั้งที่ตอนนั้นก็ยังไม่เรียนอยู่ที่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก็ยังโดนให้ลองมาสอบดู เพราะว่าพ่อไปบอกหลานๆที่ เพิ่งจบ ม.6 สดๆร้อนๆ มา ก็ไม่มีใครสนใจ ไปสมัครสักคนเลยเอาลูกตัวเองไปสอบซะงั้น บอกกับตัวเองว่า เขาก็เอว่ะ ไปสอบก็ไม่เสียหายอะไร ได้ก็เอาไม่ได้ก็ไม่ต้องเสียใจเมื่อไปสมัครเรียบร้อยแล้ว ก็เริ่มซ้อมรำเลยคะ เพื่อจะนำไปสอบปฏิบัติ อ่านหนังสือกันสนั่นภายในเวลา 2 อาทิตย์ ก่อนถึงวันสอบ และแล้ว ผลสอบออกมาปรากฏว่า ว่าสอบได้คะ ไห้! ดีใจสุดฤทธิ์ ไห้เลยคะบอกทุกคนที่มีเบอร์ในเครื่อง มาเรียนที่นี่ ก็เป็นคณะเดียวกัน เอกเดียวกันกันที่ ปัตตานี เลยไม่ค่อยหนักใจเท่าไร แถมยังมีโอกาสเพิ่มขึ้นมากกว่าอีก ได้ทุนด้วย เรียนจบตามหลักสูตรก็ได้เข้าบรรจุเป็นข้าราชการครูอีกต่างหาก ว่าแล้วลุยเลยคะ เต็มที่กับหน้าที่ของนิสิตคนใหม่ เป็นFRESHY คนใหม่อีกครึ่งนึง แต่อายุก็ยังเพิ่มขึ้น เพื่อนที่นี่เรียก แจ็กเกอร์ P'กอร์

ตอนนี้เรียนที่นี่ได้ 1 ปีครึ่งแล้วคะ พบเจอกับสิ่งต่างๆ มากมายทั้งที่คุ้นเคยและที่ยังไม่คุ้นเคย อาจจะแปลกไปด้วยซ้ำ แต่ก็ต่อสู้กับสิ่งต่างๆจนเกิดการปรับตัวให้เป็นคนที่ยิ้มแฉ่งและแกร่งขึ้นมา

อยากขอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกันการดำเนินชีวิต ที่ทุกคนอาจจะเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา คือ เรื่องการขึ้นรถเมล์ เพื่อโดยสารมาเรียน เหมือนในหนังเต๊ะเลยอัดกันเข้าไป "ชิดในหน่อยพี่ 3 แถวนะพี่" ไม่รู้ว่าเค้าจะรอยกับการวิ่งรถเที่ยวเดียวหรือไงกัน เมื่อก่อนตอนอยู่บ้าน ไปไหนมาไหนพ่อแม่ไม่เคยปล่อยเลย ไปส่งตลอดเลย

ตอนนั้นเลยคิดอยากจะกลับไปเรียนใกล้ๆบ้าน มาอยู่ที่นี้บอกได้เลยว่าเหนื่อย...สาเหตุที่ไม่อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยเพราะต้องอยู่กับพี่ จะได้ไม่เปลืองค่าหอพัก

พูดถึงด้านกิจกรรมอีกนิดนะคะ เริ่มตั้งแต่การเซ็นสัญญาที่ จังหวัด สระบุรี ประทับใจสุดๆ ไม่เคยคิดเคยฝันว่า จะจัดสิ่งดีๆ เพื่อพวกเราขนาดนี้ ปลื้มมากๆ บรรยากาศโดนใจสุดๆเหมือนได้กลับบ้าน สุดอากาศบริสุทธิ์เต็มปอดไปเลย พาไปเที่ยวที่ เรือหลวงจักรีนฤเบศ อ้อมใหญ่สุดๆ ลำใหญ่มากๆ ศึกษารรรมชาติป่าชายเลน ดูปลาโลมาน่ารักแสนรู้ โชว์ลีลาน่ารักแบบปลาๆ ให้พวกเราได้คลายเครียด แถมตบท้ายด้วยการพาไปดูช้างตัวโตๆ ที่ฉันท (กลัวสุดๆ) วิ่งออกห่างไม่ค่อยได้เข้ากล้องถ่ายรูปกะเค้าเลย

พาไปออกค่ายพัฒนาถึง 2 ครั้ง จังหวัด อุตรดิตถ์ และจังหวัด พิษณุโลก เหลืออีกแค่ 20 กิโลเมตรเท่านั้นก็ถึง ประเทศเพื่อนบ้านของเรา ประเทศ ลาว บอกได้เลยว่ามันมากๆ เจอกับการดำรงชีวิตที่ไม่เคยเจอ แต่คนแถวนั้นเขาอยู่ได้ เลยสอนให้ตัวเองต้องอยู่กับสภาพเหล่านั้นให้ได้ด้วยเช่นกัน เพราะ เขาก็เป็นคนเหมือนอย่างที่เราเป็นคนเช่นกัน

มีการจัดสัมมนาขึ้นบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะไปที่ไหนทางคณะต้องพาพวกเรา ครู 5 ปีไปร่วมด้วยทุกครั้งไปทางคณะไม่เคยมองผ่าน มองข้ามพวกเราเลย เพื่อเสริมศักยภาพความเป็นครู เมื่อไม่นานมานี้มีการอบรมครู กทม. พวกเราก็ไปกัน เป็นทั้ง STAFF และผู้เข้าร่วมการสัมมนา ที่ Surprise สุดๆ กิจกรรมฝึกมารยาทในการรับประทานอาหาร ที่โรงแรม ปทุมวัน ปริ๊นเซต เป็นอาหารต่างชาติล้วนๆ ต่อด้วยชมวัดจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 9 วัดรวด เหมือนกับกลายเป็นผู้วิเศษเดี่ยวไผ่ วัดโน้น เดี่ยวไผ่ลั่นนี่ รวดเร็วมากๆ ล่าสุดพาไปเที่ยวทะเลที่ ชะอำ สนุกสุดๆ อ้อม! อีกอย่างหนึ่งคือ พวกเราทุกคนจะเป็นนักเขียน เพราะบทความบทนี้แหละ ที่เราทุกคนสร้างสรรคขึ้นมาจากความรู้สึกของพวกเราทั้งสิ้น เอามาลงหนังสือเล่มนี้ไว้ **"ความเป็นคน....ความเป็นครู"**

มาจะพูดถึงอาจารย์ที่ปรึกษาที่บ้านงนะ น่ารักมาก สนใจพวกเราทุกคนทุกอย่างก้าว มีการแอบน้อยใจเล็กๆ ทั้งๆที่ไม่ใช่เด็กแล้วก็ยังขึ้นน้อยใจ เค้าเป็นคนอารมณ์ดี จริงจัง เล่นเป็นเล่น สอนเป็นสอน จะเต็มที่กับการดำเนินชีวิตทุกอย่างก้าว รู้จักที่

จะสอนรู้จักที่จะถ่ายทอด ทั้งการเรียนและการดำเนินชีวิต ขอบทายนิสัยเพิ่มอีกหน่อย ต้องเป็นคนที่มีรักพวกพ้องมากแน่ๆ เลย เพราะเขาจะย้ำเสมอว่า ให้พวกเรารักและสามัคคีกันกันไว้ ที่พูดเสมอเพราะว่า พวกเรามีทั้งหมด 3 สาขา ใน 1.เอก ซึ่งเขาคณะที่ความรู้สึกของฉันบอกว่า เป็นทั้งพี่สาว เป็นทั้งเพื่อน และเป็นอาจารย์ แต่ต่างเวลากันนะ (ไม่ใช่เวลาเดียวกัน) ตอนเรียนก็จะเป็นอาจารย์ ยามว่างคุยกันเหมือนพี่น้อง พูดเฮฮาไปเที่ยวกัน แว่กันไป แว่กันมา ก็เหมือนเพื่อนไปในทันที ซึ่งเป็นอะไรที่รู้สึกดีมากๆ เพราะเวลาที่ฉันทุกขใจมีปัญหาอะไร ก็จะมีบุคคลคนนั้นแหละที่เป็นได้หลายสถานะคอยให้คำปรึกษา ให้กำลังใจเสมอมา (แทนคำขอบคุณอาจารย์ ดวงจิต ฤศล (ดีวิวัฒน์))

เมื่อกล่าวถึงอาจารย์ ดวงจิต ออกไป บอกได้เลยนี่คือ ต้นแบบอีกคนหนึ่งที่ทำให้ฉันมั่นใจมากยิ่งขึ้นที่จะเป็นครูที่ดี มีคุณภาพ ให้เป็นจริงอย่างที่ฝันเอาไว้

จากการดำเนินชีวิต ใ้ว่าทุกคนจะก้าวมาถึงจุดนี้ จุดที่ตัวเองฝันได้ทุกคนมันต้องมีความพยายาม ความอุตสาหะในการเรียน การอดทนต่อการดำเนินชีวิต ที่มีอุปสรรคต่างๆมาขวางกั้น ทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จ คำว่า พ่อแม่ เตือนสติฉันคนนี้อยู่เสมอ เพราะมีหลายครั้งที่เกิดปัญหาไม่มีทางออก ปวดหัวทำอะไร ไม่ถูกคิดไม่ออกถึงกับทำร้ายตัวเอง แต่พอคิดถึง พ่อ และแม่ ทุกอย่างก็ยุติ เตือนตัวเองเสมอว่าชีวิตนี้เพื่อพ่อและแม่ ถ้าไม่มีเรา แล้วพ่อแม่ท่านจะทำยังไง ท่านจะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีเรา จนปัจจุบันนี้ไม่คิดแล้วเรื่องทำร้ายตัวเอง หาทางออกโดยคุยกับคนรอบข้าง เพื่อระบายอารมณ์ การดำเนินชีวิตตอนนี้คิดอย่างเดียว สานฝันให้เกิดผลสำเร็จด้วยความพยายามของตัวเอง ได้ผลอย่างไรก็ยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะเราได้ทำมันเต็มที่แล้ว

“อยากให้ทุกคนกล้าที่จะฝัน กล้าที่จะก้าว ตามสิ่งที่ตัวเองกำลังหาอยู่”

เสียงจากบ้านไพร

ห้องฟ้ามีดครึ้ม เสียงฝนตกดังไม่ขาดสาย ยังความชุ่มฉ่ำให้กับต้นไม้ใบหญ้า ตลอดสองข้างทาง การเดินทางของคุณะนิลิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้วยรถบัส 2 คัน ยังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางสายฝน เส้นทางที่ไปค่อนข้างลำบากโดยเฉพาะคนเมือง เพราะคงไม่ค่อยคุ้นเคยกับเส้นทางที่ขึ้นเขาและลงเขาสุดแสนจะคดเคี้ยวเช่นนี้สักเท่าไร้ เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง ที่นี่คือโรงเรียน ตชด.บ้านบุญธรรมบุญพริ้ง อ. บ้านโคก จ.อุตรดิตถ์ ทุกคนลงจากรถพร้อมชนสัมพันธ์ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านบุญธรรมบุญพริ้งเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก มีการเลี้ยงสัตว์และการปลูกผักสวนครัวตามโครงการพระราชดำริ ทุกคนที่นี่ให้ความต้อนรับเป็นอย่างดี มีเด็กกลุ่มหนึ่งมาเล่นเครื่องเล่นในสนามหญ้าข้างห้องเรียนชั้นอนุบาลกันอย่างสนุกสนาน ทุกคนมองมาทางพวกพี่ๆ ทุกคน พร้อมยิ้มรับด้วยหน้าตาเป็นมิตร ตอนเย็นชาวบ้านช่วยกันทำอาหารมาจัดเลี้ยงให้ทุกคนได้อิ่มท้องไปอีกหนึ่งมื้อ หลังจากนั้นพวกเราจึงประชุมนัดหมายกันถึงเรื่องการจัดกิจกรรมในวันรุ่งขึ้น อ้อมเองได้รับผิดชอบให้ทำกิจกรรมวันแม่ที่อีกโรงเรียนหนึ่งนั่นก็คือ โรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียน ตชด. บุญธรรมบุญพริ้งมากนัก คืนนี้ทุกคนช่วยกันจัดสิ่งของเพื่อมอบให้กับโรงเรียนและเด็กๆ หลังจากนั้นจึงเข้านอนกัน สายฝนยังคงโปรยปรายยินเสียงจ๊กจั่นเรไรหวีดร้องก้องพนา จนผล็อยหลับลงด้วยความอ่อนเพลียในที่สุด

เสียงโกซันเจ็อยแจ้ว เป็นการต้อนรับเช้าวันรุ่งขึ้นที่สดใส สายฝนยังคงโปรยปราย ก็คงจะเป็นอย่างนี้ทั้งวันสินะ หลังจากรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว จึงเดินทางไป ตชด. ยอดโพธิ์ทอง เด็กๆ ที่กำลังรอทำกิจกรรมวันแม่ บ้างก็กำลังให้แม่แต่งหน้าเพื่อเตรียมการแสดง เมื่อการแสดงเริ่มขึ้น เพื่อนฉันเป็นชาวเขาวาดอวย เสียงปรบมือต้อนรับการแสดงชุดแรกดังลั่น เด็กๆ ชั้นอนุบาลเต้นได้น่ารักมากทีเดียว การแสดงชุดอื่นตามมาเป็นลำดับโดยเรียงตามชั้นเรียน จนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการแสดงละครเกี่ยวกับโทษของยาเสพติด เด็กที่นี่มีความคิดที่ดีที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของสังคม ... ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดีมีแต่โทษ พวกเราจะไม่ยุ่งเกี่ยว

กับยาเสพติดครับ ... มีการเตือนสติให้คำสอนในตอนจบข้างเป็นสิ่งที่น่าประทับใจจริงๆ หลังจากการแสดงเสร็จสิ้นแล้ว มีการร้องเพลงค่าน้ำนมร่วมกัน ครูใหญ่ให้ข้ออมเป็นต้นเสียง เด็กๆ มอบดอกไม้ให้แม่ บอกรักแม่ ความรู้สึกตอนนี้ทั้งลูกและแม่มคงจะดีใจเป็นที่สุด ไม่มีใครมารักใคร่เท่ารักแม่ ไม่มีใครรักลูกเช่นคนที่ชื่อว่า “แม่” กิจกรรมช่วงเช้าเสร็จสิ้น ทุกคนร่วมรับประทานอาหารกับเด็กๆ เข้าแถวรออาหาร พี่ๆ นิสิตช่วยกันตักอาหาร และน้ำ รวมทั้งช่วยจัดที่นั่งน้องๆ รับประทานอาหารกันด้วย หลังจากนั้นจึงแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม เพื่อเข้าฐานการเรียนรู้ศิลปะ น้องๆ ทำการ์ดวันแม่ มีภาพของแม่กับลูก บางคนก็จะเขียนชื่อของตัวเองยังไม่ถูก เขียนคำว่ารักแม่ไม่ได้ แต่ก็พยายามเขียน แม่บางคนมานั่งดูลูกตัวเองถึงกับซึ่งใจไปเลยทีเดียว เด็กที่นี้ไม่ค่อยกล้าพูดสักเท่าไร หรือถ้าพูดก็ไม่พูดสำเนียงภาษากลาง จะพูดเป็นภาษาถิ่น คือภาษาลาว เพราะที่นี่มีอาณาเขตติดชายแดนประเทศลาว ข้ออมเองก็พอฟังออกพูดได้เป็นบางประโยค เพราะเมื่อก่อนแม่กับพ่อสอนอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้สักเท่าไร ช่วงปิดเรียนข้ออมเองก็มาโรงเรียนแม่กับพ่อเสมอ จึงพอพูดเป็นอยู่บ้าง ในแต่ละฐานเด็กๆ ก็จะมีผลงานเป็นของตัวเอง และก็เป็ผลงานที่นำมาภูมิใจมากที่สุดก็น่าเสียดายที่ข้ออมไม่ได้อยู่ดูไม่ได้กลับไปพร้อมเพื่อนในวันรุ่งขึ้น เพราะข้ออมต้องไปแสดงเทิดพระเกียรติเนื่องในวันแม่ที่ในตัวจังหวัดอุดรดิติต์ จึงต้องกลับก่อน บ้ายบาย เด็กๆ ที่น่ารักทุกคน หวังว่าคงจะมีโอกาสได้พบเจอกันอีก

เข้าสู่ช่วงฤดูต้นหนาว พวกเราชาวศิลปกรรมศาสตร์ศึกษาได้เดินทางออกค่ายศิลปะพร้อมกับพวกพี่ๆ จินตทัศน์และออกแบบ ๔ งานนี้เราเตรียมลุยเต็มที่ ที่โรงเรียนตชด. บ้านรักไทยและตชด.บ้านนุชเทียน ครั้งนี้ ปีใหม่ปีนี้ พวกเขาได้รับมอบหมายงานในสวนของสันตนาการซึ่งเป็นหน้าที่ที่พวกเราถนัดมาก. เราออกเดินทางกันตอน 7 โมงเช้า และทานอาหารเช้าที่ร้านต้มเลือดหมู จ. สิงห์บุรี ทานอาหารกลางวันพิษณุโลกตอนเที่ยง เริ่มเดินทางไป อ.ชาติตระการตอนบ่ายโมง เสียงร้องเพลงบรรดครึกครื้นมาก พวกเราเล่นเกมกันต่างๆ นานา การเดินทางลำบากพอๆ กับที่บ้านโคกครั้งที่แล้ว จะต่างกันก็ตรงที่ไม่มีฝนตกเท่านั้นเอง ผ่านน้ำตกภูสอยดาวมาสักระยะหนึ่งก็ถึงที่หมาย ร.ร. ตชด. บ้านรักไทยมีขนาดใหญ่กว่า บ้านบุญธรรมบุญ

พรุ่งและบ้านยอดไพรที่ท่องเที่ยวไปครั้งที่แล้ว เด็กๆ มารอต้อนรับ เก็บข้าวของจัดที่นอนเรียบร้อยแล้วก็ออกมาทานอาหารกัน คืนนี้พวกเราซ้อม้านทานการกันอย่างสนุกสนาน แล้วจึงเข้านอน

เช้าวันใหม่ ตื่นมาจะมองไปทางไหนก็มีแต่ภูเขาที่ถูกปกคลุมไปด้วยกลุ่มหมอก น้ำก็เย็นเหมือนแช่ด้วยน้ำแข็ง ทานอาหารเสร็จแล้ว 8 โมงเช้า พวกเรารวมทั้งคณาจารย์มาเข้าแถวร้องเพลงชาติหน้าเสาธงร่วมกับเด็กๆ เสียงเพลงชาติดังก้องวานมีกรกล่าวคำปฏิญาณตนเอง "เราคนไทย ใจกตัญญู รู้คุณชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เรายังรักเรียนจักต้องประพฤติตน ให้อยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียน มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น เรายังรักเรียนจักต้องไม่กระทำตนให้เป็นที่เดือดร้อนต่อตนเองและผู้อื่น" นอกจากคำปฏิญาณตนแล้วยังมีกล่าวปฏิญาณของนักเรียนตชด. อีกด้วย เป็นสิ่งที่แสดงความรักชาติมากๆ ผืนแผ่นดินที่เด็กๆ เหล่านี้อาศัยอยู่ เด็กเจริญเติบโตขึ้นมาได้มีชีวิตอยู่ได้ หากไม่มีแผ่นดินไทย พวกเขาเหล่านี้ก็คงจะไม่มีชื่ออยู่ในตอนนี้ เข้าสู่การสันทานการ พวกเราแนะนำชื่อโดยการร้องเพลง เด็กๆ นั้นกันเป็นแถวอย่างมีระเบียบเรียบร้อย เด็กบางคนไม่พูดเลย พอให้ร้องเพลงให้เดินก็ไม่ทำ แต่เราก็ไม่บังคับ ทุกคนช่วยเชียร์ให้น้องทำ จนกล้าทำได้ดีมากที่สุดทีเดียว เด็กๆ มีการละลายพฤติกรรมกัน พี่ๆ รู้จักน้องหลายคนเด็กๆ ก็จำชื่อพี่ๆ ได้หลายคนเหมือนกัน พี่น้องมีความรู้สึกผูกพันซึ่งกันและกันแม้ว่าจะเป็นเวลาที่ค่อนข้างสั้น พวกเรามีเวลาแค่วันเดียวเท่านั้นในการทำกิจกรรมให้เด็ก พวกเราทำกันอย่างเต็มที่ มีการแบ่งกลุ่มเพื่อให้เด็กๆ ได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย เด็กๆ ก็ร่วมกันทำกิจกรรมกันอย่างเต็มที่เหมือนกัน ในช่วงท้ายกิจกรรมมีการสันทานการรวมกันอีกครั้ง มีการทำแบบสอบถามและพูดคุยกับเด็กๆ

มีคำถามว่า "ถ้ามีเงิน อยากมีเงินกี่บาท" เด็กคนหนึ่งตอบว่า อยากมี 20 บาท เพราะมีเพื่อนคนหนึ่งเป็นครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างดี ได้เงินไปเงินไปโรงเรียนวันละ 20 บาท อยากได้อะไร อยากกินอะไรก็ซื้อ แต่เด็กคนนั้นไม่มีเงินได้เงินมาโรงเรียนวันละ 2-5 บาท บางวันก็ไม่ได้เงินมาโรงเรียนสักบาทเลย

มีคำถามว่า "ถ้าพรุ่งนี้โลกจะแตก จะทำอย่างไร" เด็กคนหนึ่งบอกว่า จะบอกรักแม่ และกอดแม่ อีกคนหนึ่งตอบว่า " จะช่วยทุกคนในโลกนี้" มีคำถามว่า

“โตขึ้นอยากทำอาชีพอะไร” เด็กคนหนึ่งตอบว่า “โออยากเป็นตำรวจ อยากเป็นทหาร เพราะตำรวจ ทหารมีหน้าที่คอยปกป้องประเทศดูแลความสงบเรียบร้อยของประเทศ เป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งว่า เด็กเหล่านี้ มีความทะเยอทะยาน มีความมุ่งมั่นที่จะสร้างชีวิตตนเองให้มีคุณค่า ตอบแทนบุญคุณของชาติของแผ่นดินไทยที่พวกเขาได้อาศัยอยู่

อีกสิ่งหนึ่งที่น่าสังเกต ก็คือ ครูที่มาสอนเด็กๆ ต้องมีความอดทนและความมุ่งมั่นที่จะสร้างเด็กเหล่านี้ให้เป็นอนาคตของชาติ จะเห็นไม่มากที่ครูสละความสุขส่วนตัวเพื่อเด็ก หนทางก็แสนลำบาก จะเดินทางเข้าเมืองก็ยาก อยากจะเดินในห้างสรรพสินค้าก็ไม่ได้ตามความต้องการเป็นการยากมากๆ ที่จะส่งเสริมเด็กให้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ต่างโรงเรียน ดังนั้น ครูที่นี่จะต้องทุ่มเททั้งเวลาทั้งความรู้ให้กับเด็กอย่างเต็มที่ แลเนื่องจากว่าครูเหล่านี้ไม่มีโอกาสได้จบถึงปริญญา บางคนมีวุฒิแค่ ป.6 ม. 3 ก็มี แต่ก็พยายามใฝ่รู้ และต้องการที่จะให้เด็กๆ มีความรู้ความสามารถมากกว่าตนเอง ครูจึงต้องหาความรู้และมีวิทยุทัศน์ที่ก้าวไกลอยู่เสมอ

หลังจากทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย มีการไปส่งเด็กๆ ตามบ้าน อ้อมไปส่งน้องทั้งหมด 3 คน แต่อยู่บ้านเดียวกัน อ้อมถามน้องว่า “บ้านอยู่ไกลหรือเปล่า” น้องบอกว่า “ไม่ไกลหรอกคะ เดินข้ามเขาลูกนี้ไปก็เป็นลำธาร ขึ้นเขาลงเขาอีกลูกก็จะถึงบ้านที่อยู่บนเขาลูกที่สาม “อ้อมนี่” นี้ขนาดไม่ไกลนะเนี่ย ถ้าไกลจะขนาดไหน” อ้อมได้พูดคุยกับยายของเด็กหลายเรื่อง ตัวยายของเด็กมีอาชีพทอผ้า ส่วนใหญ่จะทอเป็นผ้าห่ม ทอโดยใช้ผ้าฝ้าย ความยาว 2 เมตร ก็ได้เงิน 150 บาท ยายบอกว่าวันหนึ่งก็ได้ฝืนหนึ่ง ส่วนพ่อแม่วงของเด็กก็มีอาชีพทำไร่ และรับจ้างทั่วไป น้องบอกกับอ้อมว่า อยากเรียนสูงๆ ถ้ามีโอกาส อยากได้ทุนเรียนเหมือนกับอ้อมบ้าง แต่ไม่รู้จะได้หรือไม่ น้องคนนี้อาจเป็นครูอยากสอนเด็กให้มีความรู้ อยากพัฒนาประเทศชาติให้ก้าวหน้า ไม่อยากเห็นเด็กติดยา... น้องมีความคิดที่ดีมาก มากกว่าคนที่มีการศึกษาบางคนแล้วไม่เห็นคุณค่าเสียอีก คุณว่าจริงหรือไม่ ?

สำหรับตัวอ้อมเองได้มาอยู่ตรงจุดนี้ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นเด็กทุน ใครๆ ก็ภูมิใจทั้งนั้น ได้เรียนรู้หลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเรียนทางด้านการแสดง ทัศนศิลป์ และดนตรี ทั้งที่ตอนแรกชอบมาในเอกนาฏศิลป์ แต่ก็เข้าใจว่า หลักสูตร

มีการเปลี่ยนแปลงได้เสมอ และก็ต้องก้าวตามความรู้ใหม่ๆ เสมอเช่นกัน เมื่อจบออกไปเราคงไม่ได้เป็นครูที่สอนนาฏศิลป์หรือการแสดงเพียงอย่างเดียว คงไม่ได้สอนวาดรูปอย่างเดียว หรือสอนดนตรีเพียงอย่างเดียว หรือแม้สอนเพียงอย่างเดียว ก็คงยังต้องใช้วิชาอื่นๆ มาบูรณาการร่วมกัน หรืออาจจะไม่ได้สอนสิ่งที่ได้เรียนมาเลยก็ได้ แต่ต้องสอนวิชาอื่นที่ไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก แต่ถามว่าเราทำได้หรือไม่ ? ย่อมทำได้แน่นอน แต่ก่อนที่เราจะทำนั้นเราก็ต้องศึกษาให้ละเอียดเสียก่อนที่จะไปสอนคนอื่น การจะทำอะไรนั้นขึ้นอยู่กับตัวเรามากกว่าหากเราคิดว่าคิดว่าถูก ก็ขอให้ทำ ถ้าใครมีข้อวิจารณ์ เราก็นำสิ่งเหล่านั้นไปปรับปรุงให้ดีขึ้น เราต้องสร้างความเป็นผู้นำให้กับตนเองและเป็นผู้ตามบ้างในบางโอกาส ชีวิตเราจึงจะประสบผลสำเร็จ ย่อมเชื่อว่าหากเราก้าวไปข้างหน้าอย่างมีความมุ่งมั่น และมั่นใจจะเป็นการสร้างอนาคตที่ดีให้กับตนเองอย่างแน่นอน

ՊԱՐԱՄԵՏՐ

ภูมิหลังภาคเอกชนร่วม และหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ (ทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์ และศิลปะการแสดง)

ทันทีที่รัฐบาลประกาศให้มีโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ซึ่งไม่ว่าใครจะเรียกครูพันธุ์ใหม่ หรือครูมิติใหม่ หรือครูกระบวนทัศน์ใหม่ หรืออะไรก็ตามที่ สิ่งที่ได้รับการตอบรับจากสังคมก็คือ ไม่มีใครต่อต้านการให้ทุนการศึกษาและหลักประกันการมีงานทำของโครงการดังกล่าว

ตรงกันข้าม มีแต่เสียงชื่นชม ด้วยมีความเห็นว่าเป็นการลงทุนเพื่อการสร้างคน ส่งเสริมกระบวนการปฏิรูปการศึกษา และเป็นการสร้างอนาคตให้กับประเทศชาติ โดยสร้างคนไว้เป็นฐานรากที่แข็งแรง

ส่วนคนในวงการศึกษานั้น ไม่ต้องพูดถึง เพราะการกำหนดเกณฑ์ในการรับเงื่อนไขระหว่างการศึกษาล้วนส่งเสริมให้เกิดการยอมรับในวิชาชีพครู สถานภาพของวิชาชีพครู คุณค่าและความหมายในวิชาชีพครูที่ตกอยู่ท่ามกลางภาวะวิกฤติ

ในขณะที่พ่อแม่ผู้ปกครอง ต่างขานรับโครงการดังกล่าว บนพื้นฐานของทุกๆ พ่อแม่ ต่างล้วนต้องการให้บุตรหลานของตน มีครูเก่งและครูดีเป็นครูผู้สอน และบนพื้นฐานที่ต่างล้วนเข้าใจตรงกันว่า...

การสร้างคุณภาพครูก็คือการสร้างคุณภาพของศิษย์ซึ่งเป็นบุตรหลานของตนเอง และถึงแม้โครงการนี้จะเห็นผลช้า อาจใช้เวลาเป็นทศวรรษ ที่รัฐบูรณะมองเห็นคุณค่า แต่นักการเมืองอาจไม่เห็นประโยชน์ต่อการหาเสียงเลือกตั้ง ดังนั้น โครงการดังกล่าวจึงถือเป็นบททดสอบผู้มีอำนาจอย่างมีนัยยะสำคัญ

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด โครงการนี้ ที่เคยถูกนำเสนอต่อสังคมว่า จะเป็นโครงการนำร่องของ 50 มหาวิทยาลัยที่ผลิตครูมิติใหม่ปีการศึกษา 2547 - 2549 รวม 3 รุ่น รุ่นละประมาณ 2,500 คน โดยมีทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน 69,000 บาทต่อคนต่อปีนั้น

สุดท้าย ผลในทางปฏิบัติก็คือ โครงการผลิตครูต้นแบบภายใต้กระบวนทัศน์ใหม่ มีการส่งเสริมและสนับสนุนในปีการศึกษา ปี พ.ศ.2547 เพียงรุ่นเดียว ซึ่งขณะนี้ นิสิตโครงการนี้กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 แล้ว

เจตนารมณ์ร่วม

สิ่งที่เป็นความเข้าใจที่ตรงกันก็คือ โครงการสร้างครุมติใหม่ ต้องมีความแตกต่างไปจากการผลิตครูในความหมายเดิม ซึ่งกระบวนการสร้างครุมติใหม่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการผลิตครูทุกสาขาวิชา ทั้ง คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะพลศึกษา ผ่านกระบวนการสัมมนาของผู้บริหารมหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยรวมหลายครั้ง ด้วยเหตุที่มีความเห็นต่างระดับปรัชญา หรือสฐานคิดหรือกระบวนการทัศน์ต่อการก้าวไปข้างหน้าในหลายประเด็น

แต่ในที่สุด หลักสูตรการผลิตครูขึ้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ก็ลุล่วง

ทิศทางของหลักสูตรและหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา

โครงสร้างของหลักสูตรกำหนดเอาไว้ดังนี้

1. หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะ	ไม่น้อยกว่า	124	หน่วยกิต
(1) วิชาชีพรู	ไม่น้อยกว่า	50	หน่วยกิต
(2) วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	74	หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
รวมไม่ต่ำกว่า		160	หน่วยกิต

มติใหม่ของหมวดวิชาชีพรู

เฉพาะหมวดวิชาชีพรู ถือเป็นหลักสูตรกลางที่ทั้ง 6 คณะจะใช้หลักสูตรหมวดวิชาชีพรูร่วมกัน ภายใต้วัตถุประสงค์ที่สำคัญ 6 ประการคือ

1. เพื่อให้ผู้ที่เข้าสู่วิชาชีพรูมีญาณทัศนะและเข้าถึงแก่นแท้ของการศึกษาซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยให้มนุษย์เข้าถึงชีวิต ธรรมชาติและสังคม รู้เท่าทันการดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของสังคม ทั้งนี้เพื่อให้สามารถกำหนดความคาดหวัง ความ

ต้องการ เพื่อให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีคุณภาพ

2. เพื่อให้ผู้ที่เข้าสู่วิชาชีพครูเข้าถึงจริยธรรมในความหมายกว้างให้ผู้เรียนเท่าทันต่อปัญหาที่สังคมไทยและสังคมโลกกำลังเผชิญอยู่ มีจิตสำนึกสาธารณะ มีความมุ่งมั่นที่จะก่อให้เกิดการตระหนักรู้และการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีงาม

3. ให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงผลกระทบของวิถีคิดในการมองโลก มองมนุษย์ และสรรพสิ่งที่มีเจตนาธรรมและกระบวนการของการศึกษา

4. เพื่อให้ผู้ที่เข้าสู่วิชาชีพครูสามารถเป็นผู้นำในการจัดการศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และเรียนรู้ร่วมกันกับผู้อื่น ทั้งจากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ จากการปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดมโนทัศน์และความสามารถเชิงกระบวนการที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

5. ให้ผู้เรียนมีความรอบรู้ในแนวคิด ทฤษฎีทางการศึกษาที่มีอยู่เพื่อนำไปสู่การปรับเปลี่ยนสร้างสรรค์ และหาทางเลือกที่จะสามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทของสังคมปัจจุบัน

6. ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์การทำงานในสถานศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะ และคุณลักษณะของความเป็นครู

โครงสร้างหลักสูตรหมวดวิชาชีพครู

หมวดวิชาชีพครูมีหน่วยกิตโดยรวมไม่น้อยกว่า 50 หน่วยกิต โดยจัดแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มวิชาและการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา ดังนี้

1. กลุ่มวิชากระบวนการทัศนทางการศึกษา		3 หน่วยกิต
2. กลุ่มวิชาการเรียนรู้	ไม่น้อยกว่า	18 หน่วยกิต
3. กลุ่มวิชาการจัดการศึกษาในสถานศึกษา	ไม่น้อยกว่า	9 หน่วยกิต
4. กลุ่มวิชาว่าด้วยความเป็นครู	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
5. กลุ่มวิชาเลือกวิชาชีพครู	ไม่น้อยกว่า	5 หน่วยกิต

การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา

(*เป็นหน่วยกิตที่ไปแทรกไว้ในหมวดวิชาเอก 3 หน่วยกิต)

หมวดวิชาชีพครูบังคับ

เรียนไม่น้อยกว่า 50 หน่วยกิต จาก 5 กลุ่มวิชา ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มวิชากระบวนการทัศน์ทางการศึกษา (3 หน่วยกิต)

ศษ 311 กระบวนการทัศน์ทางการศึกษา	3(3-0)
ED 311 Educational Paradigm	

กลุ่มที่ 2 กลุ่มวิชาการเรียนรู้ทางการศึกษา (เรียนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต)

ศษ 321 ยุทธศาสตร์เชิงบูรณาการเพื่อสร้างสรรค์การเรียนรู้	3(2-2)
ED 321 Integrated Strategies for Creating Learning Process	
ศษ 322 การจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกสาธารณะ	3(2-2)
ED 322 Public Concern-Based Learning	
ศษ 323 จิตวิทยาสำหรับครู	3(2-2)
Ed 323 Psychology for Teachers	
ศษ 324 การศึกษาสำหรับผู้มีความต้องการพิเศษ	3(2-2)
ED 324 Education for Special Need Students	
ศษ 425 การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	3(2-2)
ED 425 Research for Learning and Teaching Development	
ศษ 426 การบริหารและการจัดการการศึกษา	3(2-2)
ED 426 Educational Administration and Management	
ศษ 427 การแนะแนวเพื่อสร้างคุณค่าแห่งตน	3(2-2)
ED 427 Guidance for Self-esteem	
ศษ 428 สารสนเทศและเทคโนโลยีเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์การเรียนรู้	3(1-4)
ED 428 Information and Technology for Interactive Learning	

กลุ่มที่ 3 กลุ่มวิชาการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียน (เรียนไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิตโดยต้องเรียนวิชา ศษ 331 และ ศษ 433)

ศษ 331 วิธีวิทยาการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา	3(2-2)
ED 331 Methodology for School-Based Curriculum Development	

ศษ 433 ยุทธศาสตร์การจัดการความรู้ 3(2-2)

ED 433 Strategies for Knowledge Management

ศษ 434 การประเมินการเรียนรู้ 3(2-2)

ED 434 Learning Assessment

ศษ 435 การประเมินเพื่อเสริมสร้างพลัง 3(2-2)

ED 435 Empowerment Evaluation

กลุ่มที่ 4 กลุ่มวิชาว่าด้วยความเป็นครู (เรียนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต)

ศษ 341 จิตสำนึกและจริยธรรมทางสังคม 3(1-4)

ED 341 Social Conciousness and Ethics

ศษ 443 การต่อรองกับวัฒนธรรมการบริโภค 3(2-2)

ED 443 Negotiating Consumer Culture

กลุ่มที่ 5 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา กลุ่มวิชาเลือกวิชาชีพครู (เรียนไม่น้อยกว่า 5 หน่วยกิต)

ศษ 351 ภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ 3(1-4)

ED 351 Thai Language for Learning Development

ศษ 352 ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ 3(1-4)

ED 352 English Language for Learning Development

ศษ 353 เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารศึกษา 3(1-4)

ED 353 Information and Communication Technology Education

ศษ 454 การวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา 2(1-2)

ED 454 Research for Educational Development

ศษ 455 การประกันคุณภาพการศึกษา 2(1-2)

ED 455 Quality Assurance in Education

การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 12* หน่วยกิต

(* เป็นหน่วยกิตซึ่งแทรกไว้ในหมวดวิชาเอก 3 หน่วยกิต)

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา (ทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์และศิลปะการแสดง สำหรับหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา ซึ่งรับผิดชอบโดยตรงในหลักสูตรหมวดวิชาเอก ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรเอาไว้ ดังนี้

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา ศึกษาจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า 169 หน่วยกิต

1. วิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30	หน่วยกิต
(เรียนวิชาศึกษาทั่วไปศิลปกรรมศาสตร์ ไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิต)			
2. วิชาชีพครู	ไม่น้อยกว่า	46	หน่วยกิต
3. วิชาเอก (กลุ่มศิลปะ)	ไม่น้อยกว่า	59	หน่วยกิต
4. วิชาโท (กลุ่มศิลปะ)	ไม่น้อยกว่า	18	หน่วยกิต
5. วิชาตรี (กลุ่มศิลปะ)	ไม่น้อยกว่า	10	หน่วยกิต
6. วิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
7. การฝึกปฏิบัติงาน			

ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา

ทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์และศิลปะการแสดง เรียนวิชาเอกบูรณาการร่วมกัน แม้ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา จะมีนิสิต 3 วิชาเอกที่มีความแตกต่างกัน แต่ก็ได้สร้างแบบของการเรียนรู้แบบบูรณาการในกลุ่มวิชาเอกบูรณาการ โดยเรียนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ได้แก่

ศศศ 211 ศิลปกรรมศาสตร์ : พัฒนาการความคิดและการสร้างสรรค์ 3(3-0)

FAE 211 Arts : Development of Thought and Creativity

ศึกษาค้นคว้าพัฒนาการความคิดและการสร้างสรรค์ศิลปะและศิลปกรรมศาสตร์ ศึกษา:ทัศนศิลป์ ดนตรี ศิลปะการแสดงและนาฏศิลป์ ทั้งกระแสสากลและไทย ที่ผสานสัมพันธ์กับบริบทสังคมท้องถิ่น ชุมชน วัฒนธรรมและ สิ่งแวดล้อม

ศศศ 213 ศิลปกรรมศาสตร์ : การสร้างสรรค์และชุมชน

3(1-4)

FAE 213 Arts : Creating and Community

ศึกษาค้นคว้าทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ศึกษาและศิลปะในท้องถิ่นและชุมชน เพื่อพัฒนากระบวนการศึกษา การเรียนรู้ การถ่ายทอด และการสร้างสรรค์ศิลปะในชุมชน เป็นการศึกษาค้นคว้าและการปฏิบัติภาคสนาม

ศศศ 312 ศิลปกรรมศาสตร์ : การค้นคว้าวิจัยและบริหารจัดการความรู้ 3(2-2)

FAE 312 Arts : Study and Knowledge Management

ศึกษาและฝึกปฏิบัติการทำวิจัยทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ ทั้งการกำหนดปัญหา การออกแบบวิจัยการกำหนดวิธีวิทยา การเสนอเค้าโครงวิจัย การดำเนินการวิจัยพื้นฐาน การวิจัยและพัฒนา และการบริหารจัดการ ความรู้ไปสู่สังคม

ศศศ 313 ศิลปกรรมศาสตร์ : เด็กความสามารถพิเศษและกระบวนการเรียนรู้ 3(2-2)

FAE 313 Arts : Gifted Children and Learning Process

ศึกษาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านศิลปะ: ทัศนศิลป์ ดนตรี ศิลปะการแสดง ทั้งด้านแนวคิด ทฤษฎี และประสบการณ์ตรง เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนการสอน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ศศศ 414 ศิลปกรรมศาสตร์ : เด็กบกพร่องการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ 3(2-2)

FAE 414 Arts : Learning Disabilities Children and Learning Process

ศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องการเรียนรู้ในลักษณะต่างๆ การเรียนรู้ทางด้านศิลปะ ศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและประสบการณ์ตรง เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้การจัดการกิจกรรม การประเมินผลทางด้านศิลปะ

ศศศ 415 ศิลปกรรมศาสตร์ : การสร้างสรรค์กระบวนการเรียนรู้ 3(2-2)

FAE 415 Arts : Learning Process Creating

ศึกษาพัฒนาการความคิดและกระบวนการเรียนรู้ทางด้านศิลปกรรมศาสตร์
ศึกษา กระแสสากลและไทยทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน ศึกษาและพัฒนา
กระบวนการเรียนรู้ศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง บริบท
สังคม ท้องถิ่นและชุมชน

ทั้งนี้ รายละเอียดของหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา ทั้งวิชาเอก วิชาโท
วิชาตรี กลุ่มวิชา

เลือกเสรี และการฝึกปฏิบัติงาน มีรายละเอียดอยู่ในหลักสูตรแล้ว

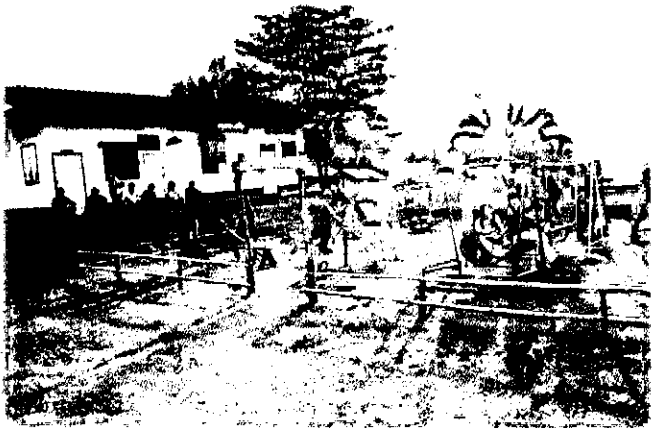
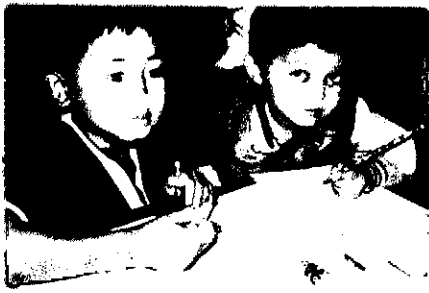
สรุป โดยการผลิตครูขั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) หลักสูตรศิลปกรรม
ศาสตร์ศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์มีความมุ่งมั่นที่จะผลิตครูในมิติใหม่ ในความ
หมายใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิมซึ่งการจะทำให้เช่นนี้ได้ก็จำต้องก้าวข้ามความเคยชิน
จากความคิดเดิม ก้าวข้ามกำแพงหรือกรอบความคิดจากมโนทัศน์หนึ่งไปสู่
อีกกระบวนทัศน์หนึ่ง ซึ่งเป็นเส้นทางที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงความคิดเห็นที่แตกต่าง หรือ
ไม่อาจก้าวข้ามความขัดแย้งในระดับต่างๆ อย่างราบรื่นได้

นี่คือความเป็นจริงของวิถีเปลี่ยนแปลงที่กว่าจะถึงวันนี้ มีคนหลายรุ่นสามารถ
ก้าวเดินผ่านมาได้ วันนี้ จึงเป็นหน้าที่ของคนรุ่นปัจจุบันที่จะต้องฟันฝ่าก้าวเดินต่อ
ไปอย่างมีจิตสำนึก

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ความเป็น
คน
ความเป็น
คน

ความเป็น
คน
ความเป็น
ครู

SWU:CL

3 1011 10414905 9

371.1 ค181 ล.1 ร.5

ความเป็นคนความเป็นครู /
SWU 31011104149059

